

59964

DUHOVNO ŽIVLJENJE

VIDA ESPIRITUAL

FEBRUAR 1957

Dragocen primer freske (iz druge polovice XV. stoletja) v prezbiteriju cerkve sv. Urha na Križni gori pri Škofji Loki

Važen spomenik stenskega slikarstva v Sloveniji iz druge polovice XV. stoletja: Freska v Suhi pri Škofji Loki predstavlja dekorativno izredno učinkovit, pa tudi barvno dobro ohranjen presbiterij

Naslovna stran: Kjerkoli žive Slovenci, povsod jih spremlja hrepenenje po gorah. Čedalje večje število se vsako leto v skoro neznošni vročini zateče k morju ali gorate dele Argentine. Na sliki vidimo eno izmed slovenskih gornjskih skupinic, kako se pomika preko ledenika na mogočni Tronador v bariložkih gorah

Naš odnos do Cerkve

Ljudje našega časa zavzemajo do Cerkve zelo različna stališča. Mnogi je še vedno ne poznajo, čeprav stoji že skoraj 2.000 let kot visoko in svetlo znamenje med narodi. Številni, ki so zavrgli luč krščanske modrosti in se povrnili k nauku, npravem in običajem starega poganstva, jo sovražijo, ošabno prezirajo in zaničujejo. Nekateri, zapeljani po lažnem blesku varljivih zmot ali omamljeni po vabah in zapeljivosti sveta, pa so se je kar nekako naveličali, zato se veliko ne zmenijo zanjo. So pa, hvala Bogu, tudi taki — in njih število iz dneva v dan raste — ki s Cerkvijo — skrivnostnim telesom Jezusa Kristusa — z vsem srcem čutijo in živijo ter z njo z vsemi svojimi močmi sodelujejo pri odrešenju neumrljivih duš.

Kakšen je naš odnos do Cerkve?

Nihče izmed nas ne more reči, da Cerkve ne pozna, kajti vsi smo pri sv. krstu postali njeni člani. Možno pa je, da smo vsaj delno stopili na stran onih, ki sveto Cerkev nekako zaničujejo in prezirajo. Še večja možnost pa obstoja, da smo se je tu v izseljenstvu naveličali, da smo postali nekako brezbržni do nje.

Ker so te poti napačne in ker nas lahko pripeljejo do večnega pogubljenja, kajti Jezus Kristus je jasno in odločno zatrdil, da bo samo tisti zveličan, kdor bo vztrajal do konca, zato je morda skrajni čas, da „z vsem srcem, z vso dušo in z vsemi svojimi močmi“ krenemo na pot onih, ki s Cerkvijo čutijo, živijo in sodelujejo, ali z eno mogočno besedo: ki sveto Cerkev v resnici ljubijo.

Naš odnos do svete Cerkve mora biti živ, otroško vdan in iskreno prisrčen. In to ne le kak dan, ko nas n. pr. k temu nagibajo ljudje, čas in kraj, marveč vedno, vse dni našega življenja. Tako vdano in prisrčno bi moralo biti naše razmerje do Cerkve, kot je vdano in prisrčno razmerje med dobrim otrokom in ljubezni polno materjo, kajti sveta Cerkev, ki je v Sloveniji in Argentini, Ame-

riki in Evropi, Aziji in Afriki ter daljni Avstraliji ena ter ista, je naša duhovna mati. Še več: je skrivnostno telo Jezusa Kristusa, čigar udje smo vsi, ki nas je oblila krstna voda. Cerkev ni le od Italijanov, Argentincev, Amerikancev, ampak je tudi nas Slovencev; ni le svetega očeta, škofov, duhovnikov in redovnikov ter redovnic, ampak je tudi laikov. Cerkev je tvoja, ki te vrstice bereš in moja, ki te misli pišem. Cerkev je naša; je zadeva nas vseh.

Cerkev je naša mati

Prvi razlog, zakaj moramo biti v pristrskih odnosih do svete Cerkve, je torej ta, ker je ona naša duhovna ali bolje rečeno: nadnaravna mati. Kaj je človeku že naravna mati, ki nam je po božji volji dala fizično življenje, se večkrat niti ne zavedamo. Šele, ko umrje, občutimo, da se je zgodilo nekaj strašnega, nekaj kar se na tem svetu ne da več nadomestiti. V tistem grenkem trenutku spoznamo, da so se nam za tostransko življenje pretrgale najlepše vezi. A neskončno bolj skrbna in ljubeča kot naravna mati, ki nas je rodila, varovala in tako pristrčno ljubila kot nobena druga ustvarjena stvar, pa je duhovna mati sveta Cerkev. V svetem krstu nas je rodila za božje življenje; v sveti birmi je to življenje utrdila in nam odkazala važno poslanstvo — pravico in dolžnost braniti in graditi božje življenje na zemlji. V svetem Rešnjem Telesu nam božje življenje ohranja, lepša in veča; v sveti pokori ga obnavlja. Z zakramentom svetega zakona vodi svoje vernike v svetišče, v katerem naj izvirajo nova naravna življenja za nadnaravno življenje. A Cerkvi — skrbni in dobri materi — to še ni zadosti. Človeku ostanē zvesta do smrti in še po smrti zanj moli. Nadnaravno ga krepi in tolaži s svetim maziljenjem za zadnji boj na poti v večnost. Z mašniškim posvečenjem pa uvršča človeka med najvišje sodelavce s Kristusom, a zopet le zato, da po njem naklanja človeku nadnaravno življenje.

S čudovito lepimi besedami je opisal materinstvo svete Cerkve bistrourni Avguštin. Takole je dejal: „O, katoliška Cerkev, ti resnična mati vseh kristjanov, ti po pravici ne oznanjaš samo, da je treba na najčistejši in najsvetejši način častiti Boga, ki je naša največja sreča, ako ga dosežemo, ampak tudi objema bližnjega s tako ljubeznijo in s takim usmiljenjem, da najdejo pri tebi duše še kaj več kot zdravje za svoje različne bolezni, ki jih tarejo zaradi njihovih grehov. Otroke vabiš in učiš po otroško, mladeniče krepko in starčke mirno, kakor je pač primerno za to ali ono starost telesa ali duha. Ženam postavljaš može za poglavarje, ne zato, da bi zaničevali nežnejši spol, temveč po zakonih požrtvovalne ljubezni. Otroka podrejaš oblasti staršev v nekakšni svobodni sužnosti, staršem pa naročaš, da vladajo otrokom z ljubeznijo. Ti vežeš brate med seboj z vezjo vere na veliko trdnejši in tesnejši način, kakor je vez krvi. Državljanje družiš z državljanji, narode z narodi, skratka, ves človeški rod v spomin na prve starše, in to ne samo z družabnimi vezmi, temveč tudi z bratskimi. Vladarje učiš skrbeti za ljudstva, ljudstva pa opozarješ, naj se pokore vladarjem. Vestno učiš, komu gre čast, komu ljubezen, komu strah, komu tolažba, komu opomin, komu svarilo.

komu graja, komu kazen. Hkrati pa tudi opozarješ, da ne gre vsem vse, pač pa vsem ljubezen in nikomur krivica.“

Mi smo Cerkev

Drugi — še globlji razlog, zakaj moramo sveto Cerkev bolj kot vse zemeljske stvari ljubiti, pa je v tem, ker je Cerkev po besedah Odrešenika samega: skrivnostno telo Jezusa Kristusa. Kristus — Učlovečeni Bog — je temu odličnemu telesu glava, mi pa smo udje. Katoličani: duhovniki in laiki nismo v sveti Cerkvi le tako kot so potniki na kaki ladji, marveč na veliko vzvišenejši način. Mi sami tvorimo Cerkev, mi smo Cerkev. Po tej tako skrivnostni resnici nam Cerkev ni nekaj tujega, kot nam je morda tuja dežela, v kateri živimo, marveč nekaj nad vse domačega, nekaj tako in še veliko bolj našega, kot so naši udje deli našega telesa.

Če bi nam bili resnici, da je Cerkev naša mati in da smo mi sami sveta Cerkev, v temi našega časa zares svetli in živi, bi bili naši odnosi do Cerkve povsod, kjerkoli živimo, vedno otroško vdani in iskreno pristrčni. In ta otroška vdanost in nesebična pristrčnost bi se razodevali v tem, da bi s sveto Cerkvijo čutili, živeli in sodelovali. Čutiti, živeti in delati za Cerkev, to je znak pravega katoličana, to je zahteva današnjega časa, to je ponos zavednega Slovenca.

Čutimo s Cerkvijo

Kaj se pravi čutiti s sveto Cerkvijo, je težko povedati, še težje napisati. Čutiti s Cerkvijo se ne pravi biti samo član svete Cerkve, izpolnjevati le od časa do časa božje in cerkvene zapovedi, dati Cerkvi kak dar, biti v dobrih odnosih s tem ali onim nam naklonjenim duhovnikom. Čutiti s Cerkvijo — latinsko „sentire cum Ecclesia“ — je vse nekaj več, vse nekaj globljega in trajnega. Je v tem, da s sveto Cerkvijo postanemo eno. Je v tem, da cilji Cerkve postanejo naši cilji. Njene naloge naše naloge. Njeno trpljenje naše trpljenje. Njeno veselje naše veselje. Je v tem, da se z razumevajočim in dobrohotnim srcem zanimamo za življenje in delo Cerkve po svetu, v deželi, kjer živimo, v Sloveniji, med nami naseljenci. Če čutimo s Cerkvijo nam ne sme biti vseeno ali Cerkev po svetu in med nami raste ali pada, trpi preganjanje ali uživa mir, rodi svetnike ali doživlja odpade. Čutiti s Cerkvijo se pravi ubogati škofo in papeža; v mislih, željah, besedah in dejanjih ljubiti duhovnike in to vse brez izjeme, a prav posebno tiste, ki jih je Bog določil za vodstvo naših duš. Morda bi najbolje zadeli, če bi dejali, da se pravi čutiti s Cerkvijo imeti srce za sveto Cerkev.

Živimo s Cerkvijo

Da pa bo naš odnos do svete Cerkve v resnici pristrčen, ni zadosti le čutiti s Cerkvijo, ampak moramo z njo tudi živeti, kajti Cerkev je skrivnostno telo, po čigar udih se pretaka božje življenje. Živeti s Cerkvijo pa se pravi, živeti v posvečujoči milosti božji. Po milosti božji, ki smo jo prvič prejeli pri sv. krstu,

ne postanemo le božji otroci, ampak tudi živi udje skrivnostnega telesa Jezusa Kristusa. In čim bolj so naše duše z milostjo božjo okrašene, v tem večji okras smo temu odličnemu telesu. Katoličan brez božje milosti — v smrtnem grehu — pa je suha veja na lepem in bogato obloženem drevesu, mrlič med živimi in zdravimi ljudmi. A da človek v sebi božjo milost stalno ohranja, še več, da stalno v njej raste, pa mora brezpogojno črpati iz njenih virov nadnaravno življenje. To je: prejemati mora redno svete zakramente, udeleževati se sv. maše, hoditi k pridigi, živeti s cerkvenim letom, udeleževati se cerkvenih slovesnosti, odločno se upreti svetu, hudobnemu duhu in lastnemu poželenju ter s pristrčno ljubeznijo častiti presveto Devico Marijo.

Sodelujmo s Cerkvijo

Kdor v resnici čuti in živi s sveto Cerkvijo, pride nujno do velikega sklepa, da z njo tudi sodeluje pri reševanju duš. Sodelovati pri apostolstvu je naša dolžnost in naša odlika. Nalaga nam jo dolžnost ljubezni do Boga, ki hoče, da bi se vsi ljudje zveličali, ljubezen do bližnjega, ki ga moramo ljubiti, kot samega sebe, ljubezen in pokorščina do Cerkve, ki je naša mati in nas vabi na delo. Da pa moramo prav danes s sveto Cerkvijo sodelovati, pa nas uči Pij XII. v svoji znameniti okrožnici o skrivnostnem telesu Kristusovem. Takole pravi: „Želimo, da bi si vsi, ki priznajo Cerkev za mater, skrbno predložili dolžnost sodelovati z njo. Ne le duhovniki, služabniki svetih skrivnosti, in ne le tisti, ki so se Bogu posvetili v redovnem življenju, tudi drugi udje skrivnostnega telesa Jezusa Kristusa so dolžni vsak po svojih močeh, vneto in pridno sodelovati pri zidanju in rasti telesa svete Cerkve.“

Načini, kako naj s Cerkvijo sodelujemo, so zelo raznoliki. Tako so številni, kot so številne potrebe Cerkve, okoliščine, v katerih živimo in možnosti, ki so nam dane. Veliko pripomore k rasti Cerkve živa in pisana beseda, še več molitev, največ pa žrtev po zgledu Jezusa Križanega. In kdor več moli za zadeve svete Cerkve, kdor se bolj žrtvuje za rast skrivnostnega telesa Jezusa Kristusa po svetu ter med nami in kdor ima več srca za „brezmadežno Kristušovo nevesto“, tisti pomaga Cerkvi do lepše, do bolj zelene in bolj rožne pomladi. Vedimo, da Cerkvi niso pomagali do pomladi nikdar niti sanjači niti nergači niti trepetajoči niti obupajoči, ampak njeni neustrašeni delavci, ki so imeli pogum sprejeti težo in vročino dneva. Zato: čutimo, živimo in sodelujmo s svojo Cerkvijo, kajti Cerkev je naša mati in mi njeni otroci.

Na pragu postne dobe

Tajinstveni čar božične noči se je prelival skozi ves januar. V tihih skrivnostih smo gledali brezdanje globine božje ljubezni in se veselili veličine krščanstva, ki zna ves svet združiti ob jaslih majhnega Deteta.

Toda svečnica, zadnja božična radost, že obrača pogled v resnobni postni čas. Cerkvene molitve nam kažejo sicer Jezusa še v Marijinem naročju, a Marija ga že daruje kot daritev nebeškemu Očetu. Istočasno ga sprejema v naročje starček Simeon, poln sv. Duha in prerokuje, da bo Jezus mož bolečin, kate-remu se bo nasprotovalo. Ob njem se bo odločila usoda mnogih duš, kajti „po-

stavljen je v padec in vstajenje mnogih v Izraelu“.

Praznik Gospodovega darovanja ali svečnico je Cerkev najprej obhajala v Jeruzalemu. Od tam je prešel v grško cerkev z imenom hypante — srečanje, srečanje starčka Simeona z božjim Detetom Jezusom. Papeži grškega porekla so ta praznik uvedli tudi v Rimu. Ker je Marija tisti dan, ko se je srečala s Simeonom, prinesla Jezusa v tempelj z namenom, da ga po judovski obredni postavi kot prvorojenca Bogu daruje, se praznik imenuje tudi darovanje Gospodovo. In ker je smela Marija kot vsaka druga izraelska porodnica šele štirideseti dan po porodu moškega otroka stopiti v svetišče, se praznik imenuje tudi praznik Marijinega očiščevanja. Ime svečnica pa ima praznik od tod, ker se tega dne pred sv. mašo blagoslovljajo sveče.

Vendar moramo vedeti, da sam obred blagoslovljanja sveč in procesije z njimi nima nobene notranje zveze s praznikom. Rimski verniki so zgodaj v jutru 2. februarja še v temi s svečami v rokah hiteli iz svojih srenjskih cerkvá k zborni cerkvi sv. Hadrijana na Rimskem trgu. Ko je prispel k zborni cerkvi še papež s svečeništvom, so vsi duhovniki in pevci iz papeževe roke prejeli prižgano svečo, zapeli napev: „Vstani Gospod“ in se v slovesnem sprevodu podali v postajno cerkev v baziliko sv. Marije Velike, kjer so takoj pričeli slovesno mašno bogoslužje.

Svečnica, praznik luči, nas vabi, da se neomajno oklenemo Kristusa, ki je „luč sveta“. Kdor gre za njim, ne bo hodil v temi, marveč bo imel luč življenja (Jn 8, 12). In to božjo luč smo prejeli pri sv. krstu. Duhovnik nam je rekel: „Sprejmi gorečo luč in neomade-

ževan varuj svoj krst!“ Zato je na svečnico najprej treba Bogu izreči pesem iskrene zahvale za dar božje luči sv. vere.

V zvezi s sv. krstom nam praznik svečnice kliče, da obnovimo svojo krstno obljubo. Ta ponovitev obljube bo v nas poživila zavest, da moramo kot božji posinovljenci vedno hoditi v luči milosti.

Po Učeniški besedi pa moramo biti „luč sveta“ (Mt 5, 14) tudi mi. Naša luč, t. j. luč dobrega vzgleda naj sveti pred ljudmi, da bodo videli naša dobra dela in slavili nebeškega Očeta. Zato je naša dolžnost, da luč sv. vere vračamo tistim, ki so jo zgubili in jo posredujemo tistim, ki še tavajo v temi poganstva. Svečnica naj nas zopet ogreje za apostolsko delo.

NEDELJE V FEBRUARJU

Prvi dve spadata še k božičnemu krogu.

Četrta nedelja, 3. februarja, poudarja misel, da sloni novo krščansko kraljestvo na osnovi ljubezni. Bog sam je delo našega odrešenja postavil na ljubezen, kajti „Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, ki vanj veruje, ne pogubil, ampak imel večno življenje“ (Jan 3, 16). Tako naj tudi krščansko občestvo vse svoje življenje gradi in oblikuje z ljubeznijo. „Polnost postave je ljubezen,“ naglaša isto berilo.

Evangelij četrte nedelje pa hoče povedati vernikom, da je Kristus tudi Gospod nad mrtvim stvarstvom. Učenik spi na ladjici, medtem ko nastane vihar in grozi nevarnost, da vsi potonejo. Tedaj Kristus vstane, zapove vetrovom in morju in nastane grobna tišina. Začuden se učenci sprašujejo: „Kdo je ta, da so mu pokorni celo vetrovi in morje?“

Peta in zadnja nedelja po Razglasenju Gospodovem 12. februarja razloži v berilu, katere so vrline, lastne ljubezni v božjem kraljestvu: prisrčno usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, miloba, potrpežljivost, oduševanje, miro-

ljubnost, hvaležnost; poučevanje in opominjanje; vesela božja služba s psalmi, slavospevi in duhovnimi pesmimi v srčni zahvali Bogu.

Evangelij, ki govori o pšenici in ljuljki na božji njivi, pa nam razodene, da je Kristus tisti, ki odloča o usodi stvari („Pustite, naj oboje raste do žetve!“). On bo pa tudi tisti, ki bo sodil in dobro poplačal, hudo pa kaznoval. Zato kot otroci božjega Očeta ne smemo biti nestrnni, če Bog vselej takoj ne nastopi, kadar svet preganja Bogu zveste.

Z nedeljo sedemdesetnico (septuagesimo) pričenjamo letos 17. februarja

PREDPOSTNI ČAS

ki pa že pripada velikonočni liturgični dobi.

Predpostni čas ima po zamisli Cerkve popolnoma drugo poslanstvo, kot so mu ga dali ljudje, ki prav v tem času najbolj divjajo in se izživljajo v razbrzdanih zabavah.

Skozi postni čas, zlasti pa zadnje dni velikega tedna se bo pred našimi očmi odigravala pretresljiva žaloigra o božjem Sínu, ki se je prostovoljno podvrgel smrti, da bi bili tako mi z njegovo krvjo odkupljeni. Sv. Cerkev doživlja te dni z vso resnobo in globoko zbranostjo. Toda ker ve, da naša človeška narava v splošnem ni zmožna naglih duševnih prehodov, zato nas skuša v sveti postni čas uvesti s postopno pripravo.

Tako torej prav tri nedelje predpostnega časa tvorijo lep uvod v štiridesetdnevni post in daljno pripravo na velikonočni praznik.

Na nedeljo sedemdesetnico in skozi ves teden nam sv. Cerkev z branjem prve Mozesove knjige živo prikljuje v spomin dejstvo izvirnega greha, ki je vzrok vsega zla in gorja, ki ga trpi človeštvo in radi katerega je moral sam božji Sin umreti na lesu križa. Človeštvo jokaje išče odrešenja, a odrešitelj in pomočnik je samo eden: Kristus Gospod.

To misel lepo izražajo tudi vstopni

mašni spevi (introiti) predpostnih nedelj.

Na sedemdesetnico tožimo: „Objelo me je smrtno stokanje in obdale so me muke pekla. Tedaj sem klical v svoji stiski Gospoda in slišal je moje klicanje iz svojega svetišča.“

Jok stiskane duše in klic na pomoč pretresljivo izražamo tudi v vstopnem spevu druge predpostne nedelje: „Zbudi se! Zakaj spiš, Gospod? Vstani in ne zavrzi nas za vselej! Zakaj odvrčaš svoj obraz in pozabljaš našo stisko? Vstani, Gospod, nam v pomoč in reši nas!“

Tretja predpostna nedelja sicer tudi v vstopnem spevu izraža isti tožni značaj, le da z mirnejšim in trdnjšim zaupanjem v božjo pomoč: „Bodi mi skalnat grad in utrdba, da me otmeš, saj si moje svetišče in moj grad. Zaradi svojega imena me vodi in spremlja.“

Druga značilnost v predpostnem bogoslužju pa je razodevanje in ustanavljanje božjega kraljestva.

V nedeljo sedemdesetnico se nam podoba božjega kraljestva predstavlja s priliko o gospodarju in vinogradu. Ta gospodarjev vinograd je Cerkev Kristusova. Vsak vernik, ki je mladika na Kristusu — vinski trti, se mora truditi v Kristusovem vinogradu, da bo obrodil dober sad zveličanja in ob zatonu dneva prejel nebeško plačilo.

Nedelja šestdesetnica pa nam ustanovitev božjega kraljestva in njega razvoju prikazuje z nove strani. Božje kraljestvo ni le vidna, zunanja ustanova, temveč mora živeti tudi v kristjanovi duši. Božji Sejalec Kristus namreč ne prestando seje seme božje besede, ki na pada na različna tla in zato tudi različno obrodi.

Se jasneje nam slika božje kraljestvo nedelja petdesetnica. Božje kraljestvo na zemlji ne bo doživljalo le slave in zmaga, temveč tudi bridkosti in preizkušnje. „Glejte, v Jeruzalem gremo — pravi Zveličar — in spolnilo se bo nad Sinom človekovim vse, kar je pisano po prerokih: Izdan bo nevernikom, zasme-

hovali ga bodo, grdo z njim ravnali, vanj pljuvali, in ko ga bodo bičali, umorili.“

Ni bila ta beseda vseh takratnim Jezusovim učencem in ni vseh tudi mnogim sedanjim kristjanom. Toda Kristus vztraja na tej resnici, da se božja slava razodene šele po junaško prestanem trpljenju. Le tisto seme, ki v zemlji bolečine zamre, vzkali in obrodi sad. Čim bolj trpljenje preizkuša, najsi bo posameznike ali vso božjo Cerkev, toliko dragocenejši biseri se porajajo za drugi svet.

MED SVETNIKI NAJKRAJŠEGA MESECA

Že prvega februarja nas sv. Ignacij, škof iz Antiohije povabi na pot žrtve. Svoje kristjane prosi, naj ne posredujejo zanj pri cesarju Trajanu, kajti rad bi bil žito, ki so ga zmleli zobovi levov v rimskem Koliseju.

Na dan škofa Blaža, mučenca Kristusove Cerkve (3. febr). Cerkev deli Blažev blagoslov proti boleznim in vratu in vsakemu drugemu zlu. Imejmo vedno zaupanje v zakramentalne Cerkve, kajti moč njenega ustanovitelja počiva na njih!

Ljubka svetnica je sv. Agata iz Katanije na Siciliji (5 februarja). Kot sv. Neža je tudi ona rajši šla skozi silne muke, kot da bi se odpovedala kroni devišstva. Za današnjo dobo nemoderno junaštvo, ki pa kljub „nemodernosti“ vžiga že 1900 let bolj kot vse lepote kraljice in filmske dive in športni svetovni prvaki. Je pač tako, da je stalno le to, kar rodi duh; kar pa proizvaja telo, je tako minljivo kot telo samo.

Naslednji dan (6. februarja) se spominjamo sv. Tita, zvestega Pavlovega učenca. Bilo bi lepo in za dušo zelo koristno, če bi bili mi Cerkvi in njenim predstavnikom tako sinovsko vdani kot sv. Tit velikemu Pavlu. Preberimo ta dan pismo sv. Pavla do Tita, ki je polno miline in klenih nauk!

Sv. Ciril Aleksandrijski (9. februarja) vzbuja naše občudovanje radi oddločnosti, s katero je pobijal Nestorijevo

krivo vero, ki ni priznavala Jezusovi materi časti Matere božje. Odločni moramo biti tudi mi, ko sovražniki Cerkve smešijo njene služabnike, krepstno življenje in vero v posmrtnost. Ne bomo mutasti psi, temveč odločni borci za vse, kar je dobro!

11. februarja bodo naša srca v Lurdu. 99 let je letos, kar se je Marija prikazala mali Bernardki in potrdila, kar je l. 1854 proglasil sv. oče Pij IX.: da je bila namreč ne le rojena, temveč že spočeta brez madeža izvirnega greha. Lepo potrdilo za nas, naj mirno zapupamo v besedo Cerkve, čeprav ne bomo vsega do dna razumeli, kar oznanja. Za njeno nezmotljivost jamči sv. Duh in dogodki v Lurdu to resnico potrjujejo.

Sv. Matija (24. februarja) nas opozarja, naj si nikdar ne domišljujemo, da smo Cerkvi potrebni ali v apostolatu nenadomestljivi. Ali ni mar on prišel v apostolski zbor prav zato, ker je odpadel nesrečni Judež? Delajmo torej v strahu in trepetu za svoje zveličanje.

Malo časa je živel, le štiriindvajset let, pa je veliko let izpolnil mladi pasijonist sv. Gabrijel od žalostne Matere

Sem kriv...

Sem kriv, da groza svetega obupa je strla tvojo dušo vžaloščeno, da v skalna tla je klecnilo koleno — pregrenka, težka je trpljenja kupa!

Sem kriv vseh bičev, trnov, kapelj strupa na žejne ustne, ko je nabodeno ponujal gobo stražnik, v žolč vtopljeno. In še mladost je dragi dar odkupa!

Šel si skozi puščave žgoča vrata, se skrival v sencih piramid Egipta, vodé čul nilske v pragih katarata.

Zato mi bo tujina zadnja kriptna — pogrebni spev: šum Ría de la Plata in pampski veter v vejah evkalipta.

ANDREJ BREGAR

božje (27. februarja). Nevarna bolezen je bila zanj opomin, naj začne resno živeti. Storil je tako, začel mrtvičiti svoje telo in se podvrgel strogemu življenju v redu pasijonistov. Marsikdo izmed nas je že tudi doživel v svojem življenju stvari, ki so ga opozorile, naj se spreobrne od svojih slabih potov. Če teh božjih opominov do sedaj ni upošteval, naj se spomni, da ima tudi milost svoje čase. Dajmo prilike božjemu usmiljenju, da nas ne zadene nekoč božja pravičnost!

*

Vsi ti svetniki predpostnega časa, ki je bolj kot kateri drugi čas prepoln hrupnega posvetnega veseljačenja in najbolj grobega materialističnega uživanja, nas s svojim vzgledom resno opozarjajo, naj ne sledimo lahkomišelnemu svetu.

Ne zabranjuje Cerkev katoličanu veselja in uživanja božjih darov, le to naglašja s sv. Pavlom: „Ali torej jeste ali pijete ali kaj delate, vse delajte v božjo slavo!“ (1 Kor 10, 31). Z drugo besedo: kristjan mora v vsem živeti dostojno svojemu visokemu poklicu. Njegovo življenje mora biti luč, ki sveti vsakomur.

Zato pravi kristjan v predpostnem času ne bo niti prirejal niti se udeleževal razbrzdanih zabav in veselic. Za vse žalitve in grehe predpostnih dni bo Bogu zadoščeval in prosil božjega usmiljenja.

Nezmernemu uživanju v pustnih dneh je treba postaviti nasproti žrtev, pri trgovanje v dovoljenih užitkih in omejitve v jedi.

Pohoti nasproti odločen boj za sveto čistost.

Greh pa streti s skrušenostjo in zadoščevanjem.

Spokorna vijolična barva predpostnih nedelj naj nas spominja skrušenega duha v cerkvenem bogoslužju in na mnoge spokorne molitve! Naj bo več molitve tudi pri nas, da tako zadržimo božjo jezo in izprosimo božje usmiljenje za današnji pokvarjeni svet.

JOŽE JURAK

Hacen veinticinco años

La Acción Católica Argentina ha venido celebrando jubilosamente el vigésimo quinto aniversario de su fundación.

Sin duda agradará a nuestros lectores que recordemos varias fechas de la fundación de esta verdaderamente Providencial Asociación, que tantos beneficios nos ha aportado.

En el Seminario Metropolitano de Buenos Aires se realizó la Primera Semana del Clero para estudiar la Acción Católica, del 15 al 22 de Enero de 1931, asistiendo a ella numerosos Sacerdotes de todo el país, presididos por S. E. el Nuncio Felipe Cortesi, y los Excelentísimos Obispos S. L. Copello, F. Alberti, F. Lafitte, A. Barrere, D. Tibiletti, F. Devoto y M. de Andrea. Las lecciones cotidianas fueron por los presbíteros Caggiano y Froilán Ferreyra.

El 19 de Enero de 1931 S. E. Monseñor Copello nombra la primera Junta Nacional, designando presidente al Dr. Martín Jacobé, Asesor al Pbro. Dr. Antonio Caggiano y Vice Asesor al Pbro. Dr. Tomás Solari.

El 5 de Abril de 1931 el Episcopado Argentino publica la Pastoral Colectiva sobre la Acción en la Argentina.

El 20 de Abril de 1931 S. E. Monseñor Copello nombra los miembros de los Consejos Superiores de la Asocia-

ción de Hombres Católicos y de la Liga de Damas Católicas, designando como Presidente al Ingeniero Juan Ochoa y Asesor a Mons. Daniel Figueroa, y Presidenta a la Sra. Mercedes A. de Dellepiane y Asesor al Pbro. Dr. Ernesto Valiazza.

Para estudiar la Acción Católica se inicia en la Parroquia de Balvanera la Semana de los Párrocos de la Arquidiócesis el 20 de Abril de 1931, asistiendo S. E. el Nuncio Cortesi y S. E. Mons. Copello, quien "como primicia para iniciar la Semana" dió lectura a la Carta del Santo Padre Pío XI a nuestro Episcopado, sobre la Acción Católica, que de pie escuchó toda la concurrencia. Las lecciones fueron dadas por el Asesor General Pbro. Dr. A. Caggiano.

El 28 de Abril de 1931 S. E. Monseñor Copello nombra los Consejos Superiores de la Federación de la Juventud Católica y de la Liga de la Juventud Femenina Católica, designando Presidente al Dr. David Zambrano (h.) y Asesor a Monseñor Dr. Nicolás Fasolino.

El 15 de Mayo de 1931 se inaugura la Semana de la Acción Católica para seglares dando las lecciones el Pbro. Dr. Antonio Caggiano.

JOE JUCK

Iz lastne izkušnje vemo, da je ljudem težko dopovedati, da lokalni verski list ne podaja vedno edinega katoliškega stališča, ampak eno od katoliških stališč. Možno je, da, želja je, da kdaj vsi bralci ne soglašajo s takim obravnavanjem in reševanjem določenega vprašanja v listu. Listu bi tedaj moral biti v veselje, da more priobčiti njih misli in pomisleke... Ob razpravljanju in vzajemnem dopolnjevanju vidikov se bodo duhovi bližali resnici.

O V E R I

Skupni pouk jugoslovanskih škofov za postni čas 1956

„Brez vere ni mogoče biti Bogu všeč“
(Hebr 11, 6)

PRVI DEL

I.

1. Prvo vprašanje, ki ga Cerkev stavi krščencu, ko ga prinesejo h krstu, je tole: „Kaj želiš od Cerkve božje?“

Krščenec odgovori po svojem botru, če je odrasel pa sam, takole: „Vero.“ — Potem se razgovor med krstiteljem in krščencem nadaljuje: „Kaj ti da vera?“ — „Večno življenje.“

2. Iz teh besed moremo jasno razbrati, kaj je kristjanu vera. Zares, vera, kakor uči tridentinski zbor, je „začetek človeškega zveličanja, temelj in korenina vsakega opravičenja“ (Denz. 80i).

3. A kaj se pravi verovati? Na to vprašanje katekizem odgovarja: verovati se pravi, vse za resnico imeti, kar je Bog razodel in nam katoliška Cerkev kot od Boga razodeto ukazuje verovati (prim. kan. 1323, Denz. 1792).

4. Bog je od začetka mnogokrat in na mnogotere načine govoril očetom po prerokih, ko je pa prišla polnost časov, je spregovoril po Sinu (Hebr 1, 1). — Naša vera torej ne temelji na človeških besedah, temveč na božjem razodetju.

Kristus Gospod je resničnost svojih besed potrdil z velikimi čudeži, prerokbami in z nedosegljivo svetostjo svojega življenja.

Ko verujemo, moremo reči s sv. Pavlom: „Vem, komu sem veroval“ (2 Tim 1, 12).

Dejanje vere

5. Pri dejanju vere delujeta najplemenitejši zmožnosti človeške duše; razum spozna resnico, da je Bog govoril;

spozna resnice, ki jih je Bog razodel; a ker so med temi resnicami tudi take, ki človeško umevanje presegajo, namreč verske skrivnosti, tedaj mora volja razum ukloniti, da te skrivnosti sprejme prav tako, kakor vse druge razodete resnice, ker uvidi, da je Bog neskončna Resnica, ki ne more nikogar varati in ne prevaran biti (prim. 2 Kor 10, 5; Denz. 1789).

Pri dejanju vere torej sodelujeta razum in svobodna volja. Brez dejanja volje ni dejanja vere.

Zato pravi sv. Avguštin, da je odvisno od volje, ali verujemo ali ne verujemo (Denz. 1875; sv. oficij 12. sept. 1776, Fontes IV, 110; Leon XIII. „Immortale“, Fontes III, 245; kan. 1351).

6. A tu moramo posebej pripomniti, da pri dejanju vere sodeluje milost, ki razsvetluje razum in voljo nagiba, da verske resnice sprejme; ta milost je pa nadnaravni božji dar. Zato sv. Pavel piše: „Z milostjo ste rešeni po veri, in to ne iz sebe, božji dar je“ (Ef 2, 8).

Če bi pri dejanju vere ne sodelovala volja, bi to dejanje ne bilo zaslužno. Tako n. pr. ni zaslužno, če priznam, da je dve in dve štiri, ali če čutim, da me sonce greje... tu svobodna volja ne sodeluje, zato ni zasluženja.

Prav tako, če bi pri dejanju vere ne sodelovala milost, bi dejanje vere ne bilo nadnaravno.

7. Iz povedanega je jasno: vera ni le neko „pobožno čustvo“, kakor so pred petdesetimi leti mislili modernisti; nego vera je odlično duhovno dejanje, pri katerem najbolj vzvišeni človekovi zmož-

nosti, namreč razum in volja, sodelujeta z božjo milostjo.

Nevera farizejev

8. Tu bo kdo vprašal: Če je Kristus Gospod za svojega zemeljskega življenja naredil toliko čudežev, kako to, da n. pr. farizeji niso verovali?

Na to vprašanje odgovarja Kristus Gospod sam: „Luč je prišla na svet, pa so ljudje **bolj** vzljubili temo ko luč, zakaj njih dela so bila hudobna“ (Jan 3, 19).

9. Te Kristusove besede nam nevero farizejev najbolje tolmačijo. Ti niso hoteli verovati, čeprav so videli Kristusova dela. A prav na ta dela se Kristus sklicuje, ko pravi: „Če ne vršim del svojega Očeta, mi nikar ne verujte; če pa jih vršim, tudi če meni ne verujete, verujte **delom**, da boste spoznali in se prepričali, da je Oče v meni in jaz v Očetu“ (Jan 10, 38). A kaj so na to farizeji storili? Skušali so Jezusa zgrabiti!

Odkod Kristusov nauk?

10. Kristus Gospod je svoj nauk prinesel iz **nebes**. To sam izrecno trdi, ko pravi: „Moj nauk ni moj, ampak tistega, ki me je poslal“ (Jan 7, 16). Isto misel ponavlja pri zadnji večerji, ko se od svojih učencev poslavlja in jim pravi: „Besede, ki jih slišite, niso moje, ampak Očeta, ki me je poslal“ (Jan 14, 24).

11. Resnice, ki jih je Kristus Gospod prinesel iz nebes, je izročil svoji **Cerkvi**, da jih pod vodstvom Sv. Duha zvesto varuje in vsem narodom nezmotljivo razlaga; Cerkev ima torej v rokah zaklad verskih resnic (kan. 1322), tako imenovani depositum fidei.

Cerkev učiteljica vere

12. Kristus je svoji Cerkvi izročil **učiteljsko službo**, ko je rekel apostolom: „Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošljem“ (Jan 20, 21). „Pojdite torej in učite vse narode; krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih społnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal; in glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta“ (Mt 28, 20).

In pri sv. Marku beremo: „**Oznanjujte** evangelij vsemu stvarstvu. Kdor bo veroval in bo krščen, bo zveličan, kdor pa ne bo veroval, bo pogubljen“ (Mk 16, 16).

Kristus je torej Cerkvi izročil tisto poslanstvo, ki ga je sam imel od nebeskega Očeta.

13. Svojo učiteljsko oblast in učiteljsko nalogo je Cerkev vedno zvesto izpolnjevala. Takoj v apostolskih časih vidimo, da je glas Kristusovih oznanjevalcev segel do kraja tedaj znanega sveta.

Že apostol Pavel v tej zvezi navaja psalmistove besede: „Po vsej zemlji se je razlegel njih glas in do koncev sveta njih besede“ (Rim 10, 18).

Vera iz oznanila

14. Sredstvo za širjenje vere je **oznanjevanje**. Zato sv. Pavel pravi: „Vera je iz oznanila“ (Rimlj 10, 17).

Da pa kdo more oznanjati, mora biti poslan od Cerkve, ker „kako naj oznanjajo, če niso poslani“, vprašuje sv. Pavel (Rimlj 10, 15).

15. Najbolj redna pot, da pridemo do vere ali da se v veri utrdimo, je torej poslušanje božje besede.

Božjo besedo pa navadno najprej slišimo od staršev, potem pri krščanskem nauku in pri pridigah.

Zato je naša sveta dolžnost, da vsako nedeljo in vsak praznik poslušamo blagovest o Kristusu.

Ako božjo besedo radi poslušamo, tedaj smo iz Boga: „Kdor je iz Boga, božje besede posluša“ (Jan 8, 47).

16. Poslušati Kristusove oznanjevalce, se pravi poslušati Kristusa samega: „Kdor vas posluša, mene posluša, in kdor vas zaničuje, mene zaničuje; kdor pa mene zaničuje, zaničuje tistega, ki me je poslal“ (Lk 10, 16).

Seveda ne smemo poslušati samo po zunanje, to je le z ušesi, nego božjo besedo moramo poslušati s srcem.

Zato je treba, da pred pridigo Boga prosimo, naj naše srce odpre, da bomo na besede oznanjevalca pazili“ (prim. Apd 16, 14).

17. Beseda vere gre namreč najlaže v plemenito srce. Tako srce je kakor tista plemenita, dobra zemlja, ki seme sprejme in rodi obilo sadu. — Taki morajo biti kristjani, ko poslušajo božjo besedo. Prizadevati si morajo, da besedo, ki so jo slišali, ohranijo „v dobrem in plemenitem srcu in v potrpljenju sad obrode“ (prim. Lk 8, 15).

Ako srce poslušalec ni plemenito, celo pridiga najbolj sijajnega govornika ne bo mnogo koristila, kakor najbolj izbrano seme ne koristi mnogo, če pade na nerodovitno njivo.

18. Tudi služabniki, ki so jih farizeji poslali, da bi Kristusa Gospoda zgrabili, so morali priznati: „Nikdar noben človek ni tako govoril kakor ta človek“ (Jan 7, 46) ... Pa mislite, da so se farizeji spreobrnili? Ne, temveč so služabnikom rekli: „Ste se mar tudi vi dali preslepiti?“

Srce farizejev je bilo preveč pokvarjeno, da bi Kristusove besede moglo sprejeti. Zato jim je Gospod rekel: „Zaradi tega vi mojih besed ne poslušate, ker niste iz Boga“ (Jan 8, 47).

II.

Kaj moramo verovati?

19. Verovati moramo vse, kar je Bog razodel in nam katoliška Cerkev ukaže verovati.

20. Kar je Bog razodel, je obseženo v svetem pismu in v ustnem izročilu.

Zato mora sveto pismo, ki so ga sveti pisatelji napisali po navdihnjenju Svetega Duha, vernik bolje spoznavati; spoznavati pa tudi vsebino ustnega izročila, ki je prav tako predmet božjega razodetja.

Seveda, od navadnega vernika ne moremo pričakovati, da razodete resnice pozna v taki meri kakor kak cerkveni učitelj.

Toda vsak vernik je dolžan, da pozna resnice, ki jih izpovedujemo v apostolski veri, da zna deset božjih zapovedi, očenaš, zdravamarijo, kesanje in poglavitne nauke o zakramentih, posebno o tistih, ki jih misli prejeti.

To je tisti najmanjši del verskega znanja, ki ga moramo zahtevati od vsakega vernika.

22. Že vest sama priganja vsakega vernika, da vsaj te resnice vedno bolje spoznava; to pa bo dosegel, če pridno posluša pridigo, če bere nabožne knjige, posebno pa, če pridno ponavlja katekizem.

23. Starši so pa dolžni, da to znanje dajo svojim otrokom: starši morajo biti prvi veroučitelji: otroke, ki jih drže v naročju, so prejeli od Boga, za Boga jih morajo vzgojiti.

O tej dolžnosti staršev govori cerkveni zakonik na več mestih. Tako ukaže kan. 1113: „Starši imajo zelo odgovorno dolžnost, po svojih močeh skrbeti za versko in нравno vzgojo otrok, pa tudi za njihov časn blagor.“ Starši morajo skrbeti, da bodo njihovi novorojeni otroci čimprej krščeni (kan. 770); ta dolžnost pa prehaja tudi na vse tiste, ki starše nadomestujejo, zlasti na botre, ki imajo izrečno dolžnost, da skrbijo za versko vzgojo svojih krščencev in birmancev.

24. Misel cerkvenega Zakonika podčrtuje sveti oče Pij XI., ko piše, da „po naravnem in božjem pravu pravica in dolžnost vzgajati potomstvo v prvi vrsti pripada tistim, ki so z rodno delo narave začeli, to je staršem“ (Casti connubii).

Cerkev — naša neposredna učiteljica

25. Dolžni smo verovati vse, kar nas uči Cerkev: posebno če Cerkev poudarja, da je kaka resnica res razodeta, kakor je n. pr. sedanji sveti oče nedavno razglasil versko resnico, da je prebl. Devica Marija tudi s telesom v nebesa vzeta.

Dolžni smo verovati tudi vse, kar je s takim naukom v tesni zvezi, ali kar nam Cerkev izrečno zapoveduje, da moramo sprejeti za resnico.

26. Nismo pa dolžni verovati različna pobožna pripovedovanja o katerih Cerkev svoje sodbe ni izrekla. Nekaterih nepreverjenih pripovedk se moramo celo varovati, ker so sad domišljije,

Na polnoči grede...

Čeravno bi dušebrižnik že rad odšel, je le moral počakati, ker je še učitelj prisedel:

„Za nas, Avstrijce, je letošnji božič žalosten, ker smo to leto ponovno izgubili Južno Tirolsko,“ je učitelj prišel napeljevati pogovor na politične dogodke zadnjih mesecev.

„V resnici, Italijani so dobri diplomati. Dosežejo veliko več, kot za svojo hrabrost zaslužijo,“ je gospod Simon nekaj moral reči.

„Ne, gospod župnik, nas ne boli, da so Italijani ohranili Južno Tirolsko kljub svoji strahopetnosti. Nas boli veliko bolj, da je Italija v vsaki vojski nagrajena za nezvestobo svojemu zavezniku in Avstrija kot prva žrtev nacizma zopet prevarana v svojih svetih upih po pravični ureditvi državnih meja.“

„Avstriji so po drugi svetovni vojski v resnici toliko govorili in pisali, da so bili prva žrtev nacizma, da so končno sami sebi verjeli in se sami sebi pri-
~~~~~
bolnih živcev ali neznanja bogoslovnih nauk.“

Prav tako se moramo varovati vesti, ki žele vzbuditi veliko pozornost: kadar trezen vernik kaj takega sliši, bo mirno čakal, da bo svojo sodbo izrekla pristojna cerkvena oblast, in se bo po njej ravnal.

27. Varovati se je treba tudi raznih „verig sv. Antona“, spisov o „Marijinih sanjah“ in podobnega praznoverja, ki vam ga ljudje često pošiljajo v pismih brez podpisa ali v praznoverskih knjižicah.

Prav tako se varujte tudi spisov, ki pišejo, da je blizu Gospodov prihod ali sodni dan; za ta dan ne vedo niti angeli v nebesih, kako bi torej vedele cenene knjižice! (prim. Mt 24, 36).

(Konec prihodnjič)

čeli smiliti. Vse svoje hudobije, ki so jih naredili pod plaščem nacizma, so hoteli podtakniti in naprtiti materi Nemčiji. Vendar o tem kočljivem vprašanju župnik z učiteljem ne bi maral razpravljati. Zato mu je bilo zelo prav, ko je učitelj nadaljeval:

„Vi si ne morete misliti, gospod župnik, kako porazno vpliva na nek narod, zlasti na šolsko mladino, ko vidi, da je nezvestoba nagrajena, žrtev pa prezirana in zapostavljena. Jaz se vsako leto bojim ene šolske ure. Ure, ko moram v njej otrokom govoriti o krivični mirovni pogodbi po prvi svetovni vojski. Otroci ne morejo in ne morejo razumeti, zakaj je Italija kljub nezvestobi do Avstrije in kljub porazom na soški fronti dobila dele avstrijskega ozemlja. Ta del narodne zgodovine je z vzgojnega stališča v resnici zelo neprikladen...“

Ne da bi pokazal večje razumevanje za težave, ki jih je učitelju leto za letom povzročal pouk avstrijske zgodovine, je župnik pripomnil:

„Baje so Italijani po prvi svetovni vojski na mirovni konferenci predložili za Južno Tirolsko jezikovni zemljevid, ki ni odgovarjal dejanskemu stanju in so tako prevarali svoje zaveznike. Po tej vojski je bila le potrjena napaka, ki so jo storili zavezniki po prvi svetovni vojski. Sploh pa Angleži radi botrujejo takim mirovnim pogodbam, ki vsebujejo klice bodočih razprtij in vojsk. Odkrito pa vam povem, gospod učitelj, da z vami sočustvujemo vsi Slovenci, ker vas prav mi najboljše razumemo. Italija ima to sramotno prvenstvo, da je bila med obema svetovnima vojskama slovenska manjšina v Italiji tista narodna manjšina, ki je z njo večinski narod najslabše ravnal. Če ne takej, so pa v trpljenju kmalu za Primorskimi Slovenci prav vaši bratje na

Južnem Tirolskem, kajti Italija je nezmožna, da bi pravično ravnala s tuje-rodno manjšino. Rim je osvojenim de-želam vedno vsilil tudi svojo govorico. Zato pa vam Slovenci od srca želimo, da bi bila kmalu tudi ta krivica popravljena in bi se Italijani nič več ne šo-pirili na tuji zemlji!“

Učitelj je ob teh besedah od veselja hitel k omari, iz nje vzel polno stekle-nico južnotirolskega vina in povabil oba gospoda, da pijeta na zdravje bratov in sestra, ki trpijo onstran Brenerja kri-vico in ponižanje.

„Gospodična Pavlina mi je prinesla tole steklenico v dar za božič in me z njo nehote spomnila naše narodne ne-sreče. Pavlina je zelo dobro dekle in ima jako lep glas. Za to noč se nadejam zelo dobrega uspeha pri cerkvenem pe-tju,“ je bil učitelj do svojih gostov silno prijazen.

Duhovna gospoda sta bila pri na-zdravljanju previdna, zato pa je učitelj toliko več pil in se hkrati vedno bolj razživljal. Še njegovi mami se je dobro zdelo, ko je videla, da se njen sin lepo razume z župnikoma in se tako dobro počuti v duhovski družbi.

„Zelo mi je všeč vse, kar ste nocoj povedali, le v enem se mi zdi, da se motite. Gospod župnik, ali res mislite, da odločajo v politiki zgolj vojaki in di-plomati?“ se je učitelju poznalo, da je imel že nekoliko vina v glavi.

„Pravijo, da svetovne politike ne mo-remo prav razumeti, ako ne upošte-vamo, da so za vsemi večjimi dogodki v ozadju Judje,“ je hotel dati župnik učitelju bolj zadovoljiv odgovor. Vendar brez uspeha. Učitelj še vedno ni bil za-dovoljen. Zato je dal sam pravilni od-govor:

„Gospoda župnika, Italijani so vedno na strani zmagovalcev ali bolje rečeno, zmagovalci so vedno na strani Italija-nov, ker imajo Italijani — lepe ženske! Te nadomestijo v izobilju, kar nedostaja vojakom na bojišču.“

Župnik in gospod Pavel sta pove-sila oči. Na tako kočljive pogovore ni-sta bila pripravljena. Dušebrižnik je

nekoliko mislil na to, da bi spomnil učitelja, da je tudi Avstrija po prvi sve-tovni vojski dobila nekaj od tega, kar je na bojišču izgubila in da je to pot Avstrija ostala brez Južne Tirolske po krivdi ruskih komunistov, katerim je v prvi svetovni vojski pomagala prikopati se na oblast baš Nemčija. A na sveti večer ga ni maral spravljati v slabo voljo. Saj je bil drugače dober človek, le v nemško čuteči družini je bil vzgo-jen. Sicer je pa med tem že učiteljeva mati poizkusila napeljati pogovor na kaj drugega.

„Nikar ne govori takih stvari pred duhovnima gospodoma. Si se ga res že preveč, nalezel, da ne veš, kaj smeš go-voriti,“ je rahlo pokarala svojega sina.

V resnici je učitelj vsaj na videz pričel iskati čisto drugo snov za raz-govor. Nenadoma se je pričel živo zani-mati za gospoda Pavla in za življenje v taborišču, kaj ondi jedo in delajo, koliko je beguncev in kako si zamišljajo svojo bodočnost. Gospod Pavel mu je kar po pravici pripovedoval, da begunci nimajo bogsigaveči kako lepega življenja. Uči-telj je ta žalostni položaj slovenskih beguncev presojal seveda v čisto nem-škem duhu:

„Če mi dasta gospoda župnika prav ali ne, po mojem mnenju bi bilo vašemu narodu prihranjenega ve-liko trpljenja zadnjih let, ako bi ostali vaši voditelji Avstriji zvesti in se ne bi šli tako lahkomišno in poceni pro-dat Belgradu.“

Gospod Simon se je znašel hipoma v skrajno neprijetnem položaju. Previdno je iskal izhoda iz zadrege:

„Dogodki zadnjih desetletij so nam preblizu in njih vzroki morda ne vsem docela poznani, da bi mogli o njih izreči dokončno sodbo...“

„Gospod župnik daje rad nejasne in dvoumne izjave. Kaj pa vi mislite, pre-častiti gospod župnik,“ se je učitelj obrnil še h gospodu Pavlu.

V nekoliko nerodni nemščini, ali ven-dar polonoma razumljivo, je gospod Pa-vel rad podal svoje mnenje:

„V taborišču je nekaj gospodov, ki jim je žal za staro Avstrijo...“

Učitelju je bil njegov odgovor silno všeč:

„In jih bo vedno več! Mi smo še mladi in bomo dočakali dan, ko bo usodna napaka vaših tedanjih voditeljev popravljena in bosta dokončno odpadli nesmiselni meji na Karavankah in okrog Trsta. Ob razpadu monarhije so nas vaši voditelji hoteli odrezati od morja, pa ste ostali sami brez njega. In vendar so Koroška, Kranjska in Primorska sestre, ki druga drugo potrebujejo in jih za trajno ni mogoče ločiti,“ je bil učitelj čez mero jasen in odkrit in hkrati nekan. pesniško navdahnjen.

Gospodu Pavlu se je dobro zdelo, da je bil učitelj tako zadovoljen z njegovim odgovorom in se je hotel zato še nadalje razgovarjati:

„Omenjeni gospodje pravijo, da bi bilo mogoče avstrijsko monarhijo tako preurediti, da bi bili v njej vsi narodi zadovoljni...“

Učiteljev obraz se je hipoma stemnil. Gospod Simon ni videl učitelja še nikoli tako resnega.

„Jaz mislim in to mi mora vsak pameten človek potrditi, da je bila Avstrija upravno in gospodarsko tako dobro urejena, da ni potrebovala nobene preureditve. Edina njena napaka je bila v tem, da je dajala notranjim sovražnikom monarhije preveč svobode in ni pravočasno in dovolj uspešno onemogočila njihovega protiustavnega, podtalnega rovarjenja proti državni edinosti. Sploh pa noben katoličan ne more odobravati razbitja monarhije v času, ko ji je vladal mož, ki ga bomo verjetno kmalu častili na oltarjih.“

Bogve kaj bi učitelj še lepega povedal o „katoliški“ Avstriji in o njenem cesarju, ako ne bi župnik naglo vstal od mize in ga prijazno prekinil:

„Popolnoma soglašam, gospod učitelj, da je bil cesar Karol žlahtna mladika na častitljivem drevesu habsburške dinastije in da je bila Avstrija v gospodarskem in upravnem pogledu zelo

Spittal ob Dravi. V ozadju Goldek

dobra država. Nekateri so celo menili, da bi jo bilo treba na novo ustanoviti, ako bi je še ne bilo. Veseli me, da smo si tako edini v tem pogledu. Bilo bi v resnici zelo prijetno, aki bi se mogli še nadalje razgovarjati. Vendar vaju ne marava več motiti, ker je že pozno in je tudi že skrajni čas, da odideva v gostilno. Na svidenje pri polnočnici!“

„Sem bil nekoliko preveč odkrit,“ je gospod Pavel zunaj priznal svojo neprevidnost.

„V resnici se ti je precej zareklo. Tu je treba paziti na vsako besedo. Zlasti še, ker smo tujci. Ti ljudje so popolnoma drugače vzgojeni in zato tudi mislijo in presojujejo vse čisto drugače kakor mi. Neredko nam tudi zlonamerno nastavljajo past, da bi nas v kaki besedi ujeli. Ne le oni, tudi mi se utegnemo motiti in zato ni pametno spuščati se z njimi v tako kočljive razgovore. Mi ne bomo na stvari prav nič spremenili. Le onemogočili bi se na ta

način ali si vsaj otežkočili svoj že itak dosti težki položaj," je gospod Simon pomagal svojemu prijatelju do trdnega sklepa, da bo v bodoče bolj previden.

V gostilni so ju že nestrpno pričakovali:

„Smo že mislili, da so vaju kam drugam povabili," je dala gostilničarka izraza svoji nejevolji zaradi poznega prihoda duhovnih gospodov.

„Popolnoma razumem vašo slabo voljo. Tudi jaz sem ob nedeljah pri oltarju kakor na trnju, ko ljudje tako zelo zamujajo," je dušebrižnik skušal potolažiti svojo gospodinjco.

„Zato pa jaz ob nedeljah rajši doma ostanem, kakor bi vas motila," je gostilničarka dala zakasnelima gospodoma spet pod nos.

„Boljše pozno kot nikoli," je dušebrižnik vedel, da je njena nejevolja le na površju.

„Pri vas že, ko pri maši sami zaužijete, kar si pripravite, pa še kakega fantička imate zmerom pri sebi, da vam pomaga. Tu sem pa največkrat za vse sama in moram misliti na sto stvari," je bila gostilničarka srečna, da je mogla vpriči moža nekoliko potožiti duhovniha gospodoma.

„Tudi meni se zdi, da ni posebno naporno mašo brati. Jaz mislim, da bi se brž priučila. Le to ne vem, zakaj se gospod župnik med mašo tolikokrat obrne proti ljudstvu. Mi poveste, gospod župnik?" se je pričela zanimati za mašne obrede trinajstletna domača hči Regina.

„Le kaj sprašuješ take stvari? To bi pa že lahko vedela! Da vidi, koliko ljudi je v cerkev prišlo in kako se vedejo," jo je namesto župnika podučila njena starejša sestra Hera.

„Zakaj pa vlije gospod župnik pri maši vodo v vino," je Regina hotela vedeti vedno več.

„Ker bi bilo zanj premočno," jo je spet podučila sestra.

„Gospod župnik, jaz pa mislim, da že drugi poskrbijo, da vaše vino ni premočno," se je oglasil celo molčeči gospodar in sodeč druge sam po sebi,

spravil župnika v nepotreben dvom o veljavnosti opravljenih maš.

„Še to bi rada vedela, zakaj župnik med mašo kelih neprestano odkriva in pokriva, dviga in spet na oltar postavlja in ves čas nad njim križe dela," je Regina zvedavo pogledala naokrog, kdo ji bo dal zeleni odgovor.

„To pa res ni težko vedeti. Vina se veseli! A nehaj že spraševati," se je Herta zbala, da bi jo Regina vpričo župnikov s kakim težjim vprašanjem končno le utegnila spraviti v zadrego.

„Gospod župnik, ali veste, zakaj je mami nocoj nekoliko slabe volje?" se je Regina z novim vprašanjem obrnila naravnost h gospodu Simonu. Še predno jo je mami utegnila grdo pogledati, je Regina do kraja povedala: „Ker se bo morala nocoj spovedati."

„Jaz nikogar ne silim k temu," se je dušebrižnik zbal, da je gostilničarka napak razumela Pavlov prihod.

„Že res. A mami je stavila z menoj deset šilingov, da se bo za božič spovedala. Tako bo sedaj eden od naju imel korist. Ali zveste vi mamine grehe, ali pa jaz dobim deset šilingov."

„Ali pa se mami spove z gospodom Pavlom," je župnik predvideval še tretjo možnost.

„Ali pa jaz povem le polovico grehov," je tudi, gostilničarka dajala sama sebi korajžjo.

„Gospod župnik, ali je res, da vam bo gospod Pavel povedal vse grehe, ki jih bo od nas izvedel pri spovedi," je končno prišla Regina na dan z največjo težavo, ki jo je morila tisti sveti večer.

„Le kako si moreš kaj takega misliti? Ali res ne veš, da si mora dati spovednik rajši odrezati jezik, kakor da bi komu povedal en sam greh, ki ga je čul pri spovedi?" se je dušebrižnik začudil dekletovemu vprašanju.

„Ljudje pa pravijo, da ste povabili gospoda Pavla zato na Slemenico, da boste na ta način zvedeli naše grehe, ker se nočejo vsi ljudje z vami spovedati."

„Kdo to pravi?" je poskočil dušebrižnik.

„Bogatajev Hubert je bil tu in je pravil, da mu je oče povedal.“

„Bogatajevi so brez vere in oče je bil povrhu še nekaj let protestant, da se je naučil, kako je treba napadati duhovnike in spoved. Reci Hubertu, ko bo spet hodil tod okrog, naj nas pri miru pusti, kakor mi njega!“ se je dušebrižnik brez potrebe čez mero razburil.

„Že jutri mu bom vse to dobesedno povedala. Se lahko zanesete name. Ma mi zmerom pravi, da sem kot nalašč za to ustvarjena, da kako pošto prenesem.“

„Raje mu ni treba nič praviti o tem,“ se je gospod Simon zbal zdrasih za praznike.

„Kaj naj torej storim? Mu povem ali ne?“

„Ne! Bom jaz sam z njim govoril.“
„Glej, da mu ne zineš niti besede!“
ji je povrhu še mati zagrozila.

Gospoda sta povečerjala.

„Tako! Zdaj bova še blagosloвила in pokadila prostore, če dovolite,“ se je obrnil dušebrižnik do hišnega gospodarja in hkrati zaprosil za malo žerjavice.

„Sem že ugibala, čemu to ropotijo s seboj prenašate,“ je gostilničarka brž pričela pihati v žerjavico v ognjišču.

Župnik je med tem še nadalje razlagal gospodarju: „V mežnariji in v šoli sva tudi že bila.“

„Zakaj pa nista najprej k nam prišla? Ali nista pri nas na hrani?“ je bila gostilničarka ljubosumna, kakor vselej, kadar se je župnik ob času večerje ali kosila kot drugod mudil.

„Da se moreva tu dalj časa pomuditi. Tudi sva računala, da bo pustil božiček tu za naju toliko darov, da jih bo treba nesti od tod naravnost domov.“

„Ni dosti upanja. Sta predolgo okrog drugih hiš hodila,“ je natresla gostilničarka v kadilnico več kakor dovolj žerjavice in odšla pred drugimi gledat, ali je božiček že odložil darila.

Po kajenju in blagoslovitvi drugih prostorov, so vsi skupaj stopili v sobo. Kjer sta gospoda pod lepo okrašenim božičnim drevesom opazila veliko daril.

Korotan v srcu

Kadar se v srcu spomnim Korotana, odpre se mi globoka v prsih rana, iz nje pa pesem, jok in kletev vre, up in ljubezen, nikdar ugnana.

Iz brezna mojih bolečin odmeva zvon gosposvetski; mračen zbor prepeva nekdanje zgodbe: rušijo se vrhi, vasi podirajo se v noč iz dneva.

Od severa se divji roj za rojem usiplje in po ljudstvu pada mojem; kdo brani pravdo vdove in sirote? Kdo si je v svesti, da stoji na svojem?

Zvrni se gora, vnovič se pogreznj, mesto in grad in živo vse zavezni — skozi posipa in razvale plast mlad rod prebij v novi se ljubezni.

Kdaj res ta dolga borba bo končana? Naj se mi nikdar ne zaceli rana, naj peče me, naj spati mi ne da — ne izpustim iz srca Korotana.

Oton Župančič (1947)

Božiček je pač na strani bogatih in jim prinese vedno več kakor revnim. Vendar je treba resnici na ljubo povedati, da se je v zadnjem trenutku le spomnil tudi obeh Ausländerjev in pustil pri Leitgebu — tako se je po domače reklo gostilni — za vsakega gospoda en zavojček sladkega peciva. Za domače je pustil seveda veliko več: blaga, posode in jestvin, kolikor se je pač tedaj vsega tega v trgovinah že dobilo.

Narejenega in resničnega veselja in presenečenja, poljubov hvaležnosti in solza ganotja med člani domače družine ni bilo ne konca ne kraja. Pri tem družinskem nastrojenju sta si gospoda zaželela, da bi že skoraj bila sama. Na kratko sta se poslovila in odšla praznovati sveti večer v tihoto slemenškega župnišča.

^VŽIVLJENJE BESEDE V ^VBOGU OČETU^V

„Boga ni nikoli nihče videl; edino-rojeni Sin, ki je V NAROČJU OČETO-VEM, on je povedal“ (Jan 1, 18).

V prejšnjem poglavju smo govorili o rojstvu Sina božjega (Besede) iz Očetovega Uma. Danes bo govor o življenju Besede v naročju (= Umu) Očetovem.

Bivanje Sina v naročju Očetovem ni omejeno na kak kraj in čas. Kakor je namreč Bog Oče povsod pričujoč, tako je tudi Bog Sin, ki je z Očetom enega bistva, povsod z njim in v njem in pri njem:

„V začetku je bila Beseda. Ta je bila v začetku PRI BOGU“ (Jan 1, 1).

„In nihče ni šel v nebesa, kakor tisti, ki je prišel iz nebes, Sin človekov, ki JE V NEBESIH“ (Jan 3, 13).

„Verujte mi, da sem jaz V OČETU“ (Jan 14, 11).

„Vam oznanjamo večno življenje, ki je bilo PRI OČETU“ (1 Jan 1, 2).

*

Domovina Sina božjega so torej nebesa, kjer božja Beseda biva pri Bogu Očetu, v njegovem naročju, v Očetu, ki je z njim enega bistva.

Podobno velja glede časa. Kakor je Oče večen, tako je tudi Sin večen. Sin božji je rojen iz Očeta pred vsemi veki, tako da pri njem o času v resnici govoriti ne moremo.

V nicejskokarigraski veroizpovedi molimo: „Verujem v enega Gospoda Jezusa Kristusa, edinorojenega Sina božjega, ki je iz Očeta rojen PRED VSEMI VEKI.“

Še točneje izraža večno rojstvo Besede Atanazijeva veroizpoved, ki pravi:

„Večen je Oče, večen je Sin, večen je Sveti Duh... In v tej Trojici ni nič

prejšnje ali poznejše, temveč so vse tri osebe enako večne... Prava vera je torej, da verujemo in izpovedujemo, da je naš Gospod Jezus Kristus, Sin božji, Bog in človek. Je Bog, rojen iz Očetovega bistva PRED VEKI...“

Bog Oče torej ni bival preje kot Sin, temveč Oče od vekomaj spoznava sam sebe in rodi Besedo.

Na različne načine razodeva sv. pismo večno rojstvo Besede. Jezus Kristus pravi sam o sebi:

„Resnično, povem vam: Preden je bil Abraham SEM jaz“ (Jan 8, 58).

Kristus ne pravi: sem bil, temveč pravi: sem: Zanj ni ne preteklosti, ne prihodnosti. Jasno pove, da je bival že pred učlovečenjem. V zvezi z njegovimi drugimi izjavami, potrjujejo te njegove besede njegovo večno bivanje. Ob drugi priložnosti je Kristus molil k Očetu:

„In zdaj me ti, Oče, poveljaj pri sebi s slavo, ki sem jo imel pri tebi, PREDEN JE BIL SVET“ (Jan 17, 5), torej pred stvarjenjem in pred časom.

„Jaz sem ALFA in Omega, PRVI in poslednji, ZAČETEK in konec“ (Raz 22, 13).

Janez Krstnik, po rojstvu pol leta starejši od Kristusa izjavlja:

„On (Kristus), ki pride za menoj, je pred menoj, ker je BIL PREJ KOT JAZ“ (Jan 1, 15).

Podobno govore apostoli zlasti Pavel in Janez:

Apostol Pavel piše:

„Oče Gospoda našega Jezusa Kristusa... nas je PRED STVARJENJEM SVETA v njem (v Kristusu) izvolil“ (Ef 1, 3. 4).

„On (Kristus) je PRVOROJENEC VSEGA STVARSTVA (Kol 1, 15). Sin

božji je rojen pred vsemi stvarmi, od vekomaj. Sveti Pavel se je verjetno naslonil na sledeče mesto stare zaveze, kjer Modrost (Beseda) pravi sama o sebi:

„Izšla sem iz ust Najvišjega, PRVO-ROJENKA PRED VSEM STVAR-STVOM“ (Sir 24, 5).

Apostol Janez začčenja svoj evangelij:

„V ZAČETKU je bila Beseda. Ta je bila V ZAČETKU pri Bogu“ (Jan 1, 1.2).

Janez povzame na kratko, kar govori Modrost o sebi v knjigah stare zaveze:

„OD ZAČETKA in pred veki sem bila ustvarjena“ (Sir 24, 14). „Sem bila ustvarjena“ pomeni „sem bila rojena“.

Na pesniški način je povedano isto v knjigi Pregovorov:

„Gospod me je imel v lasti V ZAČETKU svojih potov, PREDEN JE KAJ STORIL OD ZAČETKA. OD VEKOMAJ sem postavljena in izdava, PREDEN JE BILA ZEMLJA. Ni še bilo brezen in že sem bila spočeta. Tudi studenti vodá še niso privreli in gore s silno težo še niso stale; preden so bili hribi, sem se rodila; ni bil še naredil zemlje, ne rek in ne tečajev zemeljskega kroga“ (Preg 8, 22-26).

Še drugod se je apostol Janez naslonil na ta krasna mesta, ki govorijo o večnem rojstvu božje Besede:

„Kar je bilo OD ZAČETKA, kar smo videli in slišali... o Besedi življenja — oznanjamo tudi vam“ (1 Jan 1, 1. 3).

V stari zavezi najdemo še druga mesta, ki govorijo o večnem rojstvu Besede:

„S teboj je gospostvo na dan tvoje moči; v sijaju svetnikov sem te iz sebe rodil PRED DANICO“ (Ps 109, 3).

„Gospod mi je rekel: Moj Sin si ti, DANES sem te rodil“ (Ps 2, 7).

Izrazi: „pred vsem stvarstvom, v začetku (časa), od začetka, od vekomaj,

pred danico, danes“ i. dr. pomenijo večno rojstvo božjega Sina. Beseda je izven časa in nad časom. Biva v naročju Očetovem od vekomaj.

Prvo, kar moremo reči o Besedi, rojeni iz Očeta pred vsemi veki, je to, da Beseda živi v vsej polnosti božje življenje. Kakor je Beseda „polna milosti in resnice“ (Jan 1, 14), tako je polna tudi božjega življenja, saj biva v njej vsa polnost božanstva in nje v njej vir življenja in svetosti:

„Kajti kakor ima Oče življenje sam v sebi, tako je dal tudi Sinu, da ima ŽIVLJENJE SAM V SEBI“ (Jan 5, 26) pravi Kristus. In spet drugod trdi učlovečeni božji Sin: „JAZ ŽIVIM“ (Jan 14, 19).

Vse ustvarjeno življenje je le odsev božjega, nam nedoumljivega življenja. Cerkev zaključuje svoje molitve prav z mislijo na to večno, neskončno, božje življenje Besede v naročju Očetovem. Kadar je molitev naslovljena na Očeta, jo zaključujemo: „Po Gospodu našem Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti Svetega Duha, Bog na vse vekov.“ Kadar pa je molitev naslovljena na Sina, jo zaključimo: „Ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti Svetega Duha, Bog na vse veke vekov.“

Med Očetom in Sinom vlada najpolnejša edinost. Jezus je to edinost rad omenjal:

„Jaz sem prišel v imenu svojega Očeta“ (Jan 5, 43).

„Nisem namreč prišel sam od sebe, ampak me je on (Oče) poslal“ (Jan 8, 42).

„Moj nauk ni moj, ampak tistega, ki me je poslal“ (Jan 7, 16).

„Jaz sveto govorim to, kar sem od Očeta slišal“ (Jan 8, 26).

„Kar torej jaz govorim, govorim tako, kakor mi je rekel Oče“ (Jan 12, 50).

„Delam vedno to, kar je njemu (Očetu) všeč“ (Jan 8, 29).

„Oče, jaz sem vedel, da me vselej uslišiš“ (Jan 11, 42).

Življenje Besede v Očetovem naročju je tudi življenje medsebojnega spoznavanja. Oče in samo Oče spoznava v Sinu samega sebe takega kot je. V njem gleda popolno, živo, trajno podobo samega sebe:

„Nihče ne POZNA Sina, kakor le Oče“ (Mt 11, 27).

„Nihče ne VE, kdo je Sin, razen Očeta“ (Lk 10. 22).

Ob tem spoznanju Oče izraža Sinu svoje večno očetovstvo:

„Moj Sin si ti, danes sem te rodil“ (Ps 2, 7).

„Ti si moj ljubljeni Sin“ (Mr 1, 11 in Lk 3, 22).

Enako Sin spoznava Očeta in se ne prestando z zaupanjem in kot Očetu v vsem enak, obrača do njega:

„Nihče ne POZNA Očeta, kakor le Sin“ (Mt 11, 27).

„Le tisti je VIDEL Očeta, ki je od Boga“ (Jan 6, 46).

„Pravični Oče, svet te ni poznal, jaz sem te POZNAL“ (Jan 17, 25).

Vi Očeta „ne poznate, a jaz ga POZNAM. In ako bi rekel, da ga ne poznam, bi bil podoben vam, bi bil lažnik. Toda POZNAM ga“ (Jan 8, 55).

Iz tega medsebojnega spoznavanja med Očetom in Sinom sledi medsebojna ljubezen. Oče spoznava v Sinu sam sebe takega kot je, vso svojo popolnost, lepoto, dobroto, pravičnost, moč, bogastvo. Kako bi torej ne ljubil iz sebe rojene Besede! Oče Sina ljubi, kakor roditelj ljubi iz sebe rojenega in kakor umetnik ljubi svoj umotvor. To ljubezen do Sina je sam Oče izpričal na sveti gori:

„Ta je moj LJUBLJENI SIN“ (Mt 17, 5; Mr 9, 7; Lk 9, 35; 2 Pet 1, 17).

Sin je Očetov ljubljenec, Očetov „LJUBLJENI“ (Ef 1, 6). Učlovečeni Sin božji je večkrat omenjal to Očetovo ljubezen:

„Oče LJUBI Sina“ (Jan 3, 35).

Na poti iz dvorane zadnje večerje na Oljsko goro je Kristus ponovno govoril o ljubezni, s katero ga Oče ljubi:

„Jaz sem izpolnil zapovedi svojega Očeta in ostal v njegovi LJUBEZNI (Jan 15, 10). Prim. Jan 17, 23. 24. 26.

Oče ljubi Sina z NUJNO, VEČNO in NESPREMENLJIVO ljubeznijo. Njegova ljubezen ne more prenehati, nima ne začetka, ne konca in se tudi ne more zmanjšati.

In seveda to ljubezen Očetu vrača, kakor otrok vrača staršem ljubezen in kakor bi umotvor ljubil umetnika, ako bi bil živo bitje. Prav iz te ljubezni med Očetom in Sinom izhaja tretja oseba presvete Trojice, Sveti Duh. Pred odhodom iz dvorane zadnje večerje na Oljsko goro je dejal Jezus apostolom:

„Da svet spozna, da LJUBIM OČETA in da tako delam, kakor mi je naročil Oče, vstanite, pojdimo od tod“ (Jan 14, 31).

Učlovečeni božji Sin je šel torej v smrt z izrecnim namenom, da svet spozna njegovo ljubezen do Očeta, ki jo kaže v izpolnjevanju Očetove svete volje.

Oče Sina ljubi in zato tudi daje Sinu vse, kar ima, ne le svojo božjo naravo in življenje, temveč tudi vso svojo lepoto, moč, vednost, oblast in slavo.

Oče daje Sinu vso svojo lepoto. Šele v večnosti bomo do neke mere mogli spoznavati božjo lepoto, zato so vse naše predstave o njej nepopolne, otroške. Sveto pismo uporablja različne izraze, ko govori o božji lepoti. Pogosto uporablja besede luč, žarki, svetloba za Boga in njegovo lepoto:

„Bog biva v nedostopni SVETLOBI,

ki ga noben človek ni videl in ga videti tudi ne more" (1 Tim 6, 16).

„Njegovo veličastvo je kakor LUČ, z njegovih rok izhajajo ŽARKI“ (Hab 3, 4).

„Odel si se s slavo in KRASOTO, ogrnil se s SVETLOBO kot s plaščem“ (Ps 103, 2).

„V tebi je vir življenja in v tvoji LUČI bomo gledali luč“ (Ps 35, 10). Boga, Luč, gledamo kakor v zrcala razsvetljeni z lučjo vere na tem svetu in ga bomo gledali razsvetljeni z lučjo božjega življenja iz obličja v obličje v večnosti.

Sveti Janez imenuje Boga Luč:

„Bog je Luč in teme ni v njem nobene“ (1 Jan 1, 5). Gre seveda za neustvarjeno luč, ki je vir vse ustvarjene luči in lepote, resnice in dobrote.

Vso to svojo lepoto in luč je Oče razlil na Sina. Tudi o Sinu pravi sveto pismo, da je Luč. Že v stari zavezi bomo o Modrosti (Besedi), da je „odsvit večne luči“ (Modr 7, 26). Od tod izraz: „luč od luči“, ki stoji v nicejsko-carigrajski veroizpovedi in lepo izrača sobistvenost Besede z Očetom.

Oče daje Sinu vso svojo moč in znaneje:

„Karkoli dela Oče, dela enako Sin. Oče namreč Sina ljubi in mu kaže vse, kar sam dela“ (Jan 5, 1. 9. 20).

„Kakor me je UČIL Oče, tako govorim“ (8, 28).

„Jaz svetu govorim, kar sem od Očeta SLIŠAL“ (8, 26).

Oče daje Sinu vso oblast:

„Tvoje je kraljevanje že od dneva tvojega rojstva v sijaju svetosti“ (Ps 109, 3).

„Moj Sin si ti. Samo reci mi in dal ti bom narode kot dediščino. Vladal jih boš z železno palico“ (Ps 2, 7. 8. 9).

Z eno besedo, Oče je dal Sinu vse:

„Vse, kar ima Oče, je moje“ (Jan 16, 15).

„Vse, kar je mojega, je tvoje, in kar je tvojega, je moje“ (Jan 17, 19).

Oče je dal Sinu tudi vso svojo slavo. Boga Očeta sv. pismo imenuje „Boga slave“ (Apd 7, 2) in „Očeta slave“ (Ef 1, 17). Njemu gre vsa slava in čast.

„Vzvišen je Gospod nad vse narode, njegova slava je višja od nebes“ (Ps 112, 4).

„Tvoje, Gospod, je veličastvo, tvoja moč, tvoj je blesk, tvoja čast in slava“ (1 Kor 29, 11).

„Vreden si naš Gospod in Bog, da prejmeš slavo in čast in moč“ (Raz 4, 11).

„Jaz sem On, ki je, to je moje ime, svoje slave ne dam nikomur drugemu“ (Iz 42, 8). Prim. Iz 48, 11.

Bog Oče ne da svoje slave nikomur, da jo pa svojemu ljubljenemu Sinu. Sin je enako kot Oče „Gospod slave“ (2 Kor 2, 8 in Jak 2, 1). Atanazijeva veroizpoved pravi:

„Druga je oseba Očeta, druga je oseba Sina, druga je oseba Svetega Duha, toda ista je božja narava Očeta in Sina in Svetega Duha, enaka slava, enako večno veličastvo.“

Učlovečeni Sin božji je vpričo apostolov govoril svojemu Očetu:

„Oče, hočem, naj bodo tudi ti, katere si mi dal, z menoj tam, kjer sem jaz: da bodo gledali mojo SLAVO, ki si mi jo dal, ker si me ljubil pred začetkom sveta“ (Jan 17, 24).

Ko premišljujemo življenje božje Besede v Očetovem naročju, ne pozabimo, da je Bog enovito, duhovno bitje in da dejansko v njem vse te in druge popolnosti niso nekaj prigodnega, temveč so mu vse popolnosti bistvene. In kadar rečemo, da je Oče dal ali daje Sinu vso lepoto, moč, vednost, oblast in

slavo, imejmo pred očmi, da je božji Sin vse to prejel in prejema od vekomaj po rojstvu iz Očeta hkrati z božjo naravo. Le zaradi omejenosti našega razuma in spoznavanja moramo te popolnosti božje Besede obravnavati drugo za drugo. Božja Beseda, ki biva od vekomaj v naročju Očetovem, je Očetu enaka v vsem razen v svojem večnem rojstvu.

Samo po sebi bi bilo bolj prav, da bi najprej govorili o božjih popolnostih, ki jih ima beseda po svojem božjem rojstvu, in šele nato o medsebojnem spoznavanju in o ljubezni med Očetom in Sinom. Vendar je pričujoči red tudi utemeljen. Sam Kristus ga je uporabljal, ko je govoril:

„Oče Sina ljubi in mu kaže vse, kar sam dela“ (Jan 5, 20). Prim. Jan 17, 24.

Končno nam je govoriti še o neskončni sreči božje Besede v naročju Očetovem.

Bog je neskončno popolno bitje, ki hiva samo po sebi in ima vse popolnosti v najvišji meri. Cerkev uči o Bogu, da je neskončen v vsej popolnosti (D 1782). Bog torej ne potrebuje ničesar in nikogar. Sam nad seboj ima neskončno dopadenje, samega sebe ljubi z neskončno ljubeznijo in v sebi najde tudi polnost sreče. Sreča poteka Bogu torej iz njegovega bistva, iz njegove neskončno popolne božje narave. Bog samemu sebi v vsem popolnoma zadostuje, ker je Bog, bogat, neizmerno bogat v vsakem oziru.

Vir neskončne Očetove sreče je prav njegovo očetovstvo, spoznavanje samega sebe, svojih popolnosti in bogastva svo-

jega veličastva (Prim. Ef 3, 16) v svojem Sinu, ljubezen do Sina in ljubezen, ki mu jo Sin v enaki, neskončni meri vrača:

„Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje“ (Mt 3, 17 in 2 Pt 1, 17).

Enako je vir neskončne Sinove sreče njegovo božje sinovstvo, Očetova ljubezen in vračanje te ljubezni Očetu.

Kako sladko je biti ljubljén, ljubljén od ljubljene osebe! Sin božji je ljubljén od Očeta. Z nujno, večno, neskončno in nespremenljivo ljubeznijo ga Oče ljubi.

Mi si te sreče in blaženosti Besede ne moremo predstavljati. Govoreč o blaženosti zveličanih v nebesih, pravi sv. pismo, da „oko ni videlo in uho ni slišalo in v človekovo srce ni prišlo, kar je Bog pripravil njim, ki ga ljubijo“ (1 Kor 2, 9 in Iz 64, 4). Kaj naj torej še ugiblremo o sreči Besede v Očetovem naročju in o „veletoku njegovih radosti“ (Prim. Ps 35, 8) izvirajočih iz njegovega „nedoumljivega bogastva“ (Prim. Ef 3, 9) slave, „življenja in luči“ (Prim. Ps 35, 9) ter iz „polnosti njegove milosti in resnice“ (Prim. Jan 1, 14).

Kadar mislimo na božjega Sina ali o njem govorimo, imejmo pred očmi to njegovo večno življenje pri Očetu! Saj je to življenje pravo življenje Besede, njej lastno in bistveno, neskončno veliko in pomembno in vse naše pozornosti in občudovanja vredno.

Prosimo božjega Sina milosti, da bomo nekoč tudi mi tam, kjer je on, da bomo gledali njegovo slavo, ki mu jo je dal Oče, ker ga je ljubil pred začetkom sveta! (Prim. Jan 17, 24).

STANKO KOŠČAK

Evangelij po svetem Luku

RAZLAGA DR. MIRKO GOGALA

v USPEŠNA MOLITEV

Že mnogi so izrazili željo po takem molitvenem obrazcu, zaradi katerega bi jih Bog prav gotovo uslišal. Če je kaka molitev vredna uslišanja zaradi svojega obrazca, je to brez dvoma očenaš. Toda opozorili smo že, da tudi pri očenašu ne gre toliko za zunanji izraz kot za smisel, za duha. Zato še daleč ni dovolj, da besedilo očenaša tako brezdušno in mehanično izgovarjamo, kot se na žalost vse preveč pogosto dogaja. Če

hočemo biti uslišani, je nujno potrebno, da molimo zares v duhu očenaša, pa naj že molimo očenaš ali pa kako drugo molitev. Da bi glede tega ja ne bilo nobenega dvoma, je Jezus sam svoje učenje na to še posebej opozoril. Ko jih je naučil besedilo svoje molitve, jim je še razložil, kako naj molijo. Poudaril je predvsem dve lastnosti, ki jih mora imeti vsaka dobra molitev, če hoče biti uslišana, namreč vztrajnost in zaupanje.

In rekel jim je: „Kdo izmed vas bo imel prijatelja in bo šel k njemu o polnoči ter mu rekel: ‘Prijatelj, posodi mi tri hlebe, ker je moj prijatelj prišel k meni s pota, pa nimam kaj preden položiti,’ pa bi oni znotraj odgovoril: ‘Ne delaj mi nadlege; vrata so že zaprta in moji otroci z menoj v postelji; ne morem vstati in ti dati’ — povem vam, če tudi ne bo vstal in mu dal zato, ker je njegov prijatelj, bo vendar zaradi njegove nadležnosti vstal in mu dal, kolikor potrebuje. In jaz vam pravim: Prosite in se vam bo dalo; iščite in boste našli; trkajte in se vam bo odprlo. Zakaj vsak, kdor prosi, prejme; in kdor išče najde; in kdor trka, se mu bo odprlo“ (Lk 11, 5-10; prim. Mt 7, 7-8).

Svoj nauk o vztrajni molitvi je Jezus pojasnil s tole priliko: Nekdo je pozno ponoči dobil obisk prijatelja, ki se je s pota zatekel k njemu, da bi dobil malo okrepčila. Ker pa mu ni imel s čim postreči, je šel k sosedu, s katerim sta tudi bila prijatelja, in ga prosil na posodo tri hlebčke kruha. Toda sosed se je branil narediti uslugo zaradi velikih neprijetnosti, ki so bile z njo združene. Ura je bila sila neprimerna, ker je

že vsa družina bila pri počitku. Če bi hotel dati kruha, bi moral vso družino spraviti pokoncu, to predvsem zaradi posebnih razmer v notranjosti hiše, ki so bile tedaj in pa še danes v navadi v Palestini. Vsled pomanjkanja prostora so spali na blazinah, ki so jih samo ponoči razpoložili po tleh, tako da je bila skoro vsa notranjost hiše z njimi založena. Zato niti vrat ne bi mogel odpreti, če ne bi prej odmaknil blazin.

zbudil otrok, prižgal luči. Težave so bile res velike in nič ni čudno, če je sprva odklonil pomoč. Ker pa prijatelj le ni odnehal in ga je še kljub temu kar naprej vztrajno prosil, tako da je postal že kar nadležen, se je sosed končno le vdal. Ko mu že zaradi prijateljstva ni pomagal, mu je pa zaradi njegove nadležnosti ustregel.

Nauk te prilike je popolnoma jasen. Kaže nam, koliko velja vztrajnost v prošnji, ko velikokrat doseže, česar niti prijateljstvo ne more. Če to velja že v naših odnosih do ljudi, ki so jim naše prošnje nadležne, velja še toliko bolj v naših odnosih do Boga, „ki nas sam spodbuja, da ga prosimo, in mu ni všeč, če ga ne prosimo“ (sv. Avguštin)

Kdo pa izmed vas bo očeta prosil kruha, pa mu bo dal kamen? Ali ribe, pa mu bo dal namesto ribe kačo? Ali ga bo prosil jajca, pa mu bo dal škorpijona? Če torej vi, ki ste hudobni, znate dobre darove dajati svojim otrokom, koliko bolj bo vaš nebeški Oče dal Svetega Duha tistim, ki ga prosijo“ (Lk 11, 11-13; prim. Mt 7, 9-11).

Toda, na kaj pa naj se vztrajnost opira? Kje naj zajema svojo moč? V velikem zaupanju, da nas bo Bog gotovo uslišal. In to je ravno druga zelo važna lastnost, ki jo mora imeti naša molitev, kot nam je Jezus lepo pojasnil z novim zgledom iz vsakdanjega življenja:

Naša molitev mora biti polna zaupanja v Boga. Saj je Bog vendar naš oče! In kot oče nam ne bo mogel dati kaj nekoristnega in nepotrebne, še manj kaj škodljivega. Saj še človek, ki je rojen v greh in večkrat zmožen celo namerne hudobije, pa vendar svojim otrokom ne zna dajati dobrih darov. Če n. pr. kak otrok svojega očeta prosi za kruh ali za ribo ali za jajca (vse to je običajna hrana v Palestini), mu bo mar namesto tega dal kako nekoristno stvar kot kamen, ali pa celo škodljivo kot kačo ali škorpijona? Kaj takega si niti o nobenem zemskem očetu ne moremo misliti, kaj šele o našem dobrem nebeškem Očetu, ki nam bo toliko bolj gotovo dal „Svetega Duha“ s posvečujočo milostjo, ki je najodličnej-

Bog namreč hoče, da ga prosimo, hoče, da ga silimo, hoče, da ga s svojo nadležnostjo nekako premagamo (sv. Gregorij). Zato je Jezus po končani priliki tako toplo priporočil, naj res vztrajno molimo, in nam dal slovesno zagotovilo, da bo vztrajna molitev prav gotovo uslišana: „In jaz vam pravim: prosite in se vam bo dalo; iščite in boste našli; trkajte in se vam bo odprlo. Zakaj vsak, kdor prosi, prejme; in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu bo odprlo.“

Če torej prosimo in takoj prvi hip ne prejmemo, zato ne odnehajmo od molitve. Nasprotno! Vztrajajmo, saj si bomo ravno z vztrajnostjo izprosili, česar želimo.

ši božji dar, in pa še drugih „dobrih darov“ (Mt 7, 11), za katere ga bomo prosili. Zato se le vztrajno in zaupno obračajmo nanj: „Oče naš...“

*

Takšen je torej duh očenaša, kot ga razberemo iz besedila samega in pa iz dodatne Jezusove razlage. Tega duha si moramo prisvojiti, v tem duhu vedno moliti, pa se nam ne bo treba pritoževati zaradi neuslišanih molitev. Če dosedaj naše molitve niso vedno dosegle zaželenega učinka, je krivda prav v tem, da jim je manjkalo duha Gospodove molitve. Že sv. Jakob nas je na to opozoril: „Prósíte in ne prejemate, ker prósíte slabo“ (Jak 4, 3). Ali kot pravi sv. Avguštin, da naše molitve večkrat niso uslišane, ker „slabi, slabo ali za slabe reči“ prosimo.

„Slabi“: Koliko jih je, ki se grehu nočejo odpovedati. Ti pač niso vredni, da bi bili uslišani, ker ne molijo v duhu očenaša. Sicer bi vedeli, da je naša prva in največja dolžnost, Boga častiti in slaviti, in bi ga zato v iskrenem

kesanju prosili odpušcanja za svoje žalitve.

„Slabo“: Veliko jih moli brez pravega zaupanja, brez prave vztrajnosti. Zato so sami krivi, če niso uslišani, ker ne molijo v duhu očenaša; kajti če bi bili res prepričani, da je Bog naš najboljši Oče, ki nam more in hoče pomagati, bi pač ne omagovali v zaupanju, čeprav se jim takoj prvi hip niso spolnile njih želje.

„Za slabe reči“: Pogosto prosimo za stvari, ki niso ne Bogu v čast ne nam v korist. Tudi to ni v duhu očenaša, zato se ne smemo čuditi, če kdaj nismo uslišani. To se zlasti rado zgodi, kadar prosimo za telesne in sploh časne zadeve, pa se morda niti sami ne zavedamo. Sicer moramo tudi te zadeve Bo-

gu priporočiti, toda vedno tako, da svoje želje podredimo božji volji: „Moj Oče, ako je mogoče... vendar ne kakor jaz hočem, ampak kakor ti“ (Mt 26, 39). Če bomo pa tako molili, bomo vedno uslišani. Če nam Bog že ne bo mogel dati tega, za kar ga z besedo prosimo, ker ve, da bi nam bilo v škodo, pa nam bo dal kaj drugega, še boljšega, za kar bi ga mi sami prav gotovo prosili, če bi vedeli, kako stvari stoje.

Varujmo se teh napak pri molitvi. Molimo, kot nas je Jezus učil, pa se bo tudi na nas spolnila Gospodova obljuba: „Vsak, kdor prosi, prejme; in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu bo odprlo.“

Uspešnost Cerkve v očeh sveta

V naši dobi tehniziranja in znanstvene organizacije dela hočejo podjetja imeti točen pregled uspešnosti svojega delovanja in jo po načelih moderne organizacije dvigniti do viška. To prav je tudi namen Ameriškega zavoda za vodstvo podjetij (American Institute of Management, AIM), ki se mu je zanimalo pod tem vidikom pregledati tudi Cerkev, kot najizrednejšo današnjih „ustanov“. Vatikan ni odklonil, pristal je in dal velikodušno na razpolago potrebne podatke. Ob misli na objektivnost sodbe moramo še opomniti, da ustanovljenja ni katoliška, ki bi morda sodila pristransko. O tem danes kot o posebni zanimivosti poročajo svetovne revije.

Preiskava je Cerкви priznala „uspešnost“ v najodličnejši meri.

Nekatere pohvalne ugotovitve:

Cerkev je v svoji zgodovini krstila nad pet bilijonov (število: 5 z 12 ničla-

mi) ljudi; danes ima 416.466 cerkva, 385.219 duhovnikov in 191.681 učnih in dobrodelnih zavodov. Pet milijonov vernikov se posveča delom usmiljenja; pod zaglavljem „socialno delo“ preiskava prizna Cerкви najvišjo oceno. Organizacijo Cerkve ocenjuje z 88%, kar že pri 75% pomeni „odlično“. (Isti zavod je med najvišjimi ocenami dal podjetju Standard oil of California 90%).

Preiskava ugotavlja, da „se svet more veliko učiti od Cerkve“. Med temi prednostmi Cerkve navajajo dolgo in temeljito vzgojo in počasno napredovanje „personala“; važnost nauka za stalno enotnost mišljenja; dostop v vodstvo tudi iz najnižjih plasti zgolj po sposobnosti; poraba spoznanja, izkušenj in vpliva starejših oseb na vodstvenem mestu; „prednost razumevanja, da denarno plačilo nikdar ni bilo močan nagib za najboljše delovanje človeka“; tudi cerkev „umeva važnost konstruktivne kritike“ in važnost, da se pridobiva bolj

UBOŽEC

Sladkó je biti ubog
v bratstvu malih
ob krotkih stopalih
Odrešenikovih nog!

Oče ubogih
brez lastne strehe,
blagrujoč lisice v brlogih,
studenec je moje utehe.

Moj delež je z Njim!
Oholo obilje svetá
kopni kakor dim...

Pod njim se odpira poguba...
Zveličarjeva obljuba
pa v globočini srcá
žari kot zaklad...

Moj zavrženi brat, —
ne joči ne kolni!
Poglej, kako polni, polni
naših dni čolni
jadrajo v večni zapad!

B. Budnik

z zgledom in prepričevanjem ko napadalnim „pritiskom“.

O sedanjem papežu pravi poročilo, da je „vladar, ki na vsem svetu največ dela; ki je videl dnevno povprečno 2.000 ljudi; ki dela sedem dni v tednu; ki mu poleg za molitev in jed delo dopušča zelo malo prostega časa; ni vladarja, svetnega ali verskega, ki bi imel tako čudovit način življenja“.

In kritične opombe preiskave?

Med temi se navaja previsoka starost nekaterih kardinalov; nepotizem (vpliv sorodstvenih zvez pri prejemanju cerkvenih služb, veliko zlo v Cerkvi srednjega veka), ki da je ustavljen, a ne popolnoma odpravljen; da je Cerkev

edina velika ustanova, ki ne objavlja finančnih obračunov; na drugem polju neugodno ocenjuje drobljenje katoliškega tiska na brezpomembne publikacije, ki jim nihče ne določi načel in ciljev.

Ta preiskava je imela v svetu velik odmev. Nekatere svetovne revije so o tem poročale na široko — kot o največji zanimivosti. Katoliški glasovi v Evropi se družijo nekako v tale akord: Je to eden najvidnejših primerov, ko sta se srečala moderen in revolucionaren ameriški duh in umirjena ter preiskušena evropska tradicija. Ameriški katolicizem pa ob tem: Evropejci bodo morda to delo podcenjevali; a ima svoj pomen kot doprinos k „religiozni sociologiji“ (znanost o položaju in vplivu religije, tu katoliške vere v družbi). Sicer pa, zaključujejo: Ni zlo, če se podjetja pri svojem delu hočejo učiti od Cerkev. Ali je nekaj tako nemogočega, da bi se Cerkev kaj naučila od podjetij?

Mislimo, da ima vsak svoj prav in niti ni pravega nasprotja. Vsekakor je zanimivo. Seveda so glavni uspehi Cerkev nevidni in jih nobena statistika ne more ugotoviti. V kolikor pa je Cerkev tudi družba svetnega značaja, kako da ne? Seveda je ocenjevanje dvatisočletne ustanove težko in točnost pri tem veliko vprašanje. Posebno zanimivo in tudi razveseljivo pa je že samo to dejstvo, ne glede na oceno. Ali ni to znamenje moderne težnje v Cerkvi in prijaznosti modernemu človeku in miselnosti. Cerkev nikogar ne gleda s predsodkom kot nujnega sovražnika, če nima slabega namena, čeprav prihaja prednjo morda le kot človek. Ničesar se ne boji. Cerkev hoče razumevati, upoštevati modernega človeka, ga pusti v svojo bližino, da pove svoje mnenje o stvareh, ki jih na njej more videti.

F. G.

Baragov najvišji dan

III.

Spremljajmo sedaj te štiri škofe in oba, ki bosta posvečena, v cincinnatsko stolnico!

Obred škofovskega posvečenja je zelo dolg. Zato se je na Vseh svetnikov dan začel precej zgodaj. Prišlo je mnogo duhovnikov iz louisvillske in covingtonske škofije; ljudstva pa toliko, kakor ga stolnica poprej še ni videla. Baraga najbrž ni iz svojega vikariata in iz dotedanje detroitske škofije imel nikogar. Pač pa je bil z njim župnik Hammer in še nekaj drugih nemških duhovnikov, svetnih in redovnih; prišlo je tudi dosti nemških katoličanov iz mesta in okolice.

Iz nadškofijske hiše se je razvil sprevod proti stolnici: Duhovščina s križem spredaj. Oba posvečenca; z Barago je stopal škof Henni, s p. Carrellom pa škof Lefevre. Slavnostni pridigar. Nazadnje pa nadškof-posvečevalec. Vsi škofje so bili v škrlatu, oba posvečenca pa v črnem talarju in belem rokétu, s štolo in črno mašno kapo. Nadškof je imel na glavi visoko škofovsko kapo, okoli vratu nadškofovski pálij, v roki pa škofovsko palico. Zvon je pel, pele so orgle. Ko je sprevod duhovnikov in škofov stopil v cerkev, je s kora zadonel svečan latinski pozdravni spev.

Baragov najvišji dan!

Baraga je bil takrat star 56 let. Veliki telesni in dušni napor 23-letnega misijonskega delovanja so se mu že odražali na obrazu in na vsej postavi. Bil je še vedno precej vitek. Nekdaj trdi in

kodrasti temnorjavi lasje so mu postali mehki in mrtvi in šele malo sivi; še vedno jih je imel po sredi razčesane v prečo. Izpod gostih obrvi so gledale sivo-modrikaste oči, razumne in krotke, s sledovi samopremagovanja; mrzli viharji in snežni méteži so jim vzeli precej prijaznega in ljubeznivega bleska. Kakor obe sestri je tudi on imel nos nekoliko upognjen. Na obrazu se mu je zrcalila mirna dostojanstvenost in srčna plemenitost. Zaradi vremenskih razmer in neprilik, zlasti na dolgotrajnih potovanjih, je bil zagorel kakor kakšen Indijanec. Vsa njegova osebnost je izražala to, kar je v letu njegove smrti zapisal James (Džems) Parton, ki ni bil katoličan: „Imel sem izreden užitek, žal samo enkrat v življenju, govoriti s popolnim gentlemanom (vzornim možem), ki je zamoril v sebi vso malenkostno nečimrnost in vse take želje, skrbi, težave, prisiljenost, nervoznost in bojazen, ki izvirajo iz nepopolnega obvladovanja samega sebe. Bila ga je sama dobrotà, vedrost, uglajenost in odkritost brez pridržka.“ V lepih oblikah njegovega vedenja in nastopanja se je zrcalila njegova plemenita notranjost. — Tak je zdaj Baraga stopal v spremstvu Hammerja in še enega duhovnika, oblačen še v cerkvena oblačila navadnega duhovnika, da prejme najvišje zakramentalno posvečenje in škrlatno obleko cerkvenih knezov.

Sprevod je prišel do vélikega oltarja, posvečenega sv. Petru. Škofje so se s pomočjo duhovnikov napravili v mašne obleke. Napravila sta se tudi p. Carrell in Baraga. Potem je duhovnik iz nad-

škofijske pisarne izpred oltarja prebral pismi, ki z njima sveti oče imenuje ta dva za škofa. Posvečenja sta drug za drugim kleče prisegla zvestobo papežu. Sledila so, kakor že v prvih krščanskih časih, vprašanja na navzoče vernike o njunem zasebnem življenju in o njuni pravovernosti. Čitali so se odlomki pisem sv. Pavla do škofov sv. Timoteja in Tita; med duhovnimi vajami sta jih bila oba bodoča škofa pazljivo proučila.

Nato so pred oltarjem vsi sedli, nadškof Purcell na svoj prestol, oba sopsvečevalca pa ob njem. Na nasprotni strani sta bila sedeža za oba posvečence. V Ameriki na splošno nimajo v cerkvah prižnic, ampak prenosljivo stojalo (pult). K njemu je z mirnim dostojanstvom stopil škof Martin John Spalding in začel s pridigo. Slavnostno navdušen je bil njegov glas, — vse drugačen kakor pa tisto dopoldne 9. oktobra 1866, ko je 3. dan 2. cerkvenega zbora v svoji stolnici v Baltimoru pozval zbrano ljudstvo, naj moli za marquetteškega škofa Barago, ki ga je v njegovi hiši zjutraj usodno zadela kap in zdaj leži v bolnišnici sv. Neže. Pa to je bilo šele 13 let pozneje; zdaj je bil Baraga zdrav in čvrst. — Za vodilo svoje pridige je škof Spalding vzel besede iz 3. Mojzsove knjige (21, 10), ki govorijo o izraelskem velikem duhovniku: „Duhovnik pa, ki je najvišji med svojimi brati, ki se je na njegovo glavo izlilo olje maziljenja in ki je bil posvečen in oblečen v sveta oblačila: naj ne hodi iz svetišča in naj ne skruni svetišča svojega Boga, kajti posvetitev mazilnega olja njegovega Boga je na njem.“

Kdor količkaj pozna Baragovo življenje, ve, da njegova krepostna, plemenita duša res ni „nikoli šla iz svetišča“; nikoli ni „oskrunila svetišča svojega Boga“. Mišljenje in delovanje mu

je do smrti vodila zavest, da je „bila na njem posvetitev mazilnega olja“.

On, ki je po višjih navodilih že od svojih študentovskih let neodjenljivo klesal svojo dušo, je pridigo pazljivo poslušal. Duša mu je valovila v ljubezni do Boga in do duš Indijancev in evropskih rudarjev, ki jim bo zdaj postal višji pastir. Zanje bo delal in trpel do zadnjega diha, v zaupanju na presveto Trojico, na dobrega Pastirja Jezusa, na Mater božjo in na Vse svetnike, ki je bil tisti dan njih praznik.

Ko je gledal navzoče, mu je gotovo vstala želja, da bi imel ob sebi svojega skrbnega očeta in svojo dobro mater, sestro Amalijo in njene otroke, svoje prijatelje iz Ljubljane, z Dunaja in od drugod, pa tudi tako drage mu Indijance iz svojih štirih misijonov. Pa nikogar od teh ni bilo pri njem.

Po pridigi je nadškof s posvečenoma začel pristopne molitve iz maše v čast Vsem svetnikom. Potem je sam nadaljeval mašo pri velikem oltarju, posvečenja pa vsak pri svojem stranskem oltarju. Tam je Baraga bral besede stopinjske molitve praznika: „Bojte se Gospoda vsi njegovi sveti, ker nič ne manjka njim, ki se ga bojijo. Tisti, ki Gospoda iščejo, ne bodo v ničemer trpeli pomanjkanja.“ Za hip je obstal, se zahvalil božji previdnosti za dosedanje skrb zanj in se ji je priporočil za naprej, ko bo moral ustanavljati, urejati, voditi in preskrbovati misijonsko škofijo, ki zdajle prejema zanj posvečenje. Takoj nato je bral poziv velikega duhovnika Kristusa, ki ga je zdaj izbral za svojega zaupnega delavca: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil.“

Pred evangelijem sta posvečence šla k velikemu oltarju. Duhovščina in pevci so — menjaje se — peli litanije vseh svetnikov. Tisti dan je Cerkev obha-

jala njih spomin; naj torej prosijo za oba nova škofa danes in vse njuno življenje. — Potem sta oba pokleknila. Nadškof in sopsosvečevalec so jima molče položili na tilnik in pleča evangelijsko knjigo, ki jima jo je nato duhovnik tako držal. Prva njuna škofovska dolžnost bo, da sama in po svojih duhovnikih oznanjata Kristusov evangelij.

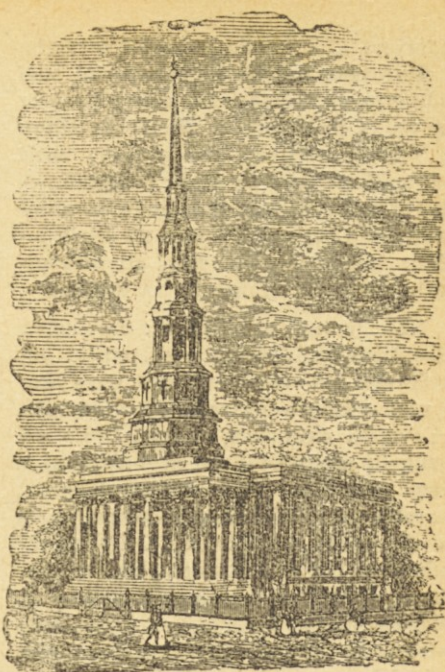
Zdaj je pa prišlo bistveno zakramentalno dejanje, — škofovsko posvečenje. Nadškof posvečevalec jima je, drugemu za drugim, položil obe roki na glavo in jima rekel samo te tri besede: „Prejmi Svetega Duha!“ Isto sta storila in rekla oba škofa sopsosvečevalec. Zatim je posvečevalec molil daljšo posvetilno molitev.

S tem jima je bil zakrament škofovskega posvečenja že podeljen. Baraga je, kakor njegov tovariš Jurij Alojzij Carrell, postal za vse življenje in za vso večnost škof, naslednik apostolov. — Nadaljnji obred je potem še razlagal prejeto škofovsko oblast in dolžnost.

IV.

Nadškof posvečevalec John Purcell je zapel: „O pridi Stvarnik Sveti Duh!“ Posvečenima je drugemu za drugim mazilil glavo na temenu in obe roki s sveto krizmo, posvečeno v tej stolnici na veliko soboto. Izpolnile so se jima besede 3. Mojzesove knjige, ki jih jima je govoril slavnostni pridigar škof Spalding: „Na njegovo glavo se je izlilo olje maziljenja. Posvetitev mazilnega olja njegovega Boga je na njem.“

Potem je posvečevalec molil iz obrednika za oba posvečenca, da bi dobro vodila svoje ljudstvo. Naj bo preklet, kdor ju bo preklinjal, in blagoslovljen, kdor ju bo blagoslovljal. Dal jima je škofovsko palico, znak višje pastirske oblasti, in škofovski prstan, znak zaročne zveze s škofijo. Baragi ju je nad-

Cincinnatiška nadškofijska cerkev

škof Purcell sam kupil. Naslednjo pomlad je cesarica Elizabeta na Dunaju poklonila Baragi zelo dragocen škofovski prstan; imel je velik vijoličast dragi kamen ametist, ki je bilo vanj vrezano Jezusovo ime; Baraga ga je že kot kaplan imel na svojem pečatniku.

Kakor novemu škofu Carrellu, je nadškof posvečevalec tudi Baragi vzel s tilnika evangelijsko knjigo, da se je dotaknil. Rekel mu je: „Prejmi evangelij! Pojdi in ga oznanjaj ljudstvu, ki ti je izročeno!“ Baraga je že do zdaj goreče in požrtvovalno „izročenu mu ljudstvu“ oznanjal Kristusov evangelij. Poslej ga bo moral še večji množici. Za zdaj je imel v svojem apostolskem vikariatu 5.000 katoliških Indijancev in približno toliko tudi belih priseljencev-

rudarjev; njih število je pa hitro rastlo. V škofovsko oskrbo je pa sprejel tudi Indijance detroitske in milwaukeejske škofije in iz kanadskih škofij Hamilton in Toronto. Njihovi škofje niso znali indijanščine; zato so njega naprosili. — Skoraj vsako nedeljo je Baraga oznanjal Kristusovo blagovest v treh ali štirih jezikih: indijansko (otavsko ali očipvejsko), angleško, francosko in nemško.

Nato je vseh pet škofov v spremstvu duhovščine nadaljevalo s sv. mašo: posvečevalec pri velikem oltarju, nova škofa vsak z enim sopusvečevalcem pa vsak pri svojem stranskem oltarju. Brala sta evangelij praznika Vseh svetnikov, ki v njem priporoča Jezus osmero blagrov. Carrella, ki je bil redovnik-jezuit, so že do zdaj vodili skozi življenje. Življenjski vodniki so bili tudi Baragi. „Blagor ubogim v duhu!“ Bil je lastnik gradu in veleposestva v Trebnjem. Na dunajski univerzi je opravil vse pravniške izpite in bi bil prav lahko dobil imenitno, dobro plačano službo. Pa je v domovini vse pustil in je ubožno živel med ubožnimi Indijanci, da si zdaj še škofovske kape, prstana, križca in palice ni mogel kupiti in je kot škofovski prosjak takoj moral potovati v Evropo po duhovnike in po denar. — Pri Jezusovih besedah v evangeliju: „Blagor usmiljenim, zakaj ti bodo usmiljenje dosegli,“ mu je pač v sveti radosti zadrželo srce. Usmiljenja ga je bila naučila že njegova mati. Kot kaplana v šmartnem pri Kranju in v Metliki ga je bilo samo usmiljenje. Kaj šele med ubogimi Indijanci! Kot misijonski škof bo pa lahko še v mnogo večji meri izkazoval duhovno in telesno usmiljenje. Res ju je obilno izkazoval. Svojemu duhovniku Térhorstu je nekaj dni pred smrtjo dal za njegove indijanske šolarje in šolarke svojih zadnjih 20 dolarjev, ki mu jih je bila dobra Irka prinesla za kakšen priboljšek v bolezn.

Pred darovanjem sta se oba posvečenca vrnila k velikemu oltarju in sta posvečevalcu dala dar, kakor ga predpisuje starodavni posvetilni obred: dve sveči, dva hleba kruha in dve posodi vina, — kar se rabi pri sv. maši. Potem sta se ustopila na njegovo levo in desno stran in z njim maševala. Vsi trije so skupaj darovali Bogu isto še ne posvečeno hostijo in isto vino v kelihu. Skupno so naglás molili hvalospev presveti Trojici. Potem so hkrati šepetaje molili stalni del svete maše (kánon), ki mu je spremenjenje ali povzdigovanje središče in višek. Vsi trije so napol glasno hkrati in skupaj posvetili hostijo in vino. — Nato so skupaj nadaljevali mašni obred do obhajila. Bilo je torej pri tem skupnem maševanju tako, kakor je bilo za Barago 21. septembra leta 1823, ko je z drugimi novomašniki v ljubljanski stolnici sv. Nikolaja skupno maševal s posvečevalcem škofom Avguštinom Grúberjem in z drugimi novomašniki. Samo obhajilo je bilo zdaj drugače: Takrat jih je škof obhajal z malo Hostijo, zdaj sta pa škofovska posvečenca zaužila od iste vélike Hostije in iz istega keliha kakor nadškof-posvečevalec.

Po maši sta nova škofa Baraga in Carrell šla po cerkvi in množico molče blagoslavljala. Ko sta se vrnila k velikemu oltarju, sta drug za drugim prvič dala slovesni škofovski blagoslov: Na glavi sta imela škofovsko kapo (mitro), v roki škofovsko palico. Poklicala sta nad navzoče božjo pomoč in jih blagoslovila s tremi križi.

Posvetilni obred je minil. Nova škofa sta v spremstvu nadškofa, obeh sopusvečevalcev in škofa-pridigarja v vsej slovesni opravi šla med množico iz cerkve. Pred njimi je šla duhovščina. Ob Baragi je stopal njegov prijatelj Klemen Hammer.

Naslednji dan, na Verne duše, je bila napisana in podpisana latinska listina o Baragovem posvečenju. Po naše se glasi: „Mi podpisani sporočamo vsem in potrjujemo, da je bilo po predpisih podeljeno posvečenje prečastitemu gospodu Frideriku Baragi dne 1. novembra v letu Gospodovem 1853 v cincinnatski nadškofijski cerkvi po presvitem in prečastitem gospodu Janezu Krstniku Purcellu, cincinnatskem nadškofu, in po soposvečevalcih prečastitem gospodu Petru Pavlu Lefevru, naslovnem škofu Zele, pomožnem škofu in upravitelju Detroitške škofije, in po prečastitem gospodu Janezu Martinu Henniju, milwaukeejskem škofu. V koru (zadaj za oltarjem) je bil navzoč tudi prečastiti gospod Martin Janez Spalding, škof iz Louisvilla. V potrdilo tega se podpisujemo dne 2. novembra v letu, kakor zgoraj rečeno. V Cincinnatiju: † Janez Krstnik, nadškof. † Peter Pavel, škof in upravitelj v Detroitu. † Janez Martin, škof v Milwaukeeju.

Slovenski nabožni list „Zgodnja Danica“ v Ljubljani je izpod uredništva Luke Jerana prinesla prav na zadnji strani letnika 1853 obvestilo: „Pismo, pisano 2. listopada (novembra) v mestu Cincinnati, naznanja veselo novico, da je prečastiti nadškof 1. listopada našega rojaka Friderika Barago vpričo milwaukeejskega in detroitskega škofa posvetil za škofa.“

Po svojem posvečenju je škof Baraga ostal še 14 dni v Cincinnatiju.

Prvo slovesno škofovsko mašo je opravil v Hammerjevi nemški župni cerkvi Matere božje. Baraga je polna vernikov. Videli so, kako je še zdrav in krepak. Videli so tudi, da je opravil svete obrede z veliko točnostjo in lahkoto. Po maši in popoldne po večernicah je imel nemško pridigo. Župnija mu je kupila po-

Baragov škofijski grb

zlačen škofovski naprsni križ in verižico. — Prvo birmo je po Purcellovi želji imel v Stonelicku (Stóunliku) v zvezni državi Ohio. Birmal je 34 otrok. Verniki so bili angleško-irske, francoske in nemške narodnosti; v vseh treh jezikih jim je pridigal. V cincinnatski angleško-irski cerkvi je imel še enkrat slovesno škofovsko mašo, po maši pa angleško pridigo o skrbi za zveličanje. Poslušalci so mu zbrali 62 dolarjev.

Škofovski grb, ki si ga je izbral, je zelo značilen zanj. Razdeljen je v tri polja. Nad njim je latinski napis: „Eno je potrebno,“ namreč skrbeti za dušo; te besede je rekel Jezus Lazarjevi sestri Marti. Pod napisom sta običajna škofovska znaka: škofovski klobuk in dolga vrstica s čopi. V levem polju je Jezusov monogram IHS; nad njim je križ, pod njim pa trije žebli. V desne polju je Marijin monogram; nad njim je zvezda, pod njim pa z mečem prebodeno srce. Na spodnjem polju so sidro, križ in srce, ki pomenijo krščansko vero, upanje in ljubezen.

V vsej svoji misijonski škofiji, všteti indijanske dele sosednjih škofij, ki jih je sprejel v oskrbo, je imel Baraga samo štiri cerkve in pet duhovnikov. Za sedež škofije je izbral mesto Sault Sainte-

FANTOM in DEKLETOM

TELESA NAŠA —

VRČI DRAGOCENI

„Iz ilovice, ki jo jug sprosti v bučeh psalmih predpomladi, si zgnetel me... Prst in svetloba! In božje roke!“ Tako na čudovito močan način izrazi Balantič svoj izvor iz Boga in sestavo iz telesa in duše. Prst in svetloba, to sta prva dva kroga v človeku po tisti najini skici, ki sva jo zadnjič naredila o Tvojem svetu.

Ostaniva pri nakazanem svetu in stopiva danes najprej v podroben ogled Tvojega prvega kroga, v Tvoje telo. In to ne, v kolikor lahko občudujeva v njem božjo tehniko, ampak v določitev pravega mesta telesu in v en ali dva problema telesa, ki sta važna in ki ju lahko rešuješ v svojem življenju.

Marie (Su Sent Meri) v desnem kotu Gorenjega jezera. Takoj je dal natisniti in razposlati po škofiji svojo angleško in očipvejsko-indijansko okrožnico, ki sta popolnoma različni. Sam se je pa pripeljal v Sault šele 21. avgusta naslednjega leta 1854, ko se je vrnil iz Evrope. Spomladi leta 1866 je prenesel sedež svoje škofije naprej proti zahodu, v mestece Marquette (Markét) sredi južne obale Gorenjega jezera. Tam je umrl 19. januarja l. 1868. Tam ima tudi svoj grob v škofovski grobnici poleg obeh svojih neposrednih naslednikov v škofovstvu: Ignacija Mraka in Janeza Vrtina, ki sta tudi bila slovenskega pokolenja DR. FRANC JAKLIČ

1. Čemu telo?

Balantič imenuje telo prst. Župančič pravi neke: „Telesa naša — vrči dragoceni.“ Da, telo je sestavni del Tvoje osebe in to nižji, materialni del v primeri z dušo, z duhovnim delom. A je bistveni del Tebe, torej sam po sebi ne siab in ne odveč. Od Boga je, čeprav posredno, in ima torej svoj smisel in svojo nalogo v življenju.

A telo ni samo sebi namen. Je vrč, posoda duše in skupaj z dušo posoda za višje božje življenje. Je potemtakem orodje za svetost in za greh in bo po svojem deležu poplačano ali kaznovano.

In tu je prva misel: imeti pravo mišljenje o telesu. Sveti Pavel pravi, naj spoštujemo svoja telesa, ker so temple svetega Duha. Telo naj bi bilo vselej v vsakem trenutku in na vsakem kraju in službi višjega življenja.

Ob tej ugotovitvi ne morem mimo blodnega mišljenja modernega človeka glede telesa. Na eni strani telo obožuje, bodisi svoje, bodisi tuje: odhod po ure trajajoče toalete, volitve raznih lepotnih kraljic, obleke, ki poskušajo izraziti vse oblike telesa... A na drugi strani telo, svoje in tuje, ponižuje do skrajnosti, uporabljajoč ga za najbolj prefinjene in najbolj ostudne grehe.

Menim, da ni mogoče nikdar bolj, kot kadar gledamo truplo v krsti, doznati skoro neskončne razlike med dvema telesoma: med telesom svetnika in razuzdanca. To drugo je kakor ostudna masa mesa, nekaj, kar je težko povedati. Medtem ko je prvo vse presijano: bilo je v službi Boga s posti in mrazom in lakoto in samopozabo.

To je torej najprej: spoštuj vselej svoje in tuje telo. Nikdar in za nič na svetu ne izgubi tega spoštovanja. „Če te tvoja roka pohujšuje, jo odsekaj in vrzi daleč od sebe...“ — to je glede tvojega telesa. „In če te tvoje oko pohujšuje, izderi ga in vrzi proč od sebe...“ — to glede telesa bližnjega. O, kako grozen bo račun tistih, ki ne samo usužnjujejo svoje telo grehu, ampak ga z naravnost satansko preračunjenostjo uporabljajo v padec drugim.

2. Zdravje

Po tem osnovnem odnosu do telesa pogledjva dve vprašanji, ki zadevata telo: skrb za zdravje telesa in zunanjo urejenost. Mogoče se ti problema ne zdita posebno važna, mogoče tudi čisto različna. To zadnje drži, a oba zadevata telo in to je njun skupni vir. Da pa vprašanji nista važni, tega bi si ne upal podpisati.

Premajhna skrb za zdravje je greh,

kakor veš. „Ne ubijaj!“ velja najprej za lastno osebo. Premajhna skrb za zdravje pa je prav ubijanje: počasno sicer, a nič manj resnično in gotovo. Skrb za zdravje je torej od Boga naložena dolžnost in ni šport za tiste, ki nimajo drugih skrbi in ne vedo, kaj bi počeli.

Znano je, da je zlasti sedanja mlajša generacija v splošnem šibkejša in boleznim bolj izpostavljena kot prejšnje, kajti svoja razvijajoča leta je preživljala v lakoti in živčni napetosti. Med seboj imamo dosti primerov bolezní, ki so očitna posledica preživele vojne. Torej bi bila na mestu še večja skrb za zdravje. Pa se dostikrat prav nasprotno dogaja. Poznam ljudi in tudi Tebi verjetno niso neznani, ki garajo in garajo, si ne privoščijo ne počitka ne hrane, da le spravljajo papirje pod žimnico. V desetih letih se niso prepričali, da nismo v Sloveniji, kjer si lahko garal ob žgancih in kislem zelju, kajti zrak in podnebje sta to dovoljevala.

Prijetne so ure, ki jih preživi mladina pri razvedrilu. Dobra družčina prinaša mnogo veselja in priložnost medsebojnega oblikovanja in sklepanja prijateljstva

Mlad si še in potreboval boš moči za življenje. Zlasti če se poročiš, boš moral posredovati svojim otrokom, če Ti jih bo Bog dal, zdravje in moč. Najmanj, kar bodo od Tebe zahtevali, bo zdravje. In mi pride večkrat na misel, ko gledam tukajšnjo mladino zapravljeni čas v zakajenih barih ob cigaretih in likerjih v polnočnih urah: kako bodo ti početniki zdravega rodu, sami jetično blede?

Premisli vsaj od časa do časa, kako je s Tvojo skrbjo za zdravje. Imaš dovolj počitka, dovolj močno hrano, dovolj gibanja? Nista dva človeka enaka v tem: vsak ima svoje zahteve in po njih se mora ravnati. Če imaš le možnost, da si privoščiš kje zunaj teden dni počitnic na leto, stori to: s tem nalagaš denar za svojo bodočo družino v najboljše hranilnico. Zraka, sonca, vode, narave, kar vse Ti bo tisti teden dal, ni mogoče nadomestiti z nobenimi tabletami in nobenimi praški.

Če so slovenski fantje toliko denarja izdali, da so si postavili svoja športna igrišča tudi tukaj v tujini, verjemi mi, to da niso naredili brez tehtnega pomisleka. Šport je v mestu skoro zahteva za ohranitev zdravja. Junakinja apostolata mi je prav zato tako silno všeč: bila je sijajna igralka tenisa in tudi druge vrste sporta ni zanemarjala. Prepričan sem, da bi brez te poteze v značaju ne storila v svetu milosti, kar je.

Toliko o zdravju. Vesel bom, če sem Te vsaj prepričal, da Ti dobro hočem. Verjemi mi, da ne bi izgubljal dragocenega časa in papirja, ko bi se mi to vprašanje ne zdelo važno.

3: Zunanja urejenost

Pa še nekaj besed o urejenosti.

Ni zunanja zanemarjenost znak notranje urejenosti, ampak je navadno res prav narobe: zunanost je odsvit notranjosti. Če torej srečam eksistencialistično urejenega fanta (močno maziljeni, dolgi lasje, kriččea srajca, potegnjena čez ozke hlače, rumeni čevlji...), lahko upravičeno sklepam, da je notranje prazen. Ko bi takemu fantu

lahko dopovedal, naj se v lastnem interesu nosi drugače! Moški se mu smejejo in ženske prav tako. Dekletu je všeč fant, ki je res fant in ne tako po žensko našemljeno revše.

Daj na zunanost, a naj bo le-ta iskrena, naravna, fantovska. Pusti, kar je žensko, ženskam. Pusti vsako zunanjo nepristnost, neiskrenost.

Pri nas doma nismo toliko dali na zunanost, kakor dado nanjo v velikem svetu, in ne vem, če smo ravnali prav. Dejstvo je, da tu nanjo mnogo dado in da se je treba v tem njim prilčiti, v kolikor seveda ne gre za pretiravanja.

Bil sem dve leti med tujimi ljudmi. Pa sem po tem času prišel med Slovence na neko prireditvev. In sem se dejansko ustrašil: kaj so to Slovenci? Ponošene, nezlikane obleke, nepočesani lasje, zgazani obrazi. Vem, da Te boli ta ugotovitev. Verjemi mi, da je mene prej. Misliš, da pretiravam. Ne, odkrito Ti povem, da je tak bil moj občutek. Saj je stvar opravičljiva, v kolikor smo se v preteklosti navadili na take zunanje oblike, kajti predvsem smo si skušali prizadevati za notranjost. A bi le morali dati več na to: tukajšnji ljudje nas po tem sodijo in sami smo krivi, če govorimo o nas kot o zaostalem Balkanu.

Končam. Vesel bom, če sam sprožiš kako vprašanje, da ga tukaj skupno rešiva zate in za Tvoje sovrstnike. Bodi prav lepo pozdravljen.

Tvoj neznanec.

TVOJA GLAVA IN TVOJE SRCE

Glavo nosimo pokoncu na najvišjem delu telesa. Z njo zremo predse in navzgor proti zvezdam in nebu, po čemer se ločimo od živali, ki silijo z glavo vedno k tlom. Vsi imamo glave, da jih rabimo ob pravem času. V času trajnih ondulacij postajajo mnoga dekleta lep čas vsak dan pred ogledalom, da uredijo čim lepše svoje frizure in zaljšajo svoj obraz. Pozabljajo često, da je sicer lepo, da dekle pazi na svojo zunanost, da pa nikoli ne smejo pozabiti, da de-

kletova življenjska sreča zavisi bolj in predvsem od tega, kaj je v njeni glavi, v njenih možganih. „Kaj si ob pamet?“ ponavljajo često starši svojemu otroku, kadar jim zagode kako neumno.

Pamet mora uravnavati in usmerjati vse naše mišljenje, hotenje in delovanje. Človeku, ki ne posluša svoje pameti, pravimo, da je nespameten oz. neumen, ker ne ve ali pa pozablja, zakaj mu je Bog dal um, razum. Če je danes na svetu tako hudo, je zato, ker veliko ljudi ne rabi več pameti v življenju. Poslušaj namreč le srce.

Srce je življenjska centrala. Opravlja prekoriščno in nenadomestljivo delo v nas. Venomer utripa in poganja kri po žilah ter nam tako ohranja življenje. Ko obstane srce, pravimo, da je človek umrl. Iz srca vstaja tudi vse naše hrepenenje, čustva ljubezni in usmiljenja in sočutja. Mnogo ljudi boleha na srcu in hudo pri tem trpi. Zdravljenje je silno težko. Trdijo sicer, da so pravkar zdravniki napravili z operacijo poizkus in ugotovili, da se bo dalo sčasoma nadomestiti človekovo bolno srce z umetnim. Pa veste, kaj bo temu srcu manjkalo? Ljubezni, ker nikoli ne bo moglo nadomestiti od Boga nam danega srca. Vsak dan beremo o samomarih deklet zaradi nesrečne ljubezni. In vendar nam je Bog dal srce, da bi bili srečni, kadar bi ljubili. Da! Ljubiti moramo urejeno in po pameti. Pamet mora vladati naše srce in mu kazati pot oz. smer, kamor naj usmerja svoje sile. Zato je tudi vsako dekle dolžno poslušati svojo pamet in ubogati njene nasvete. Če tega ne stori, je nespametna in koplje sama sebi brezdno, v katero jo bo speljala slepota srca.

Živimo v dobi, ki je zamotana kakor še nobena v zgodovini človeštva. Mnogi imajo premalo srca, mnogi pa ga napak

rabijo. Tudi in ne najmanj današnja ženska mladina.

Poznaš tovarišico. Hladna je kot kamen, sebična. Samo sebe vidi. Mati gara, je boleha. Ne pomaga ji, ker je polna sebičnosti in se ji mati ne smili. Danes je do tebe prijazna, jutri Ti na cesti niti odzdravila ne bo. Srečuje trpeče in gre mimo njih mrzla kot grob. Morda se celo obleče v vojaško suknjo in sili v moške službe. To dekle ima premalo srca.

So druge, samo srce jih je. Ne prenesejo, da starši ali vzgojitelji njim drage kaj posvarijo ali kaznujejo. Ljubijo jih slepo in preprečujejo na vse načine, da bi se mogli kdaj poboljšati in prav značajno vzgojiti. Srečajo vsiljivega fanta, ki se zna priklanjati in ponarejati. Pamet očita, da je brez pomena in nesmiselno vezati se tako na mladega človeka, ki nima nobene življenjske samostojnosti in je navaden pohajkovec. A to nesrečno srce: „Ko ga imam pa tako rada! Smili se mi. Je tak revež. Tako dober... itd.“ Manjka pameti. Če starši nasprotujejo, pa spije strup, ker jo baje nočejo razumeti.

Mladost je najlepši čas življenja. Pa tudi najnevarnejši. Zakaj, če slana pomori na pomlad mlado bilje, bo jesen brez sadov in žetve. Ne zadostuješ, zato si potrebna nasvetov. Imaš starše, spovednika, kateheta, iskrene prijateljice v dobrih organizacijah. Vsi te ljubijo in ti hočejo dobro. Boš vendar rajši poslušala nje, ki te ljubijo nesebično, kot nekoga, ki ti govori o ljubezni, pa misli na avanture in mladostno izživiljanje ter je besede, ki jih ponavlja tebi, govoril najbrže že tolikim, da že dolgo sam sebi ne verjame več.

Drago dekle, rabi pamet, ki ti jo je Bog dal! Ona naj vodi tudi tvoje srce!

KAREL WOLBANG CM

DON KAMILO

SPISAL GIOVANNI GUARESCHI, PREVAJA JOŽE JURAK

PREPIR OB KRSTNEM KAMNU

Don Kamilo je pravkar čistil s sidlom svetniški sij na kipu sv. Jožefa, ko je zaslišal, da je nekdo naglo vstopil v cerkev. Ozrl se je proti vratom in zagledal tri osebe; dve sta bili ženski in eno je poznal: bila je žena Pepona, voditeljka rdečih v vasi.

Moški, ki je spremljal ženski, je zamomljal: „Gre za krst tele stvarce, ki smo jo s seboj prinesli.“ Ob teh besedah je ženska, ki ni bila Peponova, pokazala don Kamilu zavoj, ki ga je imela v rokah in ki je vseboval otroka.

„Kdo ga je pravzaprav spravil v življenje?“ je zanikerno vprašal don Kamilo ne da bi prekinil svoje delo.

„Jaz!“ je odgovorila Peponova žena.

„S tvojim možem?“ je poizvedoval župnik.

„S kom pa drugim! Mar mislite, da z vami!“ je zasikala nevoljno Peponova soproga.

„Moje vprašanje je popolnoma na mestu,“ je mirno odgovarjal don Kamilo, medtem ko se je usmeril proti zakristiji. „Ali mar ni res, da vaša stranka priporoča svojim članom svobodno ljubezen?“

Ob teh besedah je prišel do Kristusa na križu. Globoko se je priklonil in nato pomežiknil Jezusu.

„Si slišal? Sem jih požgečkal, te ljudi brez Boga.“

„Don Kamilo, spet govoriš neumnosti,“ ga je Kristus popravljal. „Če ne bi verovali v Boga, ne bi hoteli dati

krstiti tega otroka. In če bi ti Peponova žena radi tvojega dolgega jezika primazala gorko klofuto, bi si jo popolnoma zaslužil.“

„Naj bi-le poskusila! Zagrabil bi vse tri za vrat in...“

„In kaj?“ je Kristus strogo vprašal.

„Nič, nič. Nekaj sem moral reči,“ se je naglo popravil don Kamilo in stopil proti krstnemu kamnu.

Nadel si je roket z vijoličasto štolo in vprašal Peponovo ženo: „Kako bo otroku ime?“

„Lenin, Svoboden, Anton,“ je žena odgovorila.

„Potem ga nesite krstit v Rusijo,“ je bil don Kamilo mirno kratek. Slekli si je roket in se umaknil v zakristijo, medtem ko so oni trije brez besede odšli iz cerkve.

*

„Don Kamilo, kar si storil, ni bilo lepo. Moral bi krstiti otroka,“ se je oglasil Kristus s križa.

„O, Gospod, ali res še ne razumeš, da se iz krsta nihče ne sme norčevati. Krst je nekaj svetega. Je...“

„Don Kamilo,“ ga je prekinil Kristus, „boš mar mene učil, kaj je krst, ko sem ga vendar ustanovil? Rečem ti še enkrat: kar si storil, je vse preje kot pošteno. Če ta otrok v prihodnjih trenutkih nenadoma umre, boš ti in samo ti kriv, da mu bo raj zaprt.“

„Gospod, ne pretiravaj!“ se je branil župnik. „Ali nisi videl, da je bil

zdrav ko dren in v obraz rdeč kot naj-
lepša vrtnica.“

„S tem še ničesar ne dokažeš, don
Kamilo! Lahko mu pade nenadoma ope-
ka s strehe na glavo in ga ubije; ali pa
ga zagrabi božjast in ga zaduši. Na
vsak način bi ga bil moral krstiti!“

Don Kamilo je razprostrl roke proti
Kristusu.

„Jezus, malo pomisli! Če bi ta otrok
kasneje, ko bi zrastel prišel v peklo, bi
se še dalo govoriti o krstu. Toda vze-
mimo, da ta otrok, dasi je sin slabega
človeka, zaide v nebesa. In potem? Ka-
teri od nebeščanov bo ostal miren, če se
zve, da je vstopil v nebeško veselje ne-
kdo, ki se imenuje Lenin? Gospod, meni
gre za dobro ime nebes!“

„Dobro ime nebes je moja zadeva,“
je Kristus bil kratek. „Mene samo to
zanima, ali je človek, ki pride k nam,
pošten ali ne. Ali se imenuje Lenin ali
Bonifacij, to ni važno. Prav pa bi bilo
vsekakor, če bi bil ti pravočasno ljudem
pojasnil, da čudnih imen ni pametno
dajati otrokom, kajti ko otrok doraste,
je že lahko ime iz mode.“

Don Kamilo se je udal. „Dobro, že
vidim, da budalo zmeraj ostanem jaz.
Bom skušal popraviti, kar sem zagre-
šil.“

*

V tistem trenutku je nekdo vstopil.
Bil je Pepon in držal je otroka v rokah.
Zaprl je za seboj vrata in jih zapahnil,
nato pa z grozečim glasom dejal: „Ne
grem od tu, dokler mi otroka ne krstiš
tako, kot si jaz želim.“

Don Kamilo je pogledal h Kristusu.
„No, kaj pa praviš sedaj? Grozni lju-
dje so to! Človek ima najboljše namene
in končno: le poglej, kako postopajo z
menoj!“

„Zamisli se v njegov položaj,“ je
miril Kristus. „Saj ni treba, da odo-
briš njegove zmotne nazore. Toda ne-
kaj razumevanja mu pa lahko pokažeš.“

Don Kamilo ni odgovoril ničesar, le
z glavo je zmajal.

Pepon je to kretnjo vzel za izzivanje,
Položil je otroka v klop, si slekel suk-

njič, zavihal rokave na srajci in se z
grozečim pogledom začel bližati žup-
niku. „Sem rekel že,“ je vpil, „da ne
grem odtod, dokler mi ne krstiš otroka,
kot jaz hočem!“

„Jezus,“ je vzdihnil don Kamilo, „se-
daj je na tebi, da odločiš. Toda če me
prisiliš, da odneham pred tem brez-
božnikom, se jutri lahko že godi, da mi
pripeljejo mlado tele, da ga krstim.“

„V takem primeru bo tvoja dolžnost,
da pojasniš, kako je s krstom.“

„In če me ne bodo hoteli razumeti in
me bodo pretepli?“

„Prenesi udarce, kot sem jih jaz,
ko so me križali!“

Don Kamilo se je obrnil k Peponu
in dejal: „Dobro, Pepon, otroka bom
sicer krstil, a s tistim bogokletnim ime-
nom gotovo ne!“

Don Kamilo je trdno odločen, da otroka
ne bo krstil, če bo nosil Leninovo ime

Pepon je zagodrnjal: „Torej se bova borila! Toda ne pozabi, da imam občutljiv trebuh, odkar so mi v hribih poslali kroglo med črevesje.“

„Nič strahu, Pepon. Vse udarce bom usmerjal v višji del tvojega telesa,“ je dejal don Kamilo in že prisolil Peponu zvenečo klofuto okrog ušes.

Nato so klofute deževale z glave na glavo, kajti tako don Kamilo kot Pepon sta bila močna človeka z jeklenimi pestmi. Po dvajsetih minutah tihega in ognjevitega obračunavanja se je Kristusu njegov služabnik zasmilil, pa mu je šepnil na uho: „Don Kamilo, ne se dati! Vsekaj na Peponovo čeljust!“

Don Kamilo je nasvetu voljno sledil in krepko udaril na označeno mesto. Pepon se je brez besed zvalil po tleh in tako ostal deset minut. Nato se je dvignil, pogladil po razbolelem mestu, oblekel suknjič, zagrabil otroka in se približal krstnemu kamnu, kjer ga je don Kamilo že čakal, odet v roket in vijoličasto štol.

„No, kako bo otroku ime?“

„Kamilo, Svoboden Anton,“ je zamomljal Pepon.

Don Kamilo je odkimal.

„Ne! Naj se imenuje Svoboden, Kamilo, Lenin. Da! Tudi Lenin. Kadar je zraven takih tičkov ime kot moje, so brez moči in krščencu ne morejo škodovati.“

„Tako je!“ je potrdil Pepon in se prijel za čeljust, ki ga je še vedno bolela.

Don Kamilo je pogledal proti Kristusu in ta se mu je smehljaj: „Don Kamilo, kar je res, je res. V politiki si bolj doma kot jaz!“

„In v klofutah tudi,“ je mirno pridal don Kamilo, tipajoč se s popolno brezbriznostjo za čelo, kjer je cvetela velika buška...

PROGLAS

Barchini se je pisal človek, ki je imel v svoji delavnici dve vrsti črk in mali stroj „minerva 1870“ za razmnoževanje tiskovin. Toda vsa ta skromnost ga ni motila, da ne bi nad vrata

delavnice postavil mogočen napis „TISKARNA“.

Morale so biti zelo važne zadeve, kajti zelo dolgo ga ni bilo iz župnišča. Ko je končno le odšel, se je zapodil don Kamilo na vrat na nos h Kristusu.

„Važne novice!“ je vzkliknil. „Jutri bo naš sovražnik objavil proglas, ki ga tiska Barchini. Ta mi je sedaj prinesel krtačni odtis. Poslušaj, Jezus, ali se ne bere zanimivo:

Prvi in zadnji opomin!

Spet je snoči neznan zlobna roka napisala na občinski oglasni deski težko žalitev. Naj spregleda neznani nesramnež, ki se poslužuje noči zato, da izziva in kdor koli naj bo, naj ve, da se bo kesal, ko bo že prepozno, če takoj ne preneha.

Vsako potrpljenje ima svojo mero.

Tajnik odbora:
Jože Bottazzi

Don Kamilo se je smejal prav od srca.

„Kaj se ti zdi, ali ni sijajno sestavljeno? To bo jutri smeha, ko narod zve, da Pepon proglase sestavlja.“

„Don Kamilo, ni prav, da se norčuješ iz človeka, ki s slovnico nikdar ni sklenil miru; kot duhovnik bi moral mesto smejati se biti žalosten radi grdega tona, v katerem je sestavljen grozilni proglas.“

Don Kamilo je zložil papir s proglasom in ga potisnil v žep. „Gospod, to se ti ne sme zdeti nič čudnega, saj ti ljudje itak ne znajo drugega kot silo rabiti.“

„Že,“ je pripomnil Kristus, „a kljub vsej vihravosti se mi Pepon ne zdi tako slab človek. Če grozi v proglasu, mora imeti nekoga pred očmi, ki ga je dejansko žalil. Kaj praviš, kdo bi utegnil to biti?“

Don Kamilo je skomignil z rameni.

Toda Kristus se ni dal odpraviti.

„Pepon govori o težki žalitvi, ki jo je snoči nekdo zapisal na občinsko desko. Ali bi mi ti mogel povedati, v

čem je ta žalitev. Ko si šel snoči kupovat cigare, ali nisi morebiti tudi šel mimo tiste deske? Don Kamilo, pomisli malo!“

„Dejansko, šel sem mimo,“ je don Kamilo odkritosrčno priznal.

„Dobro! In ti ni prišlo na misel, da bi malo postal?“

„Postal ravno nisem, le bežno sem pogledal proti deski. Ali sem ravnal napak?“

„Gotovo ne. Je že prav, da smo na tekočem o tem, kar govori, piše in misli naše ljudstvo. Vprašal sem te le zato, ker sem hotel vedeti, če nisi odkril kake tuje pisave, ko si se bil za trenutek ustavil.“

Don Kamilo je odkimal. „Lahko si gotov, da nisem videl ničesar posebnega, ko sem prebral objave na občinski deski.“

Kristus se je zamislil. Čez čas je nadaljeval: „In ko si se odstranil, ali si morda tedaj kaj posebnega opazil?“

Don Kamilo se je skušal zbrati.

„Da, sedaj se spominjam! Na pri-trjenem listu je bilo nekaj črk napisanih z rdečim svinčnikom. Sedaj pa moram iti! Zdi se mi, da so v pisarni ljudje.“

Toda Kristus se ni dal ugnati.

„In kaj so vsebovale tiste rdeče črke?“

Don Kamilo je začel jecljati: „Roka se mi je dvignila sama od sebe, pa sem napisal: „Pepon — osel!“ Oprosti, Gospod, saj priznam: neumnost sem naredil. Toda sedaj bo storil Pepon še drugo, veliko večjo, ko bo dal objaviti svoj proglas.“

„Saj to je prav tisto žalostno,“ je vzkliknil Kristus. „Včeraj si ga imenoval za osla samo ti, jutri mu bo tako dejala vsa vas. In to po tvoji za-slugi. Se ti zdi to v skladu s krščansko ljubeznijo?“

„Že, že,“ je skušal don Kamilo pomiriti Kristusa. „Toda politično bomo mnogo pridobili.“

„Ne zanima me politika, kadar gre za dobro ime bližnjega,“ je bil Kristus

župnik don Kamilo in Pepon bosta s pestmi odločila, kako naj bo otroku ime

že kar hud. „Ali res meniš, da je junaštvo zbijati šale na račun človeka, ki ni naredil več kot treh razredov ljudske šole!“

Don Kamilo je postal ponižen. „Toda Gospod, če je tako s krščansko ljubeznijo, mi povej, kaj naj storim, da bo zadeva pokopana!“

„Nisem bil jaz tisti, ki je napisal, Pepon — osel. Kdor je grešil, naj še pokoro za greh dela. Sam premisli, kako si boš pomagal iz blata!“

Don Kamilo je začel razburjeno korakati po sobi gori in doli. Čez čas se je obrnil h kipu Matere božje in jo nagovoril: „Marija, pomagaj mi iz zagate!“

„Ta zadeva spada pa izrecno v področje mojega Sina,“ mu je šepetaje odgovorila nebeška Gospa. „Prav nič ti ne morem pomagati!“

„Pa mi daj vsaj dober nasvet!“
„To pa bom skušala storiti.“

*

V tistem hipu je vstopil nepričakovano sam voditelj rdečih, Pepon.

„Čujte, reverendo, ne prihajam to pot iz političnih razlogov. Gre za kristjane, ki je v zadregi in prihaja k duhovniku s prošnjo, da mu modro nasvetuje. Smem zaupati?“

„Poznam svojo dolžnost. Koga si umoril?“

„Don Kamilo, nimam navade moriti,“ je krotko odgovarjal Pepon. „Kvečjemu dam od časa do časa kako klofuto, če mi kdo pretrdo stopi na moja kurja očesa.“

„A tako. Kako pa kaj napreduje tvoj Svoboden Kamilo Lenin?“ ga je porogljivo vprašal don Kamilo. Tedaj se je Pepon spomnil krtačenja, ki ga je bil svoj čas deležen pri krstnem kamnu.

„Udarci so, don Kamilo kakor trgovsko blago. Eden jih daje, drugi pa sprejema. Pa to pot ne gre za klofute. V naši vasi imamo zlikovca, pravega Judeža Iškarjota, ki se zabava s tem, da vsakič, kadar pritrdimo na občinsko desko proglas za mojim podpisom, pripiše: ‘Pepon — osel!’“

„In to je vse?“ je vprašal župnik. „Kaj posebno tragičnega ta pripis gotovo ni.“

„Rad bi vedel,“ se je branil Pepon, „če bi vi še tako mislili, ko bi skozi dvanajst tednov vsako jutro odkrili na farni oglasni deski napis: ‘Don Kamilo — osel!’“

„Tvoja primera ne drži, kajti ni vseeno, če imenuješ osla božjega duhovnika ali pa voditelja skupine iz norišnice spuščenih bedakov,“ je pripomnil don Kamilo. „Sicer pa, ali kaj sumiš, kdo bi utegnil biti pisec tako posrečene misli?“

„Bolje bo, da ne sumim nikogar,“ je divje odgovoril Pepon. „Če odkrijem zlikovca, bo ta baraba dobil oči, ki bodo še bolj črne kot njegova duša. Že dvanajstič se me je ta razbojnik sposodil in zase sem prepričan, da je vedno isti.

Zato sem se odločil, da ga javno posvarim, kajti če mi pride v roke, bo doživel potres v Messini. Dobro. Dal bom natisniti proglas na narod in ga pritrditi na vse ogle, da zve on in vsa njegova sodrga, kaj mislim.“

Don Kamilo je zamahnil z roko.

„Misel ni slaba, toda mene ne zanima. Saj nisem tiskar. Obrni se na kakega črkostavca, ki ti proglas postavi.“

„To sem že storil. Toda ker ne bi želel postati radi proglasa še enkrat osel, želim, da mi proglas pregledate, preden ga Barchini začne tiskati.“

„Barchini ni noben nevednež. Če bi odkril kaj napačnega, bi ti bil že rekel.“

Pepon se je na glas zasmel. „Barchini je zagrizen klerikalec. Hočem reči, črn reakcionar, tako črn kot njegova ostudna duša in čeprav bi opazil, da pišem mesto ‘težko’ težko, bi mi ničesar ne dejal, samo da bi se ljudje smejali mojim pravopisnim napakam.“

„Zakaj pa ne daš svojega sestavka prebrati kakemu svojih sodelavcev?“

„Še tega bi bilo treba! Ali ne veš, da mora voditelj vedno ohraniti ugled pred podrejenimi, poleg tega pa znajo oni še veliko manj abecede kot jaz.“

„Prav! Bom pa pregledal, kaj si napisal,“ se je vdal don Kamilo.

Hitro je preletel vrstice in nato dejal: „Pepon, veliko besed pišeš narazen, ki bi morale biti vezane med seboj, ne znaš ločiti, kdaj se bere s oziroma z in kdaj se piše š ali ž. Poleg tega je ton pisanja preveč divjaški.“

„Divjaški?“ je zavpil Pepon. „Dva slovarja skupaj nimata dovolj besedi, ki bi jih bilo treba povedati temu prekletemu lopovu, temu razuzdancu, temu izzivalnemu banditu.“

Don Kamilo ni dejal ničesar. Le rdeč svinčnik je vzel v roke in besedilo temeljito spremenil. Žalostno je gledal Pepon na list poln popravkov in pripomnil: „In če pomislim, da mi je ta lopovski Barchini, ta črni reakcionar dejal, da je vse v redu. Koliko sem vam dolžan?“

„Nič! Domov pojdi in nikomur ne

pravi, da si bil pri meni. Ne bi rad, da bi me proglasili za tiskovnega šefa rdeče propagande.“

„Že prav, prečastiti. Toda nekaj jaje vam bo prav prišlo. Že jutri vam jih pošljem.“

*

Pepon je odšel in don Kamilo je smatral za primerno, da pred spanjem pozdravi Kristusa.

„Hvala ti, ko si ga navdihnil, da je prišel k meni.“

„Nekaj sem moral le storiti zate saj si moj služabnik. In kako si uspel?“ je vprašal Križani.

„Dobro, dasi ga je bilo težko pričati. In najlepše je to, da prav nič ne sluti, kdo naj bi bil pisal ‚Pepon — osel!‘.“

„In vendar ve prav dobro. Ve, da si bil ti, vseh dvanajstkrat samo ti. Dva-krat te je celo videl. Toda poslušaj sedaj, kaj ti bom povedal: Premisli se v bodoče vsaj sedemkrat, preden boš še napisal ‚Pepon — osel!‘.“

„Kadar bom šel iz hiše, bom svinčnik vedno pustil doma,“ je slovesno obljubil don Kamilo.

„Amen!“ je Kristus smehljaje zaključil razgovor.

Ob srebrnem jubileju revije

Večina naših naročnikov je bila takrat, ko je začelo izhajati „Duhovno življenje“ še daleč za morjem — v svobodni domovini. In le malokomu je bilo znano, da imajo slovenski izseljenci v Argentini svojo lastno versko revijo. Takrat niti slutili niso, da jih bodo čudne razmere pripeljale v deželo ob Srebrni reki in da bo „Duhovno življenje“ postalo njih priljubljeno versko glasilo.

Letos je vstopila naša revija v svoje 25. leto. Gotovo bo naše bralce zanimalo, kako se je razvijala, kaj je pisala, s kakšnimi težavami se je morala boriti. Zato bomo v vsaki številki letošnjega letnika napisali nekaj iz njene zgodovine.

DO RAZPADA JUGOSLAVIJE

L. 1941

Bilo je 28. maja 1933, ko je izšla prva številka naše revije pod imenom „Moje versko življenje“. Ni pa izšla še kot samostojen list, temveč kot priloga „Slovenskega tednika“.

Kot priloga „Slovenskega tednika“ je nato naša revija izhajala vse do 13. septembra 1933 pod nekoliko spremenjenim naslovom „Naše Duhovno življenje“. „Slovenski tednik“ je imel tedaj 500 izvodov naklade. Tako je v isti nakladi tedaj tudi izhajalo „Duhovno življenje“, naravno v časopisnem formatu na 4 straneh. Urednik „Slovenskega

tednika“ Jan Kacin je šel č. g. Jožetu Kastelicu, prvemu izseljenškemu duhovniku za Slovence v Argentini zelo na roko in mu omogočil prve začetke.

Č. g. Jože Kastelic pa je želel še več. Hotel je iz priloge napraviti samostojen list. Že v juniju 1933 je to napovedal in 16. septembra istega leta to tudi uresničil. „Naše Duhovno življenje“ je izšlo kot samostojen tednik na osmih straneh in finem papirju ter bilo bogato ilustrirano.

Tako smemo imenovati povsem upravičeno 16. september 1933 rojstni dan samostojnega „Duhovnega življenja“. Sicer je list do 25. avgusta 1934 še

izhajal naslonjen na „Slovenski tednik“, toda imel je že lastne naročnike in upravo.

Leto 1934 je poteklo v Argentini v znamenju priprav na mednarodni evharistični kongres v Buenos Airesu, ki se je vršil v oktobru istega leta.

Č. g. Jože Kastelic je želel, da bi se Slovenci dostojno predstavili na tem velikem mednarodnem zborovanju. Ker je bil tisk edino sredstvo, s katerim je mogel doseči večino rojakov, je mislil na to, da bi dal svojemu listu bolj praktično obliko z namenom, da bi ga naši ljudje lahko čitali ob vsaki priliki, tudi na potu in drugod.

25. avgusta 1934 je potem izšla naša revija že pod sedanjim imenom „Duhovno življenje“. Imela je format 18x22 cm, 36 strani in lične platnice.

To prenovljeno in osamosvojeno „Duhovno življenje“ je nosilo številko 59. Rokaji so se ga zelo razveselili in radi sprejeli. Revija sama se je označevala za „družinsko revijo“. Izhajala je vsak teden v 2000 izvodih. Mnogo izvodov je odhajalo v druge dežele in v domovino. Stalnih naročnikov v Argentini je bilo tedaj 800.

Za evharistični kongres je izšlo „Duhovno življenje“ v slavnostni obliki kot knjižica na 100 straneh.

Kljub svoji neugnani vnemi pa č. g. Jože Kastelic enega problema ni mogel povoljno rešiti: finančnega vprašanja. Bila so tedaj leta krize, ki so imela močan odjek tudi v Argentini. Revija je tedaj mesečno potrebovala 650 pesov. Le kje naj jih goreči gospod redno zbere, ko pa so bili naročniki kljub svoji na splošno dobri volji le malo pri denarju.

Tedaj se je g. Kastelic spomnil na domovino. Ona naj bi ga denarno podprla in ona naj bi mu dala duhovnika v pomoč, kajti dušnopastirske potrebe so rastle. Toda vse njegove prošnje so ostale glas vpijočega v puščavi. Zato se je kot nekdanj Friderik Baraga odločil, da gre osebno domov in z živo besedo vzbudi razumevanje pri rojakihi.

Imel je uspeh vsaj kar duhovnika tiče. Pridobil je za Argentino preč. g. Janeza Hladnika, ki ga je škof dr. Rožman odpustil z očetovskimi besedami: „Nerad vas pustim, gospod Janez, toda ne bom se protivil. Pojdite v imenu božjem. Res, tudi v Sloveniji primanjkuje duhovnikov, toda tu ne bo nihče umrl brez zakramentov, če jih bo želel, tam pa boste morda res marsikomu edino vi mogli odpreti vrata v srečno večnost. Bog naj vas blagoslovi!“

Leta 1935 so zaradi potovanja g. Kastelica v Evropo ostali Slovenci v Argentini nekaj časa brez svojega duhovnika. Kar je bilo nujnih duhovskih opravil, jih je opravil frančiškanski pater Leonard Rusković, Hrvat po rodu.

1. marca l. 1936 je stopil g. Janez Hladnik na argentinska tla, ne da bi mu en sam človek dal besedo v pozdrav. Tujina je pač bridka in mrzla.

Dasi ni bil g. Hladnik v domovini nikjer za urednika, se je z njemu lastno okretnostjo hitro znašel. Še isti mesec je izšlo pod njegovim uredništvom „Duhovno življenje“ kot številka 103.

Od tedaj naprej je postalo „Duhovno življenje“ mesečnik in ostalo do sedaj. Tudi urednik je bil potem dolgo vrsto let isti: g. Janez Hladnik. Ime je ostalo isto, oblika pa se je še večkrat spremenila. Leta 1938 je obveljala 24x32 cm (veliki format), ki je potem držala vse do leta 1949.

Naklada 800 izvodov v letu 1935 je v naslednjih letih narastla na 1300 in v letu 1943, ob desetletnici celo na 1800 naročnikov. Za dva pesa letno so dobivali slovenski rokaji vsak mesec ljubo jim revijo. Jasno je, da naročnina, zlasti ker je niso vsi redno plačevali, ni krila vseh stroškov. Primanjkljaj so krili dobri prijatelji in pa dohodek iz vsakoladne družabne prireditve, ki so jo imevali „veselica Duhovnega življenja“.

Upravo so dolgo časa vodile slovenske šolske sestre na Paternalu, v tiskarni pa sta veliko pomagala Stanko Barretto in Jože Ivanič. Prvi je list stavil, drugi po potem ustranil.

Tako je list pripeljal naše rokaje

IZ DOMOVINE

SLOVENIJA

Umrli je zlatomašnik Josip Fon. V bolnišnici na Jesenicah je po težki operaciji previden z zakramenti dne 29. novembra mirno v Gospodu zaspal č. g. Josip Fon, zlatomašnik. Ko so ga v nedeljo dne 1. decembra prenesli domov v Brda, je vsa vas zaplakala. V ponedeljek so se Brici v velikem številu zbrali v Vipolžah in ga po slovesnem žalnem obredu, v spremstvu 20 duhovnikov z onstran in tostran meje sprejeli k večnemu počitku na vipolško pokopališče. — Pokojni g. zlatomašnik Fon se je rodil v Vrsnem leta 1879. Služboval je kot kaplan v Bovcu in Volčah, kot kurat v Zapotoku, kjer ga

do leta 1941, ko se je razdivjala vojna tudi nad našo domovino in jo v nekaj dneh oropala svobode.

Eno leto prej pa je slovenska skupnost v Argentini že doživela drug hud udarec: 8. marca je izginil na Aconagui ustanovitelj „Duhovnega življenja“ preč. g. Jože Kastelic. Šele naslednje leto so našli njegovo truplo in ga pokopali v Puente del Inca.

Od doma leta 1941 skoro ni bilo novic. Potem pa so začele prihajati, toda bile so si nasprotujoče. Našle so odjek tudi v naši reviji. O tem pa prihodnjč.

Po DŽ štev. 249
priredil J. Jk.

je zalotila prva svetovna vojna. Leta 1919 je postal župnik v Ajdovščini, kjer je služboval celih 15 let in pod fašizmom marsikaj prestal. Leta 1934 se je preselil v Vipolže, kjer je služboval nadaljnih 22 let in leta 1953 obhajal svoj zlatomašniški jubilej. Zaradi svojega plemenitega in svetniškega življenja je užival velik ugled med sobraty in verniki. Naj mu bo dobri Bog bogat plačnik.

Velesovo pri Kranju. V tihi dolini, ob vznožju tistega dela Alp, ki se imenujejo Kamniške planine, pod večnosnežnim Grintavcem, tik pod zeleno štefanjo goro in turistom vedno bolj priljubljenim Krvavcem — sanja že nad 700 let starodavni dominikanski samostan Velesovo z božjepotno cerkvijo Matere božje.

Velesovski samostan, prva ženska redovna naselbina na Slovenskem, je bil nekoč zelo znamenit in v srednjem veku znan daleč po Evropi. Blizu 600 let so bivale v njem sestre dominikanke, od leta 1238—1834, ko je bil ukinjen.

Samostanu prizidana cerkev, ki je sedaj sedež župnije Velesovo, je še danes ena najlepših v Sloveniji. Kremser-Schmidtove umetniške slike v njenih sedmih oltarjih občudujejo vsi evropski slikarji.

Čudodelni kip Matere božje z Jezusčkom v naročju pod sliko Marijinega Oznanjenja v glavnem oltarju pa že od

prvih početkov dalje privablja številne romarje na ta kraj.

Posebno veliko božjepotnikov pride na ta milostni kraj vsako leto 8. septembra, ko nesejo čudodelni Marijin kip v veličastni procesiji do vasi Trata in zopet nazaj v Njen dom v Adergasu. Letos se je tega slovesnega romarskega obhoda udeležilo več tisoč božjepotnikov in 16 okoliških duhovnikov in klerikov.

Ali ni to dovolj zgovorna priča, da so Slovenci še vedno Marijin narod, saj se v vseh svojih težavah zatekajo k Materi božji. In mi, ki smo v tujini, se še vedno čutimo kot del slovenske narodne skupnosti, zato v Marijinem češčenju ne zaostajamo za domovino! Večkrat v duhu porojamo v slovenske božjepotne Marijine cerkve in se pridružimo molitvam in prošnjam rojakov.

Velesovska Mati božja, prosí za nas izseljene Slovence!

SLOVENSKA KOROŠKA

Koroški Slovenci imajo na papirju zagotovljenih mnogo pravic, dejansko pa se morajo neprestano boriti, da si že pridobljene ohranijo, da o njih, ki naj si jih pridobijo, sploh ne govorimo. Zadnje čase si zlasti prizadevajo, da bi prišlo do uresničitve slovenske gimnazije, ki jo jamči 7. člen avstrijske državne pogodbe. Koncem preteklega leta sta se udeležila zastopnika koroških Slovencev dr. Joško Tischler in dr. Franc Zwitter posebne konference na Dunaju, ki jo je sklical avstrijski zunanji minister ing. Figl, prišli so pa tudi prosvetni minister dr. Drimmel, koroški deželni glavar Wedenig s tremi predstavniki deželne vlade, predstavniki obeh Cerkva na Koroškem in zastopniki staršev. Šolski inspektor Maklin iz Velikovec je nastopil proti dvojezičnemu šolstvu, kar je povzročilo začudenje, saj ga je do sedaj vedno branil. Maklinovo zadržanje je vznevoljilo deželnega glavarja Wedeniga. Dejal je, da je bilo do leta 1949 vse mirno, potem pa je nenadno prišlo do gonje proti dvojezičnemu šolstvu z nemške strani. Zadrževal je, naj bi bili zakoni tako jasni,

da v deželi ne bo več preprirov o tem vprašanju. Za pravice slovenske manjšine sta se izrekla tudi zastopnika obeh Cerkv. V zaključnih besedah je slovenske delegacija naglasila, da koroški Slovenci živijo ob meji in da ni njihovo poslanstvo graditi kitajskih zidov, temveč z dvojezičnostjo pomirjati obmejno ozračje. Na vse to je zunanji minister ing. Figl dejal, da bo prosvetni minister pripravil vse potrebno glede šol na Koroškem in slovenske gimnazije, ki naj bi začela z delom vsaj letošnjo jesen.

PRIMORSKE VESTI

Beneške Slovence je spet zadel žalosten udarec. 19. novembra 1956 je umrl v Gorenjem Trbilju ondodni župnik preč. g. Aleksander Tomažetič. Rojen je bil v Kozci pri Sv. Lenartu, študiral bogoslovje v videmskem semenišču in pel leta 1907 novo mašo. Kot novomašnik je bil poslan v Gorenji Trbilj za kaplana in tam ga je po 49 letih našla smrt kot župnika. Mnogo je pretrpel pod fašizmom in po zadnji vojni, pa ni upognil tilnika. Verniki so ga silno ljubili. Od ponedeljka, ko je izdihnil njih duhovni oče svojo blago dušo, pa do četrtega, 22. novembra, ko je bil njegov pogreb, ni šel nihče na delo. Vse je molilo za „renkega gaspuoda“; in zvonovi so nepretrgano zvonili „po duši“ rajnega g. župnika. Iz vseh Nadiških dolin so kljub slabemu vremenu prišli k pogrebu vsi duhovniki in skoro vsi verniki. Niso se zadovoljili le s pogrebno službo božjo, ki je trajala od poldne, temveč so popoldne peš in na vozilih pospremili pokojnega gospoda daleč v dolino do župne cerkve sv. Lenarta in na sosednje pokopališče, kjer bo preč. g. Tomažetič počival pri svojih starših. Tako odhajajo stari duhovniki v Benečiji izmučeni in potrti drug za drugim v večnost, ne da bi jih mogli nadomestiti duhovniki lastne krvi, ker je fašizem svojčas zabranil vsak domači naraščaj in ga dediči fašizma v demokratski Italiji še vedno ovirajo na vse načine.

Novi videmski nadškof, mons. Jožef Zaffonato je v preteklem poletju obi-

Z zlate maše p. Teodorja Tavčarja, župnika na Viču pri Ljubljani, 22. julija 1956

skal, čeprav le mimogrede, vse slovenske duhovnike svoje razsežne nadškofije. Če je le hotel, je lahko opazil vso revščino ubogega ljudstva in težave krajevnih dušnih pastirjev, ki to revščino s svojimi verniki hrabro delijo. Trikrat se je že sestal z njimi v Šempetru pri duhovnih konferencah. Kakšne vtise je odnesel in za kakšno postopanje se je odločil, še ne vemo. Kar je znano, so članki videmskega lista „Messagero Veneto“, ki jih je bilo brati v času, ko je g. nadškof obiskoval slovenske vasi. V njih mu je list dajal nasvete in ga rotil, naj vpoštevaja „gorečo željo ljudstva, ki noče slišati šolskega pouka in katekizma v domačem jeziku, ampak le v državnem“, kar so g. nadškofu povedali tudi po stenah nalepljeni plakati.

Že od leta 1943 praznujejo rabeljski rudarji prav slovesno vsako leto sv. Barbaro, ki je zavetnica rudarjev. V samem rudniku opravi delavski kaplan sv. daritev, kjer si rudarji v potu in

žuljih služijo svoj kruh. Po sv. maši pa se razdelijo nagrade onim rudarjem, ki so že 20 ali 40 let v službi. Letos se je praznovanja sv. Barbare udeležila tudi duhovščina iz Kanalske doline, ker je praznoval desetletnico mašništva delavski kaplan v Rablju č. g. I. Sabbadini.

Dolinski župan Lovriha je bil radi svoje komunistične predrznosti, ko je pred tedni v cerkvi zahteval na ves glas, da mora nastopiti pri pogrebu rajnega Čuka, kljub znani cerkveni prepovedi, tudi narodni, t. j. komunistični zbor, „kaznovan“ na prav svojski način. Generalni komisariat mu je odvzel za dobo enega meseca službo državnega predstavnika in uradnika, ker je prestopil državni zakon, ki prepoveduje motnje verskih obredov. Odlok komisarijata je Lovrihi osebno izročil podpredsednik dr. Marciotta. Kljub tej „kazni“ pa je rdeči Lovriha še naprej ostal načelnik občinske uprave. Le kdo naj še razume

„protikomunizem“ italijanskih demo-kristjanov!

Praznik Marijinih otrok. Praznik Brezmadežne je najlepši dan Marijinih otrok. Ta dan je kot javno izpričanje zvestobe in ljubezni do Marije. Dekliška Marijina družba in fantovska kongregacija sta najlepše dokazali svojo vero z jutranjim skupnim sv. obhajilom. Pri opoldanskih slovesnostih pa smo ganjeni sledili lepim obredom sprejema v Marijine kongracije. V cerkvi sv. Ignacija na Travniku je bil najprej sprejem 28 fantov pod Marijin prapor. To je bil pogled, ki je moral vsakega navdati z navdušenjem in tudi spoštovanjem. Dekliška Marijina družba se sicer ni mogla postaviti s tako številnim sprejemom, a vendar smemo upati, da bodo vsaj te maloštevilne ostale Mariji zveste. V domu Brezmadežne na Placuti je lepa akademija zaključila dan Marijinih otrok. Slišali smo lepe slavospeve. Mariji v besedi in pesmi, osrednja točka sporeda pa je bil nadvse lep govor voditelja dekliške Marijine družbe, č. g. dr. Kazimira Humarja: „Sodelovanje katoliških laikov s cerkveno hierarhijo“. Brez dvoma ni lepše naloge katoliških laikov kakor pomagati duhovnikom pri njihovem svetem apostolatu. Polja, ki kličejo po delu, so se tako pomnožila, da je nemogoče, da bi jim duhovniki sami bili kos. Zato je dolžnost predvsem organizirane mladine, da nudi svojo roko v pomoč.

Sveti Miklavž med goriškimi otroki. Tudi letos je prišel med naše slovenske šolske otroke sv. Miklavž na predvečer svojega godu. Prišel je preobložen z darili, s katerimi je razveselil prav vse naše malčke. Na sporedu je bila tudi lepa igrice, ki so jo pripravili najmlajši iz slovenskega Alojzijevišča. Za darila pa je poskrbela slovenska Vincencijeva konferenca.

Volitve na Goriškem. Dne 16. decembra so bile na Goriškem volitve v deželni svet in v goriške svete. Devet strank je predložilo svoje kandidatne liste. Poleg teh italijanskih strank je v Gorici nastopila tudi slovenska stranka

SDZ z znakom lipove vejice. Njen dosedanji zastopnik v občinskem in pokrajinskem svetu g. Rudi Bratuž je izpadel in kar je najhujše presedlal kot neodvisen kandidat na listo titovskih naprednih Slovencev (LNS). Tako sta postala nosilca liste SDZ g. dr. Sfiligoj in g. dr. Anton Kacin, ki jih vsi poznamo kot značajna, zavedna Slovenca in katoličana. Tako so titovski Slovenci lovili na limanice „Liste naprednih Slovencev“ naše ljudi. Goriški nadškof je nedeljo pred volitvami naslovil na slovenske vernike pismo, kjer jih opozarja na volilno dolžnost, da oddajo svoj glas le kandidatom, ki bodo branili njihove verske in socialne pravice.

Jamlje. Prvo nedeljo v decembru smo sprejeli novega g. župnika in sicer č. g. Joška štanta iz Štandreža. Na njegovo mesto je prišel č. g. Hilarij Cotič, ki je že služboval v štandreški fari kot kaplan in bil pozneje poslan na kaplansko mesto v Števerjan. V Števerjan pa je bil imenovan č. g. dr. Oskar Simčič. Vsem želimo na njihovih novih mestih obilo uspeha in božjega blagoslova.

MACEDONIJA

Komunistične oblasti v Skoplju so sledeč zgledu drugih jugoslovanskih mest nenadoma odkrile, da katoliška stolnica v Skoplju s škofijskim dvorcem in hišo, kjer živijo redovnice, ovirajo promet in da jih je treba zato odstraniti. Škof dr. Čekada je proti tej zlobni nameri takoj vložil protest v Beogradu, ki pa je bil odbit. Država bo plačala sedem milijonov dinarjev odškodnine, kar je 10.000 ameriških dolarjev ali 350.000 argentinskih pesov. S tem denarjem bi se dala postaviti, ne vpoštevaje ceno za zemljišče, malo bolje opremljena družinska hiša, ne pa stolnica in njej pripadajoči prostori. — Skopljanska stolnica je bila zgrajena s pomočjo darov tamošnjih katoličanov l. 1902, to je v času, ko so tam še gospodarili Turki. Kar so mohamedanski Turki dovolili postaviti, hočejo sedaj „napredni“ demokratje vzhodnega kova uničiti.

med Slovenci po svetu....

ARGENTINA

Vsem zadnjim dogodkom med slo-sebnega povdarka navzočnost prevzv. škofa dr. Gregorija Rožmana.

17. decembra preteklega leta je na povabilo p. Roberta Grossa, ravnatelja salezijanskega zavoda v Bernalu (Vel. Buenos Aires) obiskal skupino slovenskih gojencev, ki se tam pripravljajo na bodoče delo po zgledu sv. Janeza Bosca. Slovenski kleriki so: Marijan Avanzo, Martin Avanzo, Franc Barlé, Anton Rant in Stanislav Škraba, aspiranta sta pa Lipovec in Mizerit. Navzoč je bil tudi salezijanski bogoslovec Tine Selan, ki je trenutno prefekt v zavodu Leon XIII. v Buenos Airesu. Prevzvišeni je najprej opravil v zavodski kapeli sv. mašo, nato pa ga je v jedilnici pozdravil v imenu vseh predstojnikov, sobratov in aspirantov g. Anton Rant. Naglasil je, da so ga povabili v zavod zato, da bi jih videl pri njihovem vsakdanjem delu in jim podelil svoj blagoslov.

Božične praznike je prevzvišeni preživel kar v prijetni tihoti semeniških zidov v Adrogué. Po prvotnem načrtu bi moral po radiu „Spendid“ na sveti večer pozdraviti vse Slovence v Argentini. Toda prišlo je do nepričakovanih sprememb. Oddajo pozdravov je prevzel „Radio Pueblo“. Ker prevzv. g. škof radi nagle spremembe ni mogel več priti pravočasno na radio oddajno postajo, je njegov pozdrav prebral direktor slovenskih dušnih pastirjev v Argentini preč. g. Anton Orehar. Škofov pozdrav je bil:

„Za sveti božični praznik vam, dragi rojaki po širni zemlji argentinski, izrekam voščila z besedami božičnega angela: 'Ne bojte se!' Učlovečeni Bog je z nami! Simbol vam bodi „Slovenska

hiša“ na Ramón Falconu s kapelo in tabernakljem! Skrbite za to, da nosite Boga v svojih dušah, pa bo svetla pot vašega življenja in križi lažji, radosti globlje.“

V nedeljo pred novim letom, 30. decembra je prevzvišeni g. škof pohitel med Slovence v San Justo (Vel. Buenos Aires). Tam so Slovenci zelo močno naseljeni, imajo vsako nedeljo slovensko službo božjo, od oktobra lanskega leta pa tudi svoj dom. G. škof je opravil sv. mašo in med njo tudi pridigal. Slovenskim vernikom je razvil misli v zvezi z zaključkom starega in nastopom novega leta. Po službi božji je prevzvišeni obiskal slovenski dom, ki je blizu župne cerkve. Naši rojaki so ga okusno okrasili in pred vhodom postavili lep pozdravni napis. Bilo je več pozdravnih govorov in pevskih točk, ga. Cilka Cestnik pa je v imenu slovenskih mater in žen in vseh ostalih slovenskih rojakov izročila g. škofu za letošnji zlati jubilej njegovega mašništva lepo darilo. G. škof se je za pristrčni pozdrav zahvalil, pohvalil njih vnemo, ki so jo pokazali s postavitvijo lastnega doma in jih vzpodbujal, naj v domu gojijo pravo in pošteno družabnost, mladino pa varujejo pred nevarnostjo ulice. Opol-danske ure je nato preživel g. škof med člani Mladinskega doma v salezijanskem zavodu Don Bosco v Ramos Mejía, kjer so mu fantje pripravili okusno krijoško kosilo (asado).

Popoldne, 30. decembra, je imel prevzvišeni tudi zaključni govor mozem in fantom, ki so bili zbrani na zaprtih duhovnih vajah v zavodu sv. Vincencija v Buenos Airesu. Udeležencev je bilo 156; od njih je bilo starjših fantov 11. G. škof je bil izredno lepe udeležbe silno vesel. Toliko moč, ki vsi enako mi-

slijo, je najlepše jamstvo, da bomo Slovenci še tudi v bodoče ostali zvesti svoji veri in narodnosti, ki smo jih prinesli kot dragocen zaklad od doma.

Na misijonski praznik sv. Treh kraljev je Slovenska misijonska podzveza v Argentini priredila že svojo šesto tombolo, ki jo navadno imenujejo radi številnih in lepih dobitkov „vele“-tombola. Letošnja tombola je vlekla še posebej, saj je nanjo prihitel sam njen visoki pokrovitelj g. škof dr. Gregorij Rožman. Pozdravil ga je najprej predsednik Slovenske misijonske zveze in urednik „Katoliških misijonov“ — preč. g. Ladislav Lenček CM, nato pa so slovenski otroci iz Lanusa nastopili oblečeni v obleke raznih ras s prizorčkom, ki ga je napisal dr. Tine Debeljak, pripravila pa gdč. Zdenka Virant. Dobitkov je bilo nad tristo. Najbolj dragoceni so bili: pohoštvo za dnevno sobo, radio-kombinado in moško kolo. Udeležencev je bilo gotovo nad tisoč, kar znači, da misijonska tombola vleče in jo imajo naši rojaki v čisljih.

Z misijonske tombole je odšel prevzvišeni v spremstvu gg. Dr. Franca Gnidovca, Antona Oreharja in Jožeta Juraka v Morón, kamor ga je povabil požrtvovalni in goreči tamošnji župnik, ki ima Slovence zelo rad. Pri njem je že več let za kaplana g. Anton Škulj. Večerno sv. mašo je opravil sam g. škof. Stregla sta mu gg. Orehar in Škulj in nekaj domačih bogoslovcev. Po sv. evangeliju je spregovoril najprej domači g. župnik. Poudaril je, da v osebi g. škofa želi pozdraviti vse katoliške izseljence, ki so se naselili v njegovi fari ter jo duhovno dvignili s svojim delom in zgledom. Za njim je spregovoril nekaj besed v španščini tudi naš škof. Domačinom je toplo polagal na srce, naj cenijo vero svojih očetov in ji ostanejo zvesti. Po sv. maši, med katero je okusno pel domači mešani zbor, so verniki pristopili k oltarju in spoštljivo poljubljali g. škofu posvečene roke. Nato je domači g. župnik povabil g. škofa in njegovo slovensko spremstvo v župnišče na prigrizek, kjer se je ves

pogovor razvijal v zelo domačem ozračju in so bili navzoči tudi glavni sodelavci g. župnika, zlasti iz Katoliške akcije in učiteljstvo farne šole.

Letošnja polnočnica za božič je bila že na slovenskih tleh v slovenski kapeli. Oltar je bil postavljen tako, da se je vse dvorišče spremenilo v božji hram. Ker je bila noč izredno prijetna, so bili vsi rojaki — prišlo jih je izredno veliko — s potekom zelo zadovoljni. Po evangeliju je g. direktor Orehar Anton naslovil na vse zbrane vernike krajši nagovor, ki ga je navezal na božično skrivnost.

Slovensko polnočnico so imeli prvič tudi rojaki iz novo ustanovljene vikarije v Lanusu. K dvorani so naši ljudje v tednih pred božičem dozidali prostor, ki bo služil začasno za kapelo. Vikar slovenske vikarije g. Janez Petek CM je malo pred polnočjo blagoslovil kapelo in kip Matere božje — Kraljice svetá, delo akad. kiparja Franceta Ahčina. Prebral je tudi odlok laplatske nadškofije o ustanovitvi vikarije v Slovenski vasi, nato pa povdarnil veliki pomen te božične noči za lanuške Slovence. Slovenski lazaristi, ki so se za stalno naselili v Slovenski vasi, bodo z božjo pomočjo in oprti na darežljivo pomoč sorjakov delali vneto in neumorno na to, da bo slovenska cerkev v Lanusu kmalu postala resnica. Pri prvi sv. maši je prepeval otroški zbor lanuških mladih pevcev, ki uživa že širom slovenske skupnosti v Argentini velik sloves, pri drugi pa je bilo ljudsko petje.

Pred velikimi jasicami, ki jih je dala za božične praznike postaviti mestna uprava v Buenos Airesu na trgu San Martín blizu pristanišča, so pevci slovenskega pevskega zbora „Gallus“ nastopili dve soboti zaporedoma ob devetih zvečer: 22. in 29. decembra. „Gallusovi“ pevci so zapeli sedem pesmi, ki jih je številno občinstvo hvaležno sprejelo in nagradilo z burnim ploskanjem. Poleg „Gallusa“ je nastopil tudi hrvaški zbor „Jadran“, ki je bil tudi toplo sprejet. — V nedeljo v božični osmini, 30. decembra pa je „Gallus“ po-

Med pomembnimi dogodki v življenju slov. naseljencev v Argentini so bile prav gotovo letošnje stanovske duhovne vaje. Na gornji sliki vidimo naše žene in matere, na spodnji pa može in fante z voditeljem duhovnih vaj preč. g. Francetom Novakom, direktorjem preč. g. A. Oreharjem in prevzvišenim gospodom škofom v sredini.

(Foto L. Erjavec)

vabil slovensko publiko v cerkev Marije Pomočnice v Ramos Mejí. Odpel je sedemnajst slovenskih božičnih pesmi in zaključil koncert z najlepšo: „Sveta noč, blažena noč...“ Koncert je trajal eno uro ter bil temeljito pripravljen in učinkovito podan, k čemer je veliko pripomogla tudi akustičnost cerkve.

Dvesto šestnajst slovenskih otrok je v nedeljo, 30. decembra, napravilo pod vodstvom svojih učiteljev zelo dobro uspel izlet v prosto prirodo blizu mesta Merlo. Sv. mašo je opravil letošnji novomašnik g. Marko Mavrič, ki je več let zelo lepo tudi vodil slovenski tečaj

v naselju (barrio) San José blizu semenišča v Adrogué.

Kot vsako leto je tudi letos izdalo Slovensko dušno pastirstvo stenski koledar in žepni koledarček „Moj prijatelj 1957“. Stenski koledar vsebuje dvanajst čudovito lepih slik s slovenske zemlje in je tiskan dvobarvno. Med rojaki je vzbudil izredno tople sprejem (kdor ga je videl, to tudi razume) in je njegova zaloga že pri koncu. Obešen na steno daje našim stanovanjem slovenski izraz in priča brez besed vsakemu domačinu, ki nas obišče, kako lepa je naša zemlja. — Pa tudi žepni koledarček je

zelo privlačen in praktičen. Za vsak mesec ima lepo sliko, za vsak dan dovolj prostora za beležke, nudi vse potrebne podatke za gibanje in orijentacijo v Vel. Buenos Airesu, naslove slovenskih duhovnikov (v Argentini jih je 82), imena vseh kardinalov in še mnogo drugih zanimivosti. Oblika je zelo posrečena. Vezan je v pol usnje in stane kakor stenski koledar v Argentini 15 pesov. Vabimo vse naročnike „Duhovnega življenja“, tudi one iz inozemstva, da si obe izdanji oskrbijo. Ne bo jim žal!

AVSTRALIJA

Tudi Slovenci v Avstraliji so prišli do svojega doma. In zgodilo se je tudi to pot tako, kot že tolikokrat preje: omogočili so jim ga slovenski duhovniki. Kot beremo v „Svobodni Sloveniji“ z dne 3. januarja 1957 so Slovenci v Sydneyu že večkrat mislili na svoj dom, pa je zadeva vedno „v vodo padla“. Ko pa je prišel v Avstralijo p. Bernard Ambrožič OFM, je bilo videti, da bo šla stvar naprej. Sicer bi bil p. Ambrožič zelo rad dosegel, da bi se ustanovil kak odbor za DOM in bi se kdo od laikov izpostavil s svojim imenom, a vse njegovo prizadevanje je izzzvenelo nekako v poziv: naša patra naj vzameta stvar v roke, drugi bomo pa pomagali... Pa je Bog tako hotel, da je hiša, ki je danes že slovenski dom za lansko veliko noč prišla na prodaj. Ker je bila lastnik škofija, sta smatrala slovenska patra za primerno, da se oglasiata in povesta svoje želje. Res je šla škofija na roke. Dasi so drugi kupci ponujali za hišo 9.500 funtov, so na škofiji dejali, da radi ostanejo pri 8.000, če hišo prevzamejo Slovenci. Še več! Bili so pripravljeni čakati še nekaj mesecev tudi na jamščino („depozit“), ki je znašala 2.000 futov. Ostalo vsoto bi pa plačevali daljšo vrsto let na 3% obresti. Kdo bi se po vsem tem še mogel obotavljati? Ostala je še ena težava. Mestni svet je zahteval, da morajo v tistem bloku vse hiše služiti le za stanovanja. Toda čez mesec dni je dovolil, da sme hiša služiti tudi za dom. Sredi novembra so Slo-

venci hišo prevzeli, na sv. Štefana 1956 pa je bila blagoslovljena in slovesno otvorjena. Dom bo nosil Baragovo ime. V prvem nadstropju je poleg stanovanja za oskrbnika šest precej velikih sob, spodaj pa bo prostor za pisarno, čitalnico in knjižnico. Zadaž za hišo pa je zelo prostorno zemljišče. — In ko sedaj. Dom stoji, spet nekateri godrnjajo (tako je bilo tudi v Argentini), da ta Dom pravzaprav ni slovenski, ker Slovenci niso lastniki, ampak cerkvena oblast. Pa dobro pripominja pisec pisma iz Avstralije: „Toda, kako naj se lastništvo prenese na Slovence, ko pa v vsem Sydneyu ni organizirane skupine, ki bi se dala inkorporirati in tako postala lastnica posesti. Ali naj čakamo od leta do leta, da nam morda sv. Miklavž nekoč prinese vsaj kak odbor, če že ne številne organizacije. Sicer pa: Toliko je Dom v Sydneyu last vseh Slovencev, kolikor so last Slovencev razne cerkvene in šolske dvorane v Ameriki in Kanadi. Pa Slovenci tam gori izdajajo sto in sto tisoče dolarjev, da jih imajo in uporabljajo. Dokler je kaj Slovencev, tako dolgo je in bo vsekakor njihovo. Kadar pa Slovencev zmanjka, — kako naj še odločujejo, čigavo bo?“

AVSTRIJA

Na praznik Brezmadežne 8. decembra je umrl v Schwarzachu na Salzburškem preč. g. Avgustin Pibernik, bivši župnijski upravitelj v Nussdorfu pri Lienzu na Vzhodnem Tirolskem. Pokojni gospod je bil zelo sveta duša in je izredno asketsko živel. Bil je razmeroma mlad (rodil se je 12. avg. 1920) in je bil enajst let duhovnik Mašniško posvečenje je prejel že v begunstvu iz rok sarajevskega nadškofa dr. Šarića 5. junija 1945 v Zagradu pri Celovcu.

KANADA

V program katoliškega socialnega tedna, ki je bil v Torontu od 18. do 20. novembra so bile vključene tudi narodnostne razstave, ki naj bi pokazale kulturne in narodne posebnosti raznih katoliških narodov, ki nadaljujejo s svojim

kulturnim delom v Torontu. Tudi slovenski skupini je bil odkazan prostor za razstavo. Slovenska razstava je imela šest glavnih delov: 1. Zemljepisni pogled na Slovenijo: najnovejši zemljevid Slovenije, razložen s slikami. 2. Trpeča Slovenija: slika škofa dr. Rožmana, statistika protikomunističnih žrtev in črne bukke ter ostale knjige, ki v besedi in sliki poročajo o verskem preganjanju v Sloveniji. 3. Razstava vseh knjig in publikacij, ki jih izdaja slovenska protikomunistična emigracija. 4. Narodna ročna dela in ljudska umetnost. 5. Nekaj kiparskih del kiparja Fr. Goršeta in nekaj slikarskih del slikarja Božota Kramolca. 6. Cerkev Marije Pomagaj in Goršetova kiparska dela v njej, statistika župnije in oris njenega dela. K temu delu je bil privzet tudi Baraga, zavetnik misijonskega in kulturnega dela v slovenski župniji. Prikazano je bilo njegovo mis. in kulturno delo med Indijanci v Severni Ameriki.

ZDRUŽENE DRŽAVE

Koncem preteklega leta (21. oktobra) so verniki slovenske fare Marije Vnebovzete v Collinwoodu, ki jo vodi župnik Matt Jager, proslavili petdesetletnico obstoja te slovenske župnije. Prvi rod že izumira, njihovi sinovi so požehnjeni in hčere pomožene in teh otroci zahajajo danes v farno šolo. Veliko dobrega je storila fara Marije Vnebovzete v duhovnem oziru v teh petdesetih letih. Sprva so naši ljudje kradoma prihajali v cerkev, mnoge je bilo sram in bali so se javnega mnenja. (Slovenec, če gre po svetu, dostikrat tudi na vero pozabi. Ni tak kot Irec, ki prinese s seboj svojo narodno slabost: pijanost, pa tudi svojo neomajno zvestobo do Cerkve in duhovnikov.) Danes pa prihajajo v Collinwoodu množice vernikov — večina so že Amerikanci in zato tudi po amerikansko mislijo, ne da bi se sramovali svojega verskega prepričanja — skozi vse dopoldne, od šestih zjutraj do ene popoldne k službi božji. Tako je stara cerkev postala premajhna v vsakem oziru, kar je nagnilo cerkveno vodstvo,

da se je odločilo za postavitev nove cerkve, ki bo mnogo večja kot sedanja. In na sam dan praznovanja petdesetletnice fare je nadškof Edvard Hoban tudi že zasadil prvo lopato za novo cerkev. Farani so se pri denarni akciji za novi božji hram zelo dobro odrezali. Cilj je bil zbrati 250.000 dolarjev (8.750.000 arg. pesov), plačljivo tekom trideset mesecev. Pa so verniki obljubili in podpisali še šest tisoč preko določene vsote. In sedaj pridno donašajo, tako da je v blagajni že 100.000 dolarjev. Naj bi ta primer verske zavednosti služil za vzpodbudo vsem tistim slovenskim skupinam po svetu, ki bi si tudi rade postavile svojo cerkev in svoj dom, pa tega radi premajhnega razumevanja rojakov ne morejo uresničiti.

Nov slovenski dom, ki se bo imenoval „Baragov dom“, nameravajo postaviti tudi Slovenci v Clevelandu. Na občnem zboru delničarjev so bila sprejeta pravila in določena cena delnic na 25 dolarjev ena. Predsednik direktorija je Franc Jakšič, podpredsednik Jakob Žakelj, tajnica gdč. Pograjc, blagajnik pa g. Jeglič. Novi dom nima namena tekmovati s podobnimi slovenskimi ustanovami, pač pa vse obstoječe dopolnjevati in z njimi sodelovati.

MARIJA, GLEJ...

Marija, glej, kako se v revii svoji krog Tebe naše verno ljudstvo zbira, kako globine Ti srca odpira, ko spone ga težè, skrbi in boji.

Očetov svojih dediščino hrani, pred silo jo sovražno varno skriva, da poznim bo rodovom priča živa, odkod zajemal moč je rod teptani.

Že dolga leta ga trpljenje kuje. Viharja Ti ga brani, boja Mati, da iz srca mu vere ne izruje.

Pomagaj mu v svetlejše zarje vstati — po Tebi odrešenja pričakuje. Srca praznoto z upi mu obogati.

Ljubka šorli

PO SVETU

BESEDA SV. OČETA

Papež je govoril astronavtski zvezi.

Beseda astronavtika spomni človeka na čudovita pota po neizmernih brez-zračnih prostorih, kjer je vse polno nevarnosti za človeško življenje. Mnogo ljudi misli, da je načrt za polet v te neizmerne prostore le plod bujne domišljije in nemogoč. Pa so že v začetku tega stoletja prišli do osnovnih načel, na katerih razvija astronavtika svoje delo. Zemeljsko privlačnost more premagati gonilna sila tedaj, kadar ima dovolj hitrosti. To hitrost pa je mogoče doseči z raketo.

Raketa je edino uporabna gonilna sila za polet med planete. Vendar je bilo treba premagati mnogo tehničnih ovir in zgraditi potrebne stroje, da so dosegli vedno večjo hitrost. V začetku druge četrtine tega stoletja so začeli prve poskuse. V Ameriki so leta 1926 spustili prvo raketo.

V Evropi so se vsi, ki so se zanimali za astronavtiko združili v „Zvezo za plovbo v vesmir“. V Ameriki so leta 1930 ustanovili ameriško, na Angleškem pa 1933 Angleško medplanetno družbo.

Zadnja svetovna vojska je zbudila pozornost vojaških krogov za to znanost. Leta 1942 so prvič spustili V2.

Njegov uspeh je povzročil izredno zanimanje za izdelavo raket.

V mirnem času so začeli uporabljati to odkritje v znanstvene namene, posebno za raziskavanje stratosfere. Ugotovili so z njim mero njenega pritiska in njene gostote, obenem pa se poglobili v preučevanje sončnega izžarevanja in kozmičnih žarkov.

Miroljubna uporaba raket za znanstvena raziskavanja stratosfere je pa zanje le priprava za polet med planete. Leta 1949 so na mednarodnem kongresu v Parizu ustanovili Mednarodno znanstveno družbo za polet med planete. Na drugem kongresu v Londonu 1951 pa je bila ustanovljena Mednarodna astronavtska zveza, ki je zelo poglobila sodelovanje astronavtskih strokovnjakov. Drugi kongres se je lotil tudi vprašanja umetnega satelita. Poseben odbor je 1954 priporočil, naj se zgradi umetni satelit. Združene države so uradno sporočile, da bodo v geofizičnem letu (1957) spustile z zemlje umetni satelit. Poleg tega bodo v tem letu spustili več raket za raziskavanje stratosfere.

Z mednarodnim sodelovanjem in skupnim prizadevanjem bodo izvršili važna dela v blagor človeštva. Mnogo težav so že premagali, mnogo pa jih bo še treba premagati. Resno že premišlujejo, kako bi osvojili medplanetni prostor in izvršili polet med zvezde. Prav to namreč izraža beseda astronavtika. To pa je tudi zadnji cilj, ki ga hočejo doseči s svojim znanstvenim delom.

Bog je naročil prvima človekoma, naj gospodujeta zemlji. Človeku je podelil stvarstvo, da ga preučuje, se vanj pogloblja in v njem odkriva veličino svojega Stvarnika. Doslej je bil človek priklenjen samó na zemljo. Zadovoljiti se je moral le z nepopolnimi poročili o vesoljstvu. Danes se pa zdi, da se odpira pot do novih resnic in skrivnosti, ki jih je Bog položil v svet.

Toda vsa stremjenja po napredku mora voditi vest. Ako hoče človek doseči resničen napredek, se mora poglo-

biti v Boga in v sebe. Predvsem se mora človeštvo zavedati, da so vsi ljudje otroci istega Očeta, ena velika božja družina, ki jo mora prešinjati čut vzajemnosti in ljubezni.

Papež jim želi, da bi z vedno večjimi znanstvenimi odkritji prišli do vedno večjih duhovnih višin in jim podeljuje svoj apostolski blagoslov.

PO KATOLIŠKEM SVETU

Ozdravljenje komunista v Lurdu. Francoski komunista Louis Olivari je v Lurdu na zelo zanimiv način dušno in telesno ozdravel. Bil je namreč popolnoma hrom. Sam pripoveduje, da je načel vsem dvomil. Sam nase se je jezil, ker se je dal pregovoriti sorodnikom in prijateljem, da je šel na romanje in v čudodelno vodo. Ko je poslušal „praznoverne“ prošnje in molitve okoli sebe, se jim je posmehoval in vedno bolj je v njegovi notranjosti rastel odpor proti njim.

Tedaj pa je zapazil poleg sebe slepega otroka, ki je izredno goreče in zupno prosil Marijo, da bi spregledal. Toda brez uspeha. Hromemu Olivariu se je otrok izredno smilil. Poln sočutja do njega je v neznosni bolečini skoraj na glas vzkliknil: „Bog, če res živiš, potem ne ozdravi mene, ampak tega nedolžnega otroka.“ V tistem trenutku je začutil v sebi hudo mrzlico in obenem zdravje.

Sv. Paskval je rekel: „Kdor Boga išče, ga je že našel.“ Ta komunista je nehoté iskal Boga. To je bilo že prvo dejanje njegove vere. Temu je pridružil junaško dejanje ljubezni do bližnjega. Pripravljen je bil, odpovedati se svojemu zdravju in ostati hrom, da bi tako pomagal slepemu otroku. Vse to je brezbožniku, ki je sovražil Cerkev in se javno boril proti Bogu, zagotovilo božjo milost in božje usmiljenje. Ker se pa Bog v darežljivosti ne dá prekositi, mu je poleg ohromelega telesa po Marijinem posredovanju ozdravil tudi dušo. Olivari je namreč opravil spoved in pre-

Trije prizori iz ganljive slovesnosti prvega svetega obhajila v Buenos Airesu (Ramos Mejía), ki ga je podelil 9. decembra preteklega leta našim slovenskim otrokom škof dr. G. Rožman

jel sveto obhajilo. Marija mu je tako izprosila telesno in dušno zdravje.

Napredek katoliške vere na Koreji. Število katoličanov se je leta 1955 od nekoliko manj ko 200.000 dvignilo na 232.801. Število katehumenov je naraslo na 26.525. — Južna Koreja obsega dva apostolska vikariata in eno apostolsko prefekturo, ki jih upravlja domača korejska duhovščina. En apostolski vikariat in ena apostolska prefektura pa sta poverjena tujim pariškim misijonom in očetom sv. Kolumbana. V drugih okrajih tudi delujejo redovnice Maryknoll. — Protestanti imajo veliko denarja. Zato razvijajo po vsej Južni Koreji veliko propagando. Povsod zidajo nove cerkve; na eno katoliško cerkev pride kar pet protestantskih cerkva. Tako bi človek mislil, da bo Koreja kmalu postala protestantska. Pa ni tako. Vzrok slabosti protestantov je njihova razcepljenost. Mnogo cerkva so postavili tam, kjer imajo le malo privržencev. Katoličani pa zidajo cerkve samo tam, kjer more stalno živeti tudi duhovnik. Posamezne skupine kristjanov, ki imajo od 6 do 26 ali še več katoličanov, duhovnik vsako leto obišče, jim podeli zakramente in pouči o verskih resnicah. V misijonarjevi odsotnosti skrbe za versko življenje kristjanov katehisti, ki imajo v svojih hišah sestanke z njimi. V katoliške cerkve hodi tudi mnogo poganov. Katoliško vero so prejele tudi zelo ugledne osebe: sin starega kralja in sin podpredseda republike in Choi Namsen, največji zgodovinar dežele, ki je pri krstu dobil ime Peter. Ta zgodovinar je bil prej goreč budist. Ko pa je preučeval zgodovino preganjanja kristjanov v 19. stoletju se je zelo čudil, da budizem nima prav nobenega mučenca, katoliška vera pa ima mučence vseh starosti in stanov. Tako ga je v katoliško Cerkev pripeljal razlog: Vera, ki vzgaja mučence, mora biti gotovo prava.

Dobrodelnost v Čilu. „Caritas“ je zasebna ustanova, dobrodelna organizacija za socialno pomoč v Čilu. Vlada ji je priznala pravno osebnost. — Čilska vlada in zastopstvo severnoameriške vlade sta se pred kratkim dogovorili,

da bo tudi čilsko prebivalstvo deležno preostanka živilskih pridelkov, ki jih Severna Amerika daje na razpolago zasebnim organizacijam, da jih razdelé deželam, ki jih nimajo dovolj. Dobrodelna organizacija Catholic Relief Services (N. C. W. C.) je to nalogo poverila tudi čilski dobrodelni organizaciji „Cáritas“.

Mladostno znanje in prezgodnji zakoni so nezdravi. Znani ameriški moralist pater Francis J. Connel C. Ss. R. je pred nedavnim izjavil pred skupino dijakov, da so zgodnja znanja nezdrava in nevarna ter psihološko in moralno kvarna. Dejal je: „V sedanjih razmerah mlad fant, ki je končal študije, nima dovolj časa, da bi se ustalil. Pred 25. letom ni zrel za borbo v svetu.“ Za dekletke je označil starost 23 let kot primerno za zakon. Stalno prijateljstvo med mladim fantom in dekletom je dovoljeno samo takrat, kadar je možno, da se bosta kmalu poročila.

Občina v Chicago je prepovedala film. Občinski urad v Chicago je prepovedal uprizoritev francoskega filma „Pisma mojemu mlinu“, ker žali verski čut katoliškega prebivalstva v mestu. Liga za dostojnost, katoliška organizacija za ocenjevanje filmov, ga je uvrstila med nepriporočljive filme. Chicago je edino mesto Združenih držav, kjer je civilna oblast s svojim posebnim odlokom prepovedala film.

Katoliška Cerkev v Togo in Dahomey. Ozemlje Togo je pod pokroviteljstvom Francije. Ima nekaj nad milijon prebivalcev. Katoličanov je 177.190; med temi je 156.842 že krščenih, 20.348 pa je katehumenov. Spadajo v škofiji Lome in Sokode. Obe škofiji sta poverjeni Afriški misijonski družbi. V Togo je tudi 33.000 protestantov, 45.000 muslimanov in nad 790.000 poganov. Dahomey ima skoraj 2 milijona prebivalcev. Med njimi je 213.365 katoličanov, ki jih vodijo: nadškofija v Cotonu, škofija v Porto Novo in apostolska prefektura v Parakonu.

Na sodišču

Priznate, da ste vdrli v stanovanje in vlomili z namenom, da si prinasate denar?

Da, gospod. Toda prosim, da upoštevate važno olajševalno okolnost.

Katero?

Da ni bilo nič notri.

—::—

Mala Lily pride v trgovino in zahteva, da ji dajo ovratnik za njenega očeta.

„Kakšnega bi pa ata rad?“ vpraša trgovec. „Morda takega kot ga nosim jaz?“

„Ne, takega kot je vaš ne, temveč snažnega.“

Abraham a Santa Clara je govoril vpričo dvornih dam. In je dejal: „Vse dvorne dame niso vredne, da bi jih pes povohal.“ Seveda je nastalo splošno razburjenje med damami. In so se pritožile pri vladarju. Izposlovale so, da mora pridigar naslednjo nedeljo svojo izjavo preklaticati.

Res je naslednjo nedeljo Abraham prišel na prižnico in začel: „Prejšnjo nedeljo sem izjavil, da vse dvorne dame niso vredne, da bi jih pes povohal. Dobil sem naročilo, naj to izjavo prekličem. Tako sedajle res preklicujem svojo nekdanjo izjavo in popravljam: Vse dvorne dame so vredne, da bi jih pes povohal.“

—::—

V neki deželi se je na lepem kruh močno podražil in obenem so peki začeli peči manjše štruce in hlebce. Pa si jih je privoščil neki komik in si je našil na obleko gumbe v podobi žemelj. Pekovski sindikat je bil močan in je izposloval, da so imenovanega komika priprli. Ko je odsedel določeni rok, je spet nastopil na oderskih deskah. Sredi igre je vpletel svojo domislenco. Soigralec ga je — po njegovem naročilu — vprašal, ali ni bil zaprt. „Seveda sem bil,“ mu je odgovoril komik.

„In kako je bilo v zaporu?“ je poizvedoval soigralec.

„No, ni bilo posebno hudo, ker sva si bila z ječarjevo hčerjo silno na roko. Ona mi je stalno dobavljala žemlje v ječo,“ je tolmačil komik.

„Kako? Saj ni mogoče, da bi ječar zaupal svoji hčeri ključje ječe.“

„Saj niti ni bilo potrebno,“ je pravil komik, „dajala mi jih je skozi ključavnico.“

—::—

Ivana Ivaneviča je povozil stroj za planiranje cest. Znanci so ga nesli domov, da ga izroče ženi. A nesreča je hotela, da so se znašli pred zaklenjenimi vrati. Na ponovno klicanje se žena ni oglasila: znamenje, da je bila zdoma. Kaj storiti? Nazadnje so se domislili. Ponesrečenca so porinili skozi špranjo pod vrati v hišo.

—::—

Ko je Stalin umrl, je šel iskat novega domovanja v nebesa, odkoder so ga seveda takoj odslovili. Poskusil je v vice, a tudi tu ni bilo nič. Končno je vstopil v pekel. Čez nekaj minut je prišel iz pekla sam poglavar peklensčkov in se napotil naravnost pred nebeška vrata.

„Kaj iščeš tu?“ je zarohnel nadenj sv. Peter.

„Prosim politični azil,“ je odgovoril peklensček.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LETO XXV

Številka 2

FEBRUAR

„DUHOVNO ŽIVLJENJE“
Je slovenski verski mesečnik

V tej številki boste brali:

Naş odnos do Cerkve ((dr. Alojzij Starc)	65
Na pragu postne dobe (Jože Jurak)	69
Sem kriv... (Andrej Bregar)	72
Hacen veinticinco años (Joe Juck)	73
Misli	73
O veri	74
Na polnoči grede... (Gregor Hribar) ..	77
Korotan v srcu (Oton Župančič)	81
Življenje Besede v Bogu Očetu (St. Koščak)	82
Uspešna molitev (dr. Mirko Gogala) ..	87
Uspešnost Cerkve v očeh sveta (F. G.)	89
Ubožec (Bogdan Budnik)	90
Baragov najvišji dan (dr. Franc Jaklič) ..	91
Fantom in dekletom	96
Tvoja glava in tvoje srce (K. Wolbang)	99
Don Kamilo (Guareschi-Jurak)	100
Ob srebrnem jubileju revije (J. Jk.) ..	105
Iz domovine	107
Med Slovenci po svetu	111
Marija, glej... (Ljubka Šorli)	115
Po svetu	116
Tri minute dobre volje	119

Izdaja ga konzorcij (Orehar Anton) urejuje pa uredniški odbor, ki ga sestavljajo dr. Gnidovec France, Jurak Jože, Mali Gregor, dr. Rozman Branko in Marjan Šušteršič, ki skrbí za tehnično opremo in fotografije.

Platnice in stalna zaglavja je
narisal Hotimir Gorazd.

Celoletna naročnina znaša za Argentino in države, ki nanjo mejijo (razen Uruguaya) 95 pesov. Za Uruguay in ostale dežele latinske Amerike, kakor tudi za vse dežele, če se plača v argentinskih pesih, je naročnina 110 pesov; za U. S. A. in Kanado 5 dolarjev, za Avstrijo 95 šilingov, za Italijo 2000 lir, drugod v protivrednosti dolarja.

Tiska tiskarna Salguero,
Salguero 1056, Buenos Aires

CORREO
ARGENTINO
Suc. 6

TARIFA
REDUCIDA

Concesión
No. 2560

Revijo morete naročiti in plačati pri naslednjih poverjenikih:

Argentina: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires in poverjeniki „Čebelice“.

Braziliya: Vinko Mirt, Caixa Postal 7058, São Paulo, Brasil.

U. S. A.: Slovenska pisarna, 6116 Glass Ave, Cleveland 3, Ohio.

Kanada: Ivan Marn, 83 Victor Ave, Toronto, Ontario.

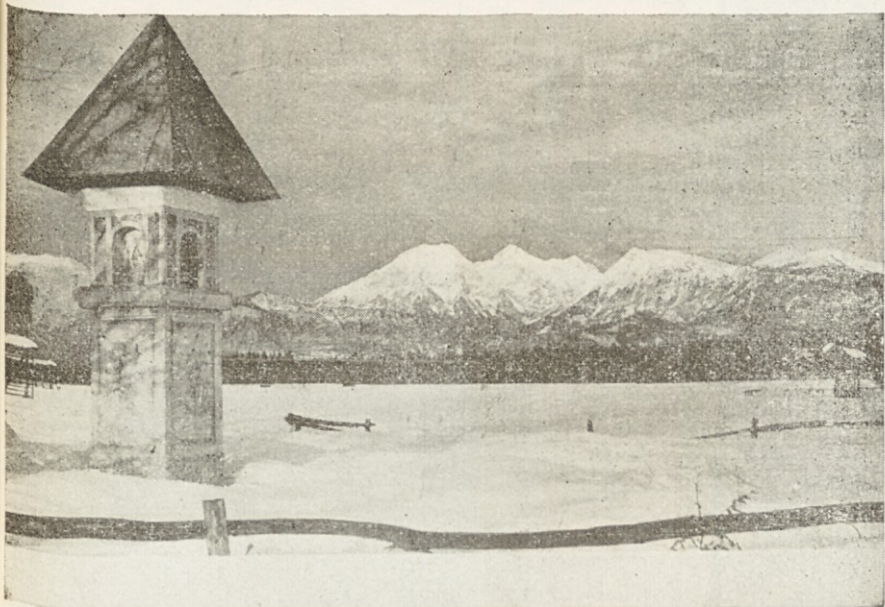
Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

Italija: Zora Piščanc, Riva Piazzetta 18, Gorizia.

Avstrija: Anton Miklavčič, Spittal a/Drau, D. P. Camp, Kärnten,

Avstralija: rev. Bernard Ambrožič, 66 Gordon Str., Paddington (Sydney)

Slovenska pokrajina pozimi: znamenje na polju, v ozadju venec Kamniških planin

Desno: Poezija zimskega dne v
Metnaju na Dolenjskem
Leva stran: Februarski večer

